இரண்டாம் பாகம்

பெண்களும் சமூக அநீதியும்

தமிழாக்கம் :

ந. ராமரத்தினம்

பகுதி ஒன்று

பெண்கள் முன்னேற்றம்

1

பெண்களின் மறுமலர்ச்சி

[பம்பாய் பகினி சமாஜத்தின் வருடாந்தரக் கூட்டமொன்று 1918 பிப்ரவரி 20-ஆம் தேதியன்று காந்திஜியின் தலைமையில் நடைபெற்றது. காந்திஜி குஜராத்தி மொழியில் தனது தலைமையுரையை நிகழ்த்தினர். ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட இந்த உரை கீழே கொடுக்கப்படுகிறது.]

பெண்களின் மறுமலர்ச்சி என்று நாம் பேசும்போது என்ன அர்த்தத்துடன் நாம் பேசுகிறோம் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும். வாழ்வு மங்கியிருந்தால் தான் மறுமலர்ச்சி இருக்கமுடியும். அப்படியானால், அதன் காரணம் என்ன, அது எப்படி நேர்ந்தது என்பதை மேற்கொண்டு நாம் பரிசீலனை செய்யவேண்டும். இந்த விஷயங்களைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்யவேண்டியது நமது முதல் கடமை. இந்தியா பூராவிலும் நான் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்த போது ஒரு விஷயத்தைக் கண்டேன். அதாவது, இப்போதுள்ள கிளர்ச்சிகளெல்லாம் நம் மக்களின் ஒரு மிகச் சிறு பகுதியினருக்குள்ளாகவே இருக்கின்றன; அகண்ட வானில் இவர்கள் சிறு தூசிகளைப் போன்றவர்களே. கோடிக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும், இந்தக் கிளர்ச்சி ஒன்று நடக்கிறது என்பது கொஞ்சம் கூடத் தெரியாமலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களில் 85 சத விகிதத்தினர், தம்மைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறது என்ற உணர்வே இல்லாத நிலைமையில் தங்கள் நாட்களைக் கழித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த ஆண்களும், பெண்களும் அறியாதவர்கள் தானென்றாலும், வாழ்க்கையில் தாம் செய்ய வேண்டியதைச் செம்மையாகவும், சரியாகவும் செய்கிறார்கள். இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான கல்வியறிவு தான் இருக்கிறது, அல்லது கல்வியறிவில்லாமல் இருக்கிறது. இருவரும் பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவர் எப்படி உதவி செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் முழுமை இல்லையென்றால், அதற்குக் காரணத்தை மீதமுள்ள 15 சத விகிதத்தினரின் முழுமையற்ற வாழ்க்கையிலும் காணலாம். பகினி சமாஜத்திலுள்ள எனது சகோதரிகள், இந்த 85 சதவிகித மக்களின் வாழ்க்கை

களை ஆழ்ந்து பரிசீலனை செய்தால், சமாஜத்திற்கு நல்லதொரு வேலைத் திட்டம் வகுத்துக் கொள்ளுவதற்கு அவர்களுக்கு நல்ல ஆதாரங்கள் கிடைக்கும்.

நான் இப்போது தெரிவிக்கப் போகும் கருத்துக்கள், மேலே குறிப்பிட்ட 15 சதவிகிதத்தினரைப்பற்றி மட்டுமே இருக்கும். அப்போதுகூட, ஆண்கள், பெண்கள் இருவருக்குமே பொதுவாயிருக்கும் பிரதிகூலங்களை விவாதிப்பது பொருத்த மற்றதாகவே இருக்கும். ஆண்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது பெண்களின் மறுமலர்ச்சி எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதே நாம் கவனிக்க வேண்டிய விஷயமாகும். சட்டங்கள் பெரும் பாலும் ஆண்களாலேயே இயற்றப்பட்டவை; தமக்குத் தாமே பணித்துக்கொண்ட இந்த வேலையில் ஆண்கள் எப்போதுமே நியாயமாகவும், தராதரம் பார்த்தும் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதில்லை. பெண்கள் என்றால் அவர்களிடம் இயற்கையாகவே சில குணதிசயங்கள் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று நமது சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள இந்த மாசுகளை அகற்றுவதே பெண்களின் மறுமலர்ச்சிப் பணியில் நாம் செய்ய வேண்டிய மிகப் பெரிய முயற்சியாய் இருக்கவேண்டும். இதை யார், எப்படி முயற்சி செய்யப் போகிறார்கள்? இந்த முயற்சியை நாம் செய்வதற்கு சீதை, தமயந்தி, திரௌபதி போன்ற தூய்மையும், உறுதியும், தன்னடக்கமும் உள்ள பெண்களை நாம் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும். அப்படிப் பட்டவர்களை நாம் தோற்றுவித்தால், முன் காலத்திய அத்தகைய பெண்களுக்குச் செலுத்தப்பட்டு வந்த அதே மரியாதை இந்த நவீன சகோதரிகளுக்கும் ஹிந்து சமூகத்தினரிடமிருந்து கிடைக்கும். அவர்களுடைய வார்த்தைகளுக்கும் சாஸ்திரங்களுக்குள்ளதைப் போன்ற மதிப்பு இருக்கும். அவர்களைப் பற்றி நமது ஸ்மிருதிகளில் அங்குமிங்கும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள சில கருத்துக்களைக் கண்டு நாம் வெட்கமடைவோம். சீக்கிரத்தில் அவற்றை மறந்தும் விடுவோம். பழங் காலத்தில் ஹிந்து மதத்தில் இத்தகைய புரட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன; எதிர் காலத்திலும் அப்படி நடக்கும். அதனால் நமது மதத்திற்கு ஒரு ஸ்திரத் தன்மை ஏற்படவும் வழியுண்டாகும். அத்தகைய பெண்களை இந்தச் சங்கம் சீக்கிரத்தில் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டுகிறேன்.

நமது பெண்கள் க்ஷீண மடைந்ததன் மூல காரணங்களை இப்போது விவாதித்து விட்டோம். எந்த லட்சியங்கள் நிறைவேறினால் பெண்களின் இன்றைய நிலைமையை அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்பதையும் கவனித்தோம். இந்த லட்சியங்களை நிறைவேற்றக் கூடிய பெண்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகத் தான் இருக்க முடியும். ஆகையால், சாதாரணப் பெண்கள் முயற்சி செய்தால் என்ன சாதிக்க முடியும் என்பதை இப்போது பார்ப்போம். தம்முடைய நிலைமையைப் பற்றிக் கூடிய வரை

யில் அதிகமான பெண்களுக்கு உணர்வு ஏற்படும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதே அவர்களுடைய முதல் முயற்சியாக இருக்க வேண்டும். பள்ளிக் கல்வியின் மூலம்தான் இந்த முயற்சியைச் செய்ய முடியும் என்று நம்புவோரில் நானும் ஒருவனல்ல. அந்த அடிப்படையில் வேலை செய்வது, நமது நோக்கங்கள் நிறைவேறு வதைக் கால வரையறை யின்றி ஒத்திப்போடுவதாகும். இவ்வளவு நீண்டகாலம் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை யென்பதை நான் செய்யும் ஒவ்வொரு காரியத்திலும் அனுபவ பூர்வமாக அறிந்திருக்கிறேன். பள்ளிக் கல்வி அளிக்கவேண்டுமென்று ஆரம்பிக்காமலே, இப்போதுள்ள பரிதாபமான நிலைமையைப் பெண்களுக்கு உணர்த்த முடியும். ஆணின் தோழி பெண்; ஆணைப்போலவே பெண்ணுக்கும் அதே சிந்தனைத் திறனிருக் கிறது. ஆணின் நடவடிக்கைகளில் மிகச் சிறு அம்சங்களில்கூடப் பங்கு கொள்ள பெண்ணுக்கு உரிமை இருக்கிறது; ஆணுக் குள்ள அதே சுதந்திரமும், உரிமையும் பெண்ணுக்கும் இருக் கின்றன. ஆண்களின் நடவடிக்கைகளில் ஆண்களுக்கு முழு உரிமைகள் இருப்பதைப் போலவே பெண்களின் நடவடிக்கை களில் பெண்களுக்கு முழு உரிமைகள் இருக்க வேண்டும். எழு தப் படிக்கத் தெரிந்தால்தான் இத்தகைய நிலைமை உண்டு என்றிருக்கக் கூடாது; இதுவே இயற்கையான நிலைமையாக இருக்க வேண்டும். ஒரு வெறும் கொடிய பழக்கம் காரணமாக, அறிவிலிகளும், கொஞ்சமும் தகுதியில்லாதவர்களும்கூட, பெண் களைவிடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற ஒரு அந்தஸ்தை அனு பவித்து வருகிறார்கள். இதற்கு அவர்களுக்குத் தகுதி கிடை யாது; அப்படி இருக்கவும் கூடாது. நம்முடைய பெண்களின் நிலைமை காரணமாக நம்முடைய இயக்கங்களில் பல, பாதி யிலேயே நின்று விடுகின்றன. நாம் செய்யும் பல வேலைகள் உரிய பலன்களை அளிப்பதில்லை; தன்னுடைய வியாபாரத்திற் குப் போதிய மூலதனம் போடாமல் உள்ள வியாபாரியைப் போல் நம்முடைய நிலைமை இருக்கிறது.

எழுதப் படிக்கத் தெரியாமலிருந்தால்கூட பிரயோசனமான நல்ல வேலை செய்ய முடியும் என்றாலும், அத்தகைய படிப்பு இல்லாமல் எப்போதுமே நாம் இருக்க முடியாதென்பது என் னுடைய உறுதியான நம்பிக்கையாகும். எழுத்தறிவு நம்முடைய புத்திக் கூர்மையை மேலும் வளர்ச்சி பெறச் செய்கிறது; நல்லது செய்வதற்குள்ள நம்முடைய சக்தியையும் அதிகரிக்கிறது. எழுத்தறிவுக்கு எப்போதுமே நான் அனாவசியமான உயர்ந்த மதிப்புக் கொடுத்தது கிடையாது. அதற்கு உரிய இடத்தை அளிக்கவே முயற்சித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். கல்வியறிவில்லை என்ற காரணத்திற்காக ஆண்கள், பெண்களுக்கு சம உரிமை கள் கொடுக்க மறுப்பதற்கோ, அல்லது அவற்றைப் பறிப் பதற்கோ நியாயமில்லை என்று அவ்வப்போது நான் எடுத்துக் காட்டி வந்திருக்கிறேன். ஆனால், பெண்கள் இந்த இயற்கை யான உரிமைகளை வற்புறுத்தவும், புத்திசாலித்தனமாகப் பயன்

படுத்திக் கொள்ளவும், அவற்றின் வளர்ச்சிக்கு வேலை செய்ய வும், பெண்களுக்குக் கல்வியறிவு அத்தியாவசியமானதாகும். மேலும், இத்தகைய கல்வி யறிவில்லாத மக்கள் உண்மையான தன்னறிவைப் பெறுவதும் சாத்தியமில்லை. மனத்திற்கு நிம்மதி யான மகிழ்ச்சியளிக்கும் விஷயங்களைக் கொண்ட புஸ்தகங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. கல்வியறிவு இல்லாவிட்டால் இவற்றை அனுபவிக்க முடியாமற் போய்விடும். கல்வியறிவில் லாத மனிதப் பிறவிக்கும், மிருகத்திற்கும் அதிக வித்தியாச மில்லை என்று கூறுவது மிகையாகாது. ஆகையால், ஆண்களைப் போலவே பெண்களுக்கும் கல்வி அவசியமாகும். ஆண்கள், பெண்கள் இருவருக்கும் ஒரே மாதிரியான கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமென்பது இல்லை. அரசாங்கத்தின் கல்வி முறையில் தவறுகள் நிறைய இருக்கின்றன; அதனுல் பல தீமைகளும் உண்டாகின்றன. ஆண்கள், பெண்கள் இருவருமே அதை விலக்க வேண்டும். அந்த முறையில் இப்போதுள்ள தவறுகள் இல்லாதிருந்தால்கூட, மொத்தத்தில் அது பெண்களுக்கு ஏற்றது என்று நான் கருதமாட்டேன். ஆணும், பெண்ணும் அந்தஸ்தில் சமமானவர்களே. ஆனுல், இருவரும் ஒரே தன்மை வாய்ந்தவர் களல்ல. இருவரும் ஈடிணையற்ற ஒரு ஜோடி; ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருப்பவர்கள். ஒருவர் இல்லாமல் மற்றெருவர் வாழ முடியும் என்று நினைத்துக்கூடப் பார்க்கமுடியாது. ஆகையால், இருவரில், ஒருவருடைய அந்தஸ்தைப் பாதிக்கும் எதுவும், இரு வருக்குமே அழிவை உண்டாக்கும் என்பது தெளிவு. பெண்களின் கல்விக்காகத் தயாரிக்கும் எந்தத் திட்டத்திலும், இந்த முக்கிய மான உண்மையை எப்போதும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். மணமான தம்பதிகளின் வெளி அலுவல்களில் ஆணுக்குத்தான் எல்லா அதிகாரங்களும்.ஆகையால், அவற்றைப் பற்றி அவனுக்கு அதிக அறிவு இருக்க வேண்டுமென்பது பொருத்தமானதேயாகும். ஆனுல், குடும்ப வாழ்க்கை என்பது, முற்றிலும் பெண்களுக்குரிய விஷயமாகும். ஆகையால், குடும்ப விஷயங்கள், குழந்தைகளை வளர்த்தல், குழந்தைகளுக்குக் கல்வி போன்றவைகளில் பெண்களுக்கு அதிக அறிவு இருக்கவேண்டும். காற்றுப் புகமுடியாத தனித்தனி அறைகளில் அறிவை அடைத்து வைக்க வேண்டுமென்று இதற்கு அர்த்தமில்லை; அல்லது, அறி வின் சில பிரிவுகள் யாருக்கும் மறுக்கப்பட வேண்டும் என்பது மில்லை. ஆனுல், இந்த அடிப்படைக் கொள்கைகளைக் கருத்தில் கொண்டு, தாரதம்மியத்துடன் பாட திட்டங்கள் வகுக்கப் பட்டாலொழிய, ஆண்களும் பெண்களும் பூரண வாழ்வு வாழ முடியாது.

நமது பெண்களுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி அவசியமா, இல்லையா என்பதைப்பற்றியும் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்பு கிறேன். நம்முடைய சாதாரண வாழ்க்கையில், ஆண்களுக்கோ, பெண்களுக்கோ ஆங்கில அறிவு இருக்கத்தான் வேண்டுமென்ப தில்லை என்ற முடிவுக்கு நான் வந்திருக்கிறேன். ஜீவனேபாயத்

திற்கும், நம்முடைய ராஜீய இயக்கங்களில் தீவிரமாகப் பங்கு கொள்ளுவதற்கும் ஆங்கிலம் அவசியம் என்பது உண்மையே. பெண்கள் ஜீவனோபாயத்திற்காக வேலை செய்வதிலோ அல்லது வர்த்தகத்துறைகளில் ஈடுபடுவதிலோ எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது. ஒரு சில பெண்களுக்கு ஆங்கிலம் அவசியமாயிருக்கலாம் அல்லது ஆங்கிலம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்று அவர்கள் ஆசைப்படலாம். அத்தகையவர்கள், ஆண்கள் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து சுலபமாகத் தமது இந்த ஆசையைப் பூர்த்திசெய்து கொள்ளலாம். பெண்களுக்கென்று உள்ள பள்ளிகளில் ஆங்கிலத்தைப் புகுத்துவது, நம்முடைய கதியற்ற நிலைமையை மேலும் நீடிக்கத்தான் செய்யும். ஆங்கில இலக்கியத்திலுள்ள வளம் மிக்க செல்வங்கள். ஆண்கள், பெண்கள் இருவருக்குமே கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்படுவதை நான் படித்துமிருக்கிறேன் ; கேட்டுமிருக்கிறேன். இத்தகைய மனப்பான்மையில் ஒரு தப்பெண்ணம் இருக்கிறது என்பதைத் தாழ்மையுடன் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தச் செல்வங்கள் ஆண்களுக்குத்தான் கிடைக்க வேண்டும், பெண்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடாது என்று யாரும் தாள்போட்டுவிட உத்தேசிக்கவில்லை. உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால், உலகம் பூராவிலுமுள்ள இலக்கியங்களையுமே நீங்கள் படிப்பதை யாரும் தடுக்கமுடியாது. ஆனல், ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தின் தேவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு பாடத் திட்டங்களைத் தயாரிக்க வேண்டியிருக்கும் போது, இலக்கிய ருசியை வளர்த்துக் கொண்டுள்ள ஒரு சிலருக்கு வேண்டியதைச் செய்ய முடியாது. ஆண்களும், பெண்களும் இப்போது ஆங்கிலம் படிப்பதில் செலவிடும் நேரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன் என்ருல், அதனல் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய இன்பத்தை மறுக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய நோக்கமல்ல. இதைவிட அதிக இயற்கையான ஒரு முறையைப் பின்பற்றினல் இவ்வளவு அதிகச் செலவும், கஷ்டமும் இல்லாமல் அதே இன்பத்தைப் பெறமுடியும் என்று நான் கருதுகிறேன். நிகரில்லாத அழகுடைய பல ரத்தினங்கள் உலகத்தில் நிறைய இருக்கின்றன ; ஆனல், இந்த ரத்தினங்களெல்லாம் இங்கிலீஷ்காரர்களால் தான் அமைக்கப்படுகின்றன என்பதில்லை. இதே மாதிரி மேன்மையுள்ள ஆபரணங்கள் தம்மிடமும் இருக்கின்றன என்று மற்ற மொழிகளும் பெருமைப் பட்டுக்கொள்ள முடியும். இவையெல்லாம் நமது பாமர மக்களுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். நம்மிடமுள்ள அறிவாளிகள் இவற்றை நமது மொழிகளிலேயே மொழி பெயர்க்க முன்வந்தால்தான் அது சாத்தியமாகும்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ளது போன்று ஒரு கல்வித்திட்டத்தைத் தயாரித்து விடுவதால்மட்டும், நமது சமூகத்திலிருந்து பால்ய விவாகம் என்ற தீமையை அகற்றி விட்டதாகவோ, நமது பெண்களுக்குச் சம உரிமைகள் அளித்ததாகவோ ஆகிவிடாது. திருமணத்திற்குப் பிறகு பார்வையிலிருந்து மறைந்து விடும் நமது

பெண்களைப் பற்றி இப்போது கவனிப்போம். அவர்கள் மீண்டும் நமது பள்ளிகளுக்குத் திரும்பி வருவார்களென்று சொல்ல முடியாது. தமது பெண்களுக்கு இளம் பிராயத்திலேயே திருமணம் முடித்துவைக்கும் பாவத்தைச் செய்து விட்ட தாய்மார்கள்,பிறகு அவர்களுக்குப் பள்ளிப்படிப்பை அளிக்க முடியாது; அல்லது, சுவையற்ற அவர்களுடைய வாழ்க்கையை வேறு விதமாக உற்சாகமானதாக்கவும் முடியாது. தங்களுடைய செய்கை எவ்வளவு பாவமானது என்பதைப் பின்னர் அவர்கள் உணர்ந்தால்கூட, இப்படிச் செய்வது சாத்தியமில்லை. ஒரு இளம் பெண்ணை மணந்துகொள்ளுபவன், உன்னதமான நோக்கத்துடன் அப்படிச் செய்வதில்லை; வெறும் காம வெறியைத் தீர்த்துக்கொள்ளவே மணக்கிறான். இந்தப் பெண்களை யார் மீட்பது? இந்தக் கேள்விக்குச் சரியான பதில் கிடைத்தால்,பெண்களின் பிரச்னைக்குத் தீர்வு காண்பதற்கும் அது வழி காட்டுவதாக இருக்கும். இதற்கு விடை கிடைப்பது கஷ்டமானதுதான். ஆயினும், இதற்கு ஒரே பதில்தான் இருக்கமுடியும். அவளுக்காகப் பரிந்து பேசுவதற்கு அவளுடைய கணவனைத் தவிர வேறு யாரும் கிடையாது. குழந்தைப் பருவத்திலேயே திருமணம் ஆகி மனைவியாகிவிட்ட ஒருத்தி, தன்னை மணந்து கொண்டவனைத் திருப்பிவிடுவாள் என்று எதிர்பார்ப்பதில் பிரயோசனமில்லை. ஆகையால் இந்தக் கடினமான வேலையை இப்போதைக்காவது ஆண்களிடமே விட்டுவிட வேண்டும். என்னால் முடியுமென்றால், குழந்தைப் பருவத்தில் திருமணம் செய்து கொண்டு விட்ட பெண்களைக் கணக்கெடுத்து, அவர்களுடைய கணவர்களைக் கண்டுபிடித்து, தம்முடைய எதிர்காலத்தைக் குழந்தை மனைவிகளுடன் இணைத்ததன் மூலம் அவர்கள் புரிந்துள்ள பெரிய குற்றத்தை உணர்த்த முயற்சி செய்வேன். இந்தக் குழந்தை மனைவிகளுக்குக் கல்வியளித்து, குழந்தைகள் பெறுவதற்கு மட்டுமின்றி, குழந்தைகளைச் சரியாக வளர்ப்பதற்கும் அவர்களைத் தகுதியுள்ளவர்களாகச் செய்ய வேண்டுமென்றும், இதற்கிடையே அவர்கள் உண்மையான பிரம்மசாரிகளாக வாழவேண்டுமென்றும், இல்லாவிடில் அவர்களுடைய அந்தப் பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது என்றும் எச்சரிப்பேன்.

பகினி சமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். தம்முடைய சக்திகளைச் செலவிடுவதற்கு இவ்வாறாகப் பல பிரயோசனமான துறைகள் இருக்கின்றன. வேலை செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் நிறைய இருக்கின்றன. உறுதியுடன் வேலை செய்வதில் முனைந்தால், கட்டில்லாமல் நடக்கும் சீர்திருத்த இயக்கங்களை இப்போதைக்குப் பேசாமல் விட்டு விட்டு, சுயாட்சி இயக்கத்திற்குப் பொருத்தமான சேவை செய்ய முடியும்; அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமலேயே இந்தச் சேவையைச் செய்யமுடியும். அச்சகங்கள் ஏற்படாமலும், பிரசங்கங்கள் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் மிகவும் குறைவாகவும் இருந்த காலத்திலும், இப்போதிருப்பதைப் போல் ஒரு நாளைக்கு ஆயிரம் மைல் பிரயாணம் செய்ய

முடியாமல் ஒரு நாளைக்கு 24 மைல் பிரயாணம் செய்வதே கஷ்ட மாயிருந்த காலத்திலும், நமது லட்சியங்களைப் பரப்புவதற்கு ஒரே ஒரு சாதனம்தான் இருந்தது. அதுதான் நம்முடைய செய்கை. செய்கைகளுக்கு மிகுந்த சக்தி இருந்தது. இப் போதோவென்றால் வாயுவேகமாக அங்குமிங்கும் ஓடுகிறோம்; பிரசங்கங்கள் செய்கிறோம்; பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதுகிறோம். அப்படியிருந்தும்கூட, நம்முடைய லட்சியங்கள் தொலை தூரத்திலேயே இருக்கின்றன. எங்கும் ஏக்கம் நிறைந் திருக்கிறது. நாம் நிறைய பிரசங்கங்கள் செய்து, கட்டுரைகள் எழுதுவதைவிட, முன்காலத்தைப்போல் செய்கைகளில் கவனம் செலுத்தினால் அதற்கு மக்களிடையே மேலும் நல்ல செல்வாக்கு இருக்குமென்று நான் நினைக்கிறேன். உங்கள் சங்கத் திலுள்ளவர்கள் எந்த வேலை செய்தாலும் பகட்டு இல்லாமல் அமைதியாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதே என்னுடைய மனப் பூர்வமான பிரார்த்தனையாகும்.

2

பெண்ணுக்கு விடுதலை அளியுங்கள்

ஆந்திராவில் நான் செய்த பிரசங்கங்களில் ஒன்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு, சென்னையிலுள்ள பிரபல சமூக சேவகி யான டாக்டர் எஸ். முத்துலட்சுமி ரெட்டி ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அதிலிருந்து ஒரு ருசியான பகுதியைக் கீழே தருகிறேன்.

"நம்முடைய மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையின் பழக்க வழக்கங்களை நல்ல விதமாக மாற்றி, சீர்திருத்தம் செய்யவேண்டியது அவசரமான காரிய மாகும் என்று பெஜவாடாவிலிருந்து*, குண்டூருக்குப் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தபோது நீங்கள் தெரிவித்த கருத்துக்கள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கின்றன.

"ஒரு டாக்டர் என்ற முறையில் நான்,நீங்கள் கூறுவதை முற்றிலும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன் என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்பு கிறேன். ஆயினும், ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக்காட்ட அனுமதிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன். கல்வியின் பயனாக உண்மையிலேயே சமூக சீர்திருத்தம், நல்ல சுகாதாரம், நல்ல ஆரோக்கியமான சூழ்நிலை ஆகியவை வரப்போகின்றன என்றால், நமது பெண்களுக்குக் கல்வி யளிப்பதன் மூலம்தான் அவற்றை அடைய முடியும்.

"இப்போதுள்ள சமூக அமைப்பில், கல்விக்கும், உடலையும், மனத்தையும் நன்கு அபிவிருத்தி செய்து கொள்ளுவதற்கும், தன்னம்பிக்கை பெறுவதற்கும்

---

* இப்பொழுது விஜயவாடா என்றழைக்கப்படும் ஆந்திர நகரமே அச்சமயம் பெஜவாடா என்றழைக்கப்பட்டு வந்தது.

மிகச் சில பெண்களுக்குத்தான் போதிய வாய்ப்புகள் அளிக்கப்படுகின்றன என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா ?

"பழக்க வழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள் என்ற சுமையின் கீழ் பெண்களுடைய தனித் தன்மை அலட்சியமாக நசுக்கப்படுகின்றது என்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா ?

"குழந்தை மணம் என்ற பழக்கம், உடல் வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி, ஆன்மிக வளர்ச்சி ஆகிய எல்லா வளர்ச்சிகளின் அஸ்திவாரத்தையுமே தகர்க்க வில்லையா? குழந்தைப் பருவத்திலேயே மனைவிகளாகிவிட்டவர்கள், தாய்களாகிவிட்டவர்களின் வேதனைகளும், நமது விதவைகள், கைவிடப்பட்ட மனைவிகளின் தீராத் துயரங்களும் உடனடியான பரிகாரத்திற்கு உரியன அல்லவா ?

"மதம் என்ற பெயரில் குற்றமற்ற இளம் பெண்கள் சீர்கேடும், தீமையும் நிறைந்த ஒரு வாழ்க்கையை நடத்தும் பழக்கத்தை அனுமதிப்பதோ அல்லது சகித்துக் கொள்ளுவதோ ஹிந்து சமூகத்திற்கு நியாயம்தானா? புராதன இந்தியாவில் மைத்ரேயி, கார்கி, சாவித்திரி போன்ற பெண்களிடம் ஒரு வலிமையும், தைரியமும், தாமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்துச் செயல்படும் சக்தியும் இருந்தன. இன்றுகூட பிரம்ம சமாஜம், ஆரிய சமாஜம் போன்ற தாராளப்போக்கு கொண்ட மதப் பிரிவுகளிலும், அர்த்தமில்லாத வழக்கங்கள், சம்பிரதாயங்கள், சடங்குகளிலிருந்து விடுதலை பெற்ற பிரம்ம ஞான சங்கம் ஆகியவற்றையும் சேர்ந்த பல பெண்களிடம் இந்தக் குணநிசயங்கள் இருக்கின்றன. சமூகத்தின் கொடுமை காரணமாக, ஒரு சிலரைத் தவிர, இந்தியாவிலுள்ள பெண்கள் இந்தத் தன்மைகளை இழந்துவிட்டார்களென்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா ?

"நம்முடைய தேசீய பலவீனத்திற்கும், இன்றைய அவமான நிலைமைக்கும் மூல காரணமான இந்தச் சமூகத் தீமைகளுக்கெல்லாம் உடனடியான பரிகாரம் கண்டு பிடிக்க வேண்டுமென்று தேசீயக் கட்சியான காங்கிரஸில் உள்ளவர்களிடம் ஒரு ஆர்வமும், துடிதுடிப்பும் இருக்க வேண்டாமா ? பெண்கள் உடல், மனம், தார்மிகம், ஆன்மிகம் ஆகிய துறைகளில் முழுமையான வளர்ச்சி பெற்று தைரியத்திற்கும், விவேகத்திற்கும் ஒரு உதாரணமாக விளங்குவதற்காகவும், முக்கியமாக மனைவிகள், தாய்மார்கள் என்ற தம்முடைய புனிதமான கடமைகளை உண்மையாகவும், சரியான முறையிலும் நிறைவேற்றுவதற்கும், இந்தியாவின் எதிர்கால நிர்வாகிகளின் அன்றாடப் பழக்க வழக்கங்களையும், சீலத்தையும் உருவாக்குவதற்குப் பயிற்சி அளிப்பதற்காகவும், பெண்களுக்கு விடுதலை அளிக்க வேண்டுமென்பதை நமது மக்களுக்கு உணர்த்த வேண்டாமா ?

"சுதந்திரம் என்பது ஒவ்வொரு நாட்டினுடையதும், தனி நபருடையதுமான பிறப்புரிமை என்று காங்கிரஸ் மெம்பர்கள் நம்பினல், எப்படியும் அதை அடைந்தே தீருவதென்று அவர்கள் உறுதி கொண்டிருந்தால், பெண்கள் பல துறைகளிலும் நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி யடைவதற்குத் தடையாயிருக்கும் தீய பழக்க வழக்கங்களையும், சம்பிரதாயங்களையும் முதலில் அகற்ற வேண்டாமா ? இந்தப் பரிகாரம் அவர்களிடமேதான் இருக்கிறது.

"நமது கவிஞர்களும், ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்களும், முனிவர்களும் கூட இதையேதான் சொல்லி யிருக்கிறுர்கள். சுவாமி விவேகானந்தர் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறுர்: 'தமது பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காத எந்த தேசமும்,

நாட்டு மக்களும், மேன்மை அடைந்ததே இல்லை, எதிர்காலத்திலும் அவை மேன்மையடையப் போவதில்லை. சக்தியின் உயிர்ச் சின்னங்களான இவர்களுக்கு நீங்கள் மரியாதை கொடுக்காததுதான் உங்களுடைய வர்க்கம் இவ்வளவு கீழ்த்தரமான நிலைமைக்கு வந்ததற்கு முக்கியமான காரணமாகும். தெய்வீக அன்னையின் உயிர்ச் சின்னங்களான பெண்களின் நிலையை உயர்த்தாவிட்டால், உயர்வடைவதற்கு வேறு எந்த வழியும் இருக்கிறதென்று நினைக்காதீர்கள்!''

''அருள் பெற்ற தமிழ்க் கவிஞரான காலஞ்சென்ற சுப்ரமண்ய பாரதியும் இதே கருத்துக்களை எதிரொலித்திருக்கிறார்.

''ஆகையால், நேர்மையானதும்,நிச்சயமானதுமான சுதந்திரப் பாதையில் செல்லுமாறு, உங்களுடைய சுற்றுப் பிரயாணங்களின்போது நமது ஆண்களுக்குத் தயவு செய்து உபதேசம் செய்வீர்களா ?''

காங்கிரஸ்காரர்கள்தான் இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதற்கு டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டிக்கு முழு உரிமையும் இருக்கிறது. இந்தத் துறையில் பல காங்கிரஸ்காரர்கள் தனிப்பட்ட முறையிலும், ஸ்தாபன ரீதியாகவும் நல்ல வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும்போது தோன்றுவதைப்போல் இல்லாமல், இந்தத் தீமை இன்னும் அதிகமாக ஆழ்ந்து வேரோடியிருக்கிறது. தவறு பெண்கள் கல்வியில் மாத்திரம் இல்லை. நம்முடைய கல்வி முறை பூராவுமே அழுகிப்போயிருக்கிறது. கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை குறிப்பிட்ட சில பழக்க வழக்கங்கள் மாத்திரமல்ல; ஒரு தீமை இருக்கிறது, அதை அகற்ற வேண்டும் என்று ஒப்புக்கொண்ட பிறகும் நகர மறுக்கும் செயலற்ற தன்மையே கண்டிக்கப்பட வேண்டும். கடைசியாக, இந்தக் கண்டனம் நகர்ப்புறங்களில் வாழும் மத்திய தர வகுப்பினருக்குத்தான் பொருந்தும். அதாவது, இந்தியாவிலுள்ள லட்சக்கணக்கான மக்களில் இவர்கள் 15 சத விகிதத்தினரே. கிராமங்களில் வசிக்கும் மக்களுக்குக் குழந்தை மணமோ, விதவா விவாகத்திற்குத் தடையோ எதுவும் கிடையாது. வளர்ச்சியைத் தடைசெய்யும் வேறு சில தீமைகள் அவர்களிடமும் இருக்கின்றன என்பது உண்மையே. செயலற்ற தன்மை இருவருக்குமே பொதுவானது. கல்வியமைப்பை அடியோடு மாற்றி, மக்களின் தேவைகளுக்கேற்ற ஒரு முறையை வகுக்க வேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம். குழந்தைகளுக்குக் கல்வியளிப்பதுடன் முதியோர் கல்விக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்காத எந்தத் திட்டமும் கவைக்குதவாது. மேலும், தாய்மொழிகளுக்கு அவற்றிற்குரிய இயற்கையான முக்கியத்துவத்தை அளிக்காத எந்தத் திட்டமும் பிரச்னைக்கு எந்தப் பரிகாரமும் அளிப்பதாகாது. இப்போதுள்ள படித்தவர்களின் மூலம்தான் இந்த வேலையைச் செய்ய முடியும். ஆகையால், பெரும் அளவில் சீர்திருத்தம் ஏற்படுவதற்கு முன்பு, படித்தவர்களுடைய மனப்பான்மையில் மாறுதல் ஏற்படவேண்டும். இந்தியாவிலுள்ள ஒரு சில படித்த பெண்கள்,

மேல்நாட்டு மோகம் என்ற மலையுச்சியிலிருந்து கீழே இறங்கி இந்தியாவின் சமவெளிக்கு வரவேண்டுமென்பதை டாக்டர் முத்துலட்சுமியிடம் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பெண்கள் புறக்கணிக்கப்படுவதற்கும், சரியாக நடத்தப்படாததற்கும் ஆண்களைத்தான் குற்றம் சொல்லவேண்டும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அதற்கு அவர்கள் தகுந்த பிராயச்சித்தமும் செய்யவேண்டும். ஆனால், மூடநம்பிக்கைகளை விட்டொழித்து இந்தத் தவறுகளை உணர்ந்துள்ள பெண்களே, சீர்திருத்தம் என்ற நிர்மாண வேலையைச் செய்யவேண்டும். பெண்களின் விடுதலை, இந்தியாவின் விடுதலை, தீண்டாமை ஒழிப்பு, மக்களின் பொருளாதார நிலையை உயர்த்துதல் போன்ற இப்பிரச்னைகள் தாமாகவே கிராமங்களுக்குள் ஊடுருவிச் சென்று, கிராம வாழ்வைச் சீர்படுத்திவிடும்.

—'எங் இந்தியா' – 23—5—1929

3

பெண்களின் நிலைமை

திருமணம் என்ற வலையில் இதுவரையில் வீழ்ந்துவிடாமல் வெற்றிகரமாகச் சமாளித்து வந்துள்ள ஒரு சகோதரி பின்வருமாறு எழுதுகிறாள் :

"நேற்று மலபாரி மண்டபத்தில் பெண்கள் மகாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. அங்கே பல நல்ல பிரசங்கங்கள் செய்யப்பட்டன, பல தீர்மானங்கள் நிறைவேறின. சாரதா மசோதாவே* நேற்று முக்கியமான பிரச்னையாயிருந்தது. பெண்களுடைய திருமண வயது 18 ஆக இருக்க வேண்டும் என்பதை நீங்கள் ஆதரிப்பது பற்றி நாங்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறோம். வாரிசுரிமைச் சட்டங்களைப் பற்றியும் ஒரு முக்கியமான தீர்மானம் நிறைவேறியது. இந்த விஷயத்தைப் பற்றி 'நவஜீவன்' பத்திரிகையிலும், 'எங் இந்தியா' பத்திரிகையிலும் நீங்கள் காரசாரமாக ஒரு கட்டுரை எழுதினால் எவ்வளவு உதவியாக இருக்கும்? பெண்கள் தமது பிறப்புரிமையைத் திரும்பப் பெறுவதற்கு ஏன் கெஞ்ச வேண்டும் அல்லது சண்டை போட வேண்டும்? பெண்களின் வயிற்றில் உதித்த ஆண்கள், "பலவீனமான பெண்ணினம்" என்றும், எங்களுக்கு உரியதை "அளிப்பதாக" பிரமாதமாக வாக்குறுதி கூறுவதையும் கேட்கும்போது விசித்திரமாயிருக்கிறது; அது சோகம் நிறைந்த ஒரு வேடிக்கையாகவும் இருக்கிறது. தம்மிடமுள்ள மிருக பலத்தினால் ஒருவரிடமிருந்து சட்ட விரோதமாகப் பறித்துக் கொண்டதைத் திரும்பக் கொடுப்பதில் உயர்ந்த மனப்பான்மையோ, பெண்களிடம் பரிவோ என்ன இருக்கிறது? எந்த வழியில் பெண்கள் ஆண்களை விட முக்கியத்துவத்தில் குறைந்தவர்கள்? அவர்களுடைய வாரி

* குழந்தைகள் மணத்தைத் தடுப்பதற்கென்று ஸ்ரீ ஹரிவிலாச சாரதா கொண்டு வந்த பிறகு, சாரதாச் சட்டம் என்று வழங்கிய மசோதா.

சுரிமை ஆண்களுடையதை விட ஏன் குறைவானதாக இருக்க வேண்டும்? அது ஏன் சமமானதாய் இருக்கக்கூடாது? இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு இந்த விஷயத்தைப் பற்றிச் சிலருடன் கடுமையாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தோம். ஒரு பெண்மணி கூறினர்: "சட்டத்தில் எந்த மாறுதலையும் நாங்கள் விரும்பவில்லை. இப்போதுள்ள நிலைமையே எங்களுக்குத் திருப்திகரமாக இருக்கிறது. குடும்பத்தின் பெயரையும், பண்பாடுகளையும் சுமந்து செல்லும் பிள்ளைக்கு அதிகப் பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்பது நியாயம்தான். அவன்தான் குடும்பத்திற்கு முக்கிய பலம்." நாங்கள் சொன்னேம்: "பெண் என்ன ஆவது?" நல்ல முறுக்கான வாலிபன் ஒருவன் அங்கிருந்தான். அவன் குறுக்கிட்டு, "அவளை அவன் கவனித்துக் கொள்ளுவான்" என்றான். அதுதான் விஷயம். 'அவன்' கவனித்துக் கொள்ளுவான். எப்போதும் 'அவன்' தான். இந்த 'அவன்' இருக்கிறனே, அவனல் எப்போதும் ஓயாத தொல்லைதான். 'அவன்' என்று ஒருவன் ஏன் இருக்க வேண்டும்? 'அவன்' இருப்பான் என்று ஏன் நினைக்க வேண்டும்? 'அவன்' வரும்வரையில் போனல் போகிறது என்று பெற்றோரின் வீட்டில் வைத்துக்கொண்டிருந்து விட்டு, அவன் வந்தவுடன் 'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு அவனிடம் ஒப்படைப்பதென்றல், பெண்களென்ன சாக்கு மூட்டைகளா? அவர்கள் பேசுவது அப்படித்தானிருக்கிறது. உண்மையாகக் கேட்கிறேன், நீங்கள் ஒரு பெண்ணயிருந்தால், உங்களுக்கு அளவுக்கு மீறி ஆத்திரம் வராதா?"

ஆண்கள், பெண்கள் விஷயத்தில் செய்யும் அக்கிரமங்களைக் கண்டு அளவுக்குமீறி ஆத்திரமடைவதற்கு நான் ஒரு பெண்ணயிருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இந்த ஜாப்தாவில் வாரிசுரிமை பற்றிய சட்டம் கடைசியானது என்றே நான் கருதுகிறேன். வாரிசுரிமைச் சட்டத்தில் உள்ள தீமையைவிட இன்னும் மிகப் பெரிய ஒரு தீமையைப் பற்றியது சாரதாச் சட்டம். ஆனல், பெண்களின் உரிமைகளைப் பற்றிய விஷயத்தில் நான் கொஞ்சமும் விட்டுக் கொடுக்கமாட்டேன். ஆண்களுக்கில்லாத சட்டபூர்வமான நிர்ப்பந்தம் எதுவும் பெண்களுக்கு இருக்கக்கூடாது என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். பெண்கள், பிள்ளைகள் இருவருக்கும் சம அந்தஸ்து கொடுக்கப்படுவதையே நான் விரும்புகிறேன். தாங்கள் பெறும் கல்வியின் அளவுக்கேற்ப பெண்கள் தமது பலத்தை உணர ஆரம்பிக்கும்போது, தங்கள்மீது சுமத்தப்படும் அப்பட்டமான ஏற்றத் தாழ்வுகளை அவர்கள் ஆட்சேபிப்பது இயற்கையே.

ஆனல், சட்டபூர்வமான நிர்ப்பந்தங்களை அகற்றுவது, வெறும் தாற்காலிகமான சாந்தியாகவே இருக்கும். பெரும்பாலோர் நினைப்பதைவிட, இந்தத் தீமை இன்னும் ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கிறது. ஆண்களின் அதிகார ஆசையும், புகழுக்கான ஆசையுமே இதற்குக் காரணம். இன்னும் ஆழ்ந்து பார்த்தால், பரஸ்பர காம இச்சையே இதற்குக் காரணமாகும். ஆண் எப்போதுமே அதிகாரத்தை விரும்பி வந்திருக்கிறன். சொத்துடைமை இந்த அதிகாரத்தை அளிக்கிறது. அதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிற்காலப் புகழுக்கும்

மனிதன் ஆசைப்படுகிறுன். சொத்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் துண்டாடப்பட்டுவிட்டால் இது கிடைக்காது. எதிர்காலத்தில் எல்லோரும் சம பங்குடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ருல் இப்படித்தான் நடக்கவேண்டும். இதனுல்தான் சொத்தின் பெரும் பகுதி மூத்த மகனுக்குப் போய்ச் சேருகிறது. பெரும் பாலான பெண்களுக்குத் திருமணம் ஆகிவிடுகிறது. சட்டம் அவர்களுக்கு விரோதமாயிருந்தாலும், தம்முடைய கணவன் மார்களின் அதிகாரத்தையும், உரிமைகளையும் அவர்கள் சம மாகப் பகிர்ந்து கொள்ளுகிருர்கள். குறிப்பிட்ட சீமான்களின் மனைவியரான சீமாட்டிகள் என்று அழைக்கப்படுவதில் அவர்கள் மகிழ்ச்சியடைகிருர்கள். ஆகையால், ஏற்றத்தாழ்வுகளைப் பற்றித் தர்க்கங்கள் நடக்கும்போது, தீவிரமான சீர்திருத்தங்களை ஆதரித்து அவர்கள் வோட்டளிக்கக்கூடும். ஆனுல், தங்களுடைய வோட்டை அனுசரித்து நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வரும் போது, தம்முடைய உரிமைகளைவிட்டுக் கொடுக்க அவர்கள் விரும்பமாட்டார்கள்.

ஆகையால், சட்டபூர்வமான நிர்ப்பந்தங்களை ரத்து செய்ய வேண்டுமென்பதை நான் எப்போதுமே ஆதரிப்பேன் என்ருலும், இந்தியாவிலுள்ள விஷயமறிந்த பெண்கள் மூலகாரணத்தைக் களைய வேண்டுமென்றே விரும்புவேன். தியாகம், கஷ்டங்களை அனுபவித்தல் ஆகியவற்றின் உருவாகப் பெண்கள் விளங்குகிருர்கள். ஆகையால், பெண்கள் பொதுவாழ்வில் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வருவதன் பலனுக பொது வாழ்வு தூய்மை பெறுவதாயிருக்க வேண்டும்; அதன் பலனுக கட்டுக்கடங்காத பேராசையும், சொத்து சேர்க்கப்படுவதும் குறைய வேண்டும். அடுத்த சந்ததியினருக்குக் கொடுப்பதற்கு கோடிக்கணக்கான மக்களிடம் சொத்து என்று எதுவுமில்லை என் பதை அவர்கள் அறியட்டும். பிதுரார்ஜித சொத்து என்று ஒரு சிலருக்கு இல்லாமலே இருப்பதுதான் நல்லது என்பதை அவர் களிடம் நாம் கற்றுக் கொள்ளுவோம். ஒரு பெற்ருேர், எல்லோ ருக்கும் சமமாகக் கொடுக்கக் கூடிய உண்மையான சொத்து, தம்முடைய குணமும், கல்வி வசதிகளும் அவர்களுக்கும் கிடைக்கும்படி செய்வதேயாகும். தம்முடைய பெண்களும், பிள்ளைகளும் தன்னம்பிக்கையுடன் தாமாகவே உழைத்து, நாணயமாகச் சம்பாதித்து வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் பெற்ருேர் கள் வழி செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படியாளுல், சிறு குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பு, இயற்கையாகவே மூத்த வர்களையே சாரும். பிதுரார்ஜிதமான சொத்துக்கு அடிமை களாகி விடுவது, சுயமுயற்சியைக் கொன்றுவிடுவதுடன், சோம் பேறித்தனத்தையும் போக வாழ்வையும் தொடர்ந்து வரும் இச் சைகளையும் வளர்த்து விடுகிறது. அப்படிச் செய்வதற்குப் பதிலாக தமது குழந்தைகள் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்குப் பணக் காரர்கள் கற்றுக் கொடுத்துவிட்டால், பணக்கார வீட்டுக் குழந்தைகளிடம் இப்போது காணப்படும் கையாலாகாத்தனம்

பெரிதும் அகன்றுவிடும். தலைமுறை தலைமுறையாகப் பழக்கத்தில் வந்துள்ள தீமைகளைக் கண்டுபிடித்து, அவற்றை அகற்றுவது, விழிப்புற்ற பெண்களின் உரிமையாக இருக்க வேண்டும்.

பரஸ்பரம் காம இச்சையும் பெண்களின் தகுதியின்மைக்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும் என்பதற்கு ருசு தேவையில்லை. தற்பெருமை பிடித்த ஆண், தன்னையுமறியாமலேயே பெண்களின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காகப் போராடியிருக்கிறான். அதே மாதிரி பெண்ணும், தன்னையுமறியாமலேயே பல வழிகளில் ஆண்களைச் சுற்றி வளைத்திருக்கிறாள். முட்டுக்கட்டை நிலைமை தான் இதன் பலன். இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்கும் போது, பாரத மாதாவின் விழிப்புற்ற புதல்விகள் தீர்க்கவேண்டியது மிகவும் கடினமான பிரச்னையேயாகும். மேல்நாட்டினரின் முறையை அவர்கள் அப்படியே பின்பற்றக் கூடாது. அந்த முறை அவர்களுடைய சூழ்நிலைக்கு ஏற்றதாயிருக்கலாம். இந்தியர்களின் மேதைக்கும், இந்தியச் சூழ்நிலைக்கும் ஏற்ற முறைகளையே இங்கே பின்பற்ற வேண்டும். உறுதியுடனும், நிதானத்துடனும் அவர்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டும். நம்முடைய பண்பாட்டின் சிறந்த அம்சங்களைக் காப்பாற்றி, மட்டமாகவும், அவமானப்படத்தக்கதாகவும் உள்ளவற்றைத் தயக்கமின்றி நிராகரித்துவிட வேண்டும். சீதைகள், திரௌபதிகள், சாவித்திரிகள், தமயந்திகள் செய்ய வேண்டிய வேலை இது; ஆண் தன்மை நிறைந்த பெண்களோ, பொய்ப் பகட்டுள்ளவர்களோ, இதைச் செய்ய முடியாது.

— 'எங் இந்தியா' · 17—10—1929

4

ஸ்மிருதிகளில் பெண்கள் ✓

விஜயவாடாவில் பிரசுரம் செய்யப்படும் 'இந்திய சுயராஜ்யம்' என்ற பத்திரிகையின் இதழ் ஒன்றை ஒருவர் எனக்கு அனுப்பியிருக்கிறார். ஸ்மிருதிகளில் பெண்களுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்தானத்தைப் பற்றி அதில் ஒரு கட்டுரை இருக்கிறது. அதிலிருந்து சில பகுதிகளை எந்த மாறுதலும் செய்யாமல் அப்படியே கீழே தருகிறேன் :

"மனைவி, தன் கணவனை எப்போதும் கடவுளாக மதித்து நடத்த வேண்டும்; அவன் குணவானாயில்லாமலிருந்தாலும், சீலமற்றவனாயிருந்தாலும், காம இச்சை மிகுந்தவனாயிருந்தாலும் கூட, அவனைக் கடவுளாகவே மதித்து அவள் நடத்த வேண்டும், (மனு—5-154)

பெண்கள், தம் கணவன்மார்களின் சொற்படி நடக்க வேண்டும். இதுவே அவர்களுடைய மிகவும் உயர்ந்த கடமையாகும். (யாக்ஞவல்க்யர்—1-18)

பெண்களுக்கென்று தனியாக சடங்குகளோ, உபவாசங்கள் முதலியனவோ கிடையாது. கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதன் மூலமே சுவர்க்கத்தில் அவள் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுகிறாள். (மனு—5-145)

கணவன் உயிருடனிருக்கும்போது உபவாசம் இருந்து, சடங்குகளைச் செய்பவள், கணவனின் ஆயுளைக் குறைத்தவளாகிறாள். அவள் நரகத்திற்கே போவாள். புண்ய தீர்த்தங்களை விரும்பும் ஒரு பெண், தன்னுடைய கணவனின் பாதங்களையோ, அவன் உடல் பூராவையுமோ கழுவி அந்த நீரைப் பருக வேண்டும். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் அவள் உயர்பதவி பெறுகிறாள். (அத்ரி—136-37).

கணவனைவிட உயர்ந்த சுவர்க்கலோகம் வேறு எதுவும் பெண்ணுக்குக் கிடையாது. தன் கணவன் மனம் கோணும்படி நடந்துகொள்ளுபவள், இறந்த பிறகு கணவன் வாழும் உலகத்திற்குப் போக முடியாது. (வசிஷ்டர்—21-4).

தன்னுடைய தகப்பனரின் குடும்பத்தைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக் கொண்டு, கணவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமலுள்ள பெண்ணை, பெரிய ஜனக் கூட்டத்தின் முன்னிலையில் நாய்களுக்கு இரையாக எறிந்துவிட வேண்டும். (மனு—8-371).

கணவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் நடக்கும் ஒரு பெண் அளிக்கும் உணவை யாரும் புசிக்கக் கூடாது. அவள் காமாதுரி என்று கருதப்பட வேண்டும். (ஆங்கீரஸர்—69).

கணவன் துன்மார்க்கங்களில் இறங்கி யிருக்கும்போது, அல்லது குடிகாரனுகி விட்டபோதும், அல்லது உடல் நலிவுற்றிருக்கும்போதும் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிய மறுக்கும் பெண்ணினுடைய உயர்ந்த ஆடைகளையும், ஆபரணங்களையும் பறித்துக்கொண்டு, மூன்று மாதங்களுக்கு அவளை விலக்கி வைத்து விட வேண்டும் (மனு—10-78)"

பெண்களின் சுதந்திரத்தைத் தம்முடைய சுதந்திரமாகவும், பெண்களை மனித குலத்தின் தாய்மார்களாகவும் கருதுபவர்களின் மதிப்பைப் பெற முடியாத வாசகங்கள் ஸ்மிருதிகளில் இருப்பது துக்கப்பட வேண்டிய விஷயமாகும். வைதிகத்தின் சார்பில் பிரசுரிக்கப்படும் ஒரு பத்திரிகை, இத்தகைய வாசகங்களை மதத்தின் ஒரு பகுதியைப் போல் பிரசுரிப்பதென்பது, இன்னும் அதிக வருத்தத்தைக் கொடுப்பதாகும். பெண்களுக்குரிய ஸ்தானத்தை அளித்து, அவர்களை மிகுந்த பக்தி சிரத்தையுடன் போற்றும் வாசகங்களும் ஸ்மிருதிகளில் இருக்கின்றன. ஸ்மிருதிகளிலேயே ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாகவும், தார்மிக உணர்ச்சியைப் புண்படுத்துவதாகவும் உள்ள வாசகங்களை என்ன செய்வது என்ற கேள்வி எழுகிறது. தரும சாஸ்திரங்களின் பெயரால் அச்சிடப்படும் எல்லாவற்றையுமே கடவுளின் கட்டளைகளாகவோ, அருள் மொழிகளாகவோ எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை அடிக்கடி இந்தப் பத்திரிகையிலேயே நான் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஆனல், எது நல்லது, அதிகார பூர்வமானது, எது கெடுதல், இடைச்செருகல் என்பதை எல்லோருமே தீர்மானித்து விடமுடியாது. ஆகையால்,

தரும சாஸ்திரங்கள் என்று வழக்கிலிருந்து வரும் எல்லா நூல்களையும் பரிசீலனை செய்து, தார்மிக மதிப்பு இல்லாதவைகளையும், மதம், ஒழுக்கத்தின் அடிப்படைகளுக்கு முரணயிருப்பவைகளையும் அகற்றி விட்டு, ஹிந்துக்களின் உபயோகத்திற்காகத் திருத்தப்பட்ட பதிப்பு ஒன்றை வெளியிடுவதற்கு, கற்றறிந்த விற்பன்னர்கள் கொண்ட குழு ஒன்று இருக்க வேண்டும். ஹிந்துக்கள் பூராவும், மதத் துறைத் தலைவர்கள் என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பவர்களும் இந்தக் குழுவின் முயற்சியை நிச்சயமாக ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்களென்பது, புனிதமான இந்த முயற்சிக்குத் தடையாக இருக்க வேண்டியதில்லை. மனப்பூர்வமாகவும், தொண்டு மனப்பான்மையுடனும் செய்யப்படும் வேலை, காலப்போக்கில் பலனளிக்கும். உதவி தேவையாயிருப்பவர்களுக்கும் இது நிச்சயமாக உதவியளிக்கும்.

—'ஹரிஜன்' - 28—11—1936

5

பெண்களும் வர்ணமும்

மதிப்பிற்குரிய நண்பரொருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறுர்:

"வர்ணத்தைப்பற்றி சமீபகாலமாக நீங்கள் 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் எழுதிவருவதைப் பார்க்கும்போது,* நீங்கள் குறிப்பிடும் வர்ணம் ஆண்களுக்கு மட்டுமே என்றுதான் தோன்றுகிறது. அப்படியானல், பெண்கள் விஷயம் என்ன ஆகிறது? எதைக்கொண்டு ஒரு பெண்ணின் வர்ணத்தை நிர்ணயிப்பது? மணமாவதற்கு முன்பு பெண் தன் தகப்பனரின் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவளென்றும், மணமான பிறகு கணவனின் வர்ணத்திற்கு மாறிவிடுவாளென்றும் நீங்கள் சொல்லக்கூடும். ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் எந்தக் கட்டத்திலும் அவளுக்குச் சுதந்திரம் இருக்க முடியாது; மணமாவதற்கு முன்பு அவள் பெற்ருேரின் ஆதரவில் இருக்கவேண்டும்; மணமான பிறகு கணவனின் ஆதரவில் இருக்கவேண்டும்; விதவையாகிவிட்டால் தன் குழந்தைகளின் ஆதரவில் இருக்கவேண்டும் என்று மனுஸ்மிருதி விதித்திருப்பதை நீங்கள் ஆதரிக்கிறீர்களென்று எடுத்துக்கொள்ளுவதா?

"அது எப்படியிருந்தாலும், இப்போது பெண்கள் வாக்குரிமை பெற்ற யுகத்தில் நாம் வாழ்கிறேம். தனித்து நின்று ஜீவனேபாயத் தொழில்கள் செய்யும் விஷயத்தில் ஆண்களைப் போலவே பெண்களும் நிச்சயமாக முன் வந்துவிட்டார்கள் என்பது கண்கூடான உண்மை. கணவன் லேவாதேவி செய்துகொண்டிருக்கலாம். ஆனல், அவன் மனைவி, பள்ளிக்கூட ஆசிரியையாகப் பணியாற்றுவதைப் பார்ப்பது இன்று மிகவும் சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டது. இந்த நிலைமையில் பெண் எந்த வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவளாயிருப்

*வர்ணுச்சிரம தருமத்தைக் குறித்து காந்திஜி எழுதியிருக்கும் மற்றக் கட்டுரைகளை இத்தொகுதியின் முதல் பாகத்தில் ஆரும் பகுதியில் காண்க.

பாள்? வர்ணுச்சிரம விதிகளின்படி சாதாரணமாக ஆண்கள் தம்முடைய பெற்ருேர்களின் தொழில்களைச் செய்வார்கள். ஆகையால், அவர்களுடைய வர்ணத்தையே மேற்கொள்ளுவார்கள். பெண்கள் தம்முடைய பெற்ருேர்களின் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவர்களா யிருப்பார்கள். மணமான பிறகும் அவர்கள் தத்தம் தொழில்களையே செய்துகொண்டிருப்பார்களென்றும் எதிர்பார்க்கலாம். இந்த இரண்டுக்கு மிடையே அவர்களுடைய குழந்தைகளின் வர்ணம் என்னவா யிருக்கும்? அல்லது இந்தப் பிரச்னையை அந்தக் குழந்தைகளே தம்மிஷ்டப்படி சுயேச்சையாக முடிவு செய்துகொள்ளட்டுமென்று விட்டு விடுவீர்களா? அப்படியானல் நீங்கள் வியாக்கியானம் செய்துள்ள வாழையடி வாழையான வர்ண தருமம் என்ன ஆவது?''

இன்றுள்ள நிலைமையில் இது பிரச்னைக்குச் சம்பந்தமில்லாத கேள்வி என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். பிரஸ்தாபக் கட்டுரையில் நான் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது போல, வர்ணங்களைப் பற்றி இன்று ஏற்பட்டுள்ள குழப்பம் காரணமாக உண்மையில் வர்ணங்களே இப்போது இல்லை. வர்ணுச்சிரமக் கொள்கை இன்று செயல்படவில்லை. இப்போதுள்ள ஹிந்து சமூகத்தை அராஜகம் என்று வர்ணிக்கலாம்; நான்கு வர்ணங்கள் என்பது இன்று பெயரளவில்தான் இருக்கின்றன. வர்ணங்கள் என்ற அடிப்படையில் பேச வேண்டுமானல், ஆண்களாயிருந்தாலும் பெண்களாயிருந்தாலும், எல்லோருக்கும் இன்று ஒரே ஒரு வர்ணம்தான் இருக்கிறது. நாமெல்லோரும் சூத்திரர்களே.

என்னுடைய கருத்தின்படி வர்ண தருமம் சீரமைக்கப்படும் போது, மணமாவதற்கு முன்பு ஒரு பெண் தன்னுடைய சகோதரனைப் போலவே தந்தையின் வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவளாயிருப்பாள். வெவ்வேறு வர்ணங்களிடையே கலப்பு மணம் என்பது அபூர்வமானதாக இருக்கும். ஆகையால், திருமணத்திற்குப் பிறகும் ஒரு பெண்ணின் வர்ணம் பாதிக்கப்படாமல் அப்படியே இருக்கும். ஆனல், கணவன் வேறு வர்ணத்தைச் சேர்ந்தவனுயிருந்தால், திருமணத்திற்குப் பிறகு அந்தப் பெண், தன்னுடைய பெற்ருேர்களின் வர்ணத்தைத் துறந்துவிட்டுத் தனது கணவனின் வர்ணத்தையே மேற்கொள்ளுவாள். இப்படி வர்ணம் மாறுவது யாருடைய உணர்ச்சியையும் புண்படுத்துவதாக அர்த்தமாகாது. ஏனெனில், சீரமைக்கப்பட்ட வர்ணுச்சிரமத்தில், நான்கு வர்ணங்களுக்குமே முழுமையான சமூக சமத்துவம் இருக்கும்.

ஒரு மனைவி, தனியாக ஒரு தொழில் செய்வாள் என்று நான் எதிர்பார்க்க வில்லை. குழந்தைகளைப் பராமரிப்பது, குடும்பத்தை கவனித்துக்கொள்ளுவது ஆகிய வேலைகளுக்கே அவளுடைய நேரமும், சக்தியும் சரியாக இருக்கும். நன்கு அமைக்கப்பட்ட ஒரு சமூகத்தில், குடும்பத்தையும் பராமரிக்கும் அதிகப்படியான சுமை பெண்களின் மீது சுமத்தப்படக்கூடாது. ஆண்கள் குடும்ப சம்ரட்சணையையும், பெண்கள் குடும்ப நிர்வாகத்தையும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் உதவியாகவும், ஒத்தாசையாகவும் பணிபுரியவேண்டும்.

இதில் பெண்களின் உரிமைகள் மீறப்படுவதோ, அவர்களுடைய சுதந்திரம் அடக்கப்படுவதோ எதுவும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. "பெண்களுக்குச் சுதந்திரமே இருக்க முடியாது" என்று மனு கூறியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இதை நான் வேதவாக்கியமாக எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. இந்த விதி இயற்றப்பட்ட காலத்தில் பெண்கள் அடக்கியாளப்பட்டு வந்தார்கள் என்பதையே இது காட்டுவதாயிருக்கலாம். நமது இலக்கியங்களில் மனைவியைக் குறிப்பிடும்போது "அர்த்தாங்கனை" (மறுபாதி), "சகதர்மிணி" (துணைவி) என்ற வார்த்தைகளை உபயோகித்திருக்கிறார்கள். கணவன், தன் மனைவியை "தேவி" என்று அழைப்பது இகழ்ச்சியைக் காட்டவில்லை. ஆனால், துரதிருஷ்டவசமாகப் பெண்களின் பல உரிமைகளும், சலுகைகளும் பறிக்கப்பட்டு, அவர்கள் ஒரு தாழ்ந்த அந்தஸ்துக்கு இறக்கப்பட்ட ஒரு காலமும் வந்தது. அதனால் பெண்களின் வர்ணம் தேய்ந்துபோனதாக அர்த்தமில்லை. ஏனெனில், வர்ணம் என்பது குறிப்பிட்ட சில உரிமைகள் அல்லது சலுகைகளைக் குறிப்பிடவில்லை; கடமைகளையும் பொறுப்புகளையுமே அது குறிப்பிடுகிறது. நம்முடைய கடமையை நம்மிடமிருந்து யாரும் பறிக்க முடியாது. நாமே அதைத் தட்டிக் கழிக்க முற்பட்டாலொழிய மற்றவர்கள் அதைச் செய்ய முடியாது. தன்னுடைய கடமையை அறிந்து அதை நிறைவேற்றும் பெண், தன்னுடைய கௌரவமான அந்தஸ்தை உணருகிறாள். அவள் தலைமை தாங்கும் குடும்பத்துக்கு அவள் அரசியேயொழிய அடிமையல்ல.

சமூகத்தில் பெண்ணின் கடமை என்ன என்பதைப் பற்றி நான் எடுத்துக் காட்டியுள்ள நிலைமை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், குழந்தைகளின் வர்ணம் என்ன என்பது ஒரு பிரச்னையாகவே இருக்காது என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை. ஏனெனில், வர்ணம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே மாறுபாடு எதுவும் இராது.

—'ஹரிஜன்' - 12—10—1934

6

பெண்களும் ராணுவ மனப்பான்மையும்

ராணுவ மனப்பான்மையை எதிர்த்துப் போராடுவதில் பெண்கள் எந்த மாதிரி உதவி செய்ய முடியும் என்று பல கூட்டங்களில் குறிப்பாகக் கேட்கப்பட்டது. இந்தியாவிலுள்ள பெண்களிடமிருந்து இத்தாலியப் பெண்கள் என்ன கற்றுக்

கொள்ளலாம் என்பதைச் சொல்லுமாறு இத்தாலியில் ஒரு கூட்டத்தில் காந்திஜியிடம் கேட்டார்கள்.

பாரிஸில் அவர் கூறினர்: "தாங்கள் மெல்லியலார் என்பதை மட்டும் பெண்கள் மறந்துவிட்டால், யுத்தத்திற்கு எதிராக ஆண்களைவிடப் பெண்கள் எவ்வளவோ அதிகம் செய்யமுடியும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. 'நீங்கள் எந்த ராணுவ நடவடிக்கைகளிலும் கலந்து கொள்ளுவதை நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது' என்று பெரிய போர் வீரர்கள், படைத் தலைவர்கள் ஆகியோரின் மனைவியர்களும், பெண்களும் மறுத்தால், அவர்கள் அப்பொழுது என்ன செய்வார்கள் என்ற கேள்விக்கு நீங்களே பதில் சொல்லிக் கொள்ளுங்கள்.''

லாஸேனில் அவர் பின்வருமாறு கூறினர்: "ஐரோப்பாவிலுள்ள பெண்களுக்கு ஒரு செய்தி விடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டீர்கள். அதற்கு எனக்குத் தைரியமிருக்கிறதா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய கோபத்திற்காளாகாமல் நான் செய்தி விடுக்க வேண்டுமானல், சென்ற ஆண்டில் இந்தியாவில் பெண்கள் ஒன்றுபோல் திரண்டெழுந்ததை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவேன். அகிம்சைப் படிப்பினையை ஐரோப்பா பருக விரும்பினல், அங்கேயுள்ள பெண்களின் மூலமே அதைச் செய்ய முடியும் என்று நான் உண்மையாகவே நம்புகிறேன். தன்னைத் தானே தியாகம் செய்து கொள்ளும் தன்மையின் உருவாகப் பெண் விளங்குகிருள் என்பதே என்னுடைய நம்பிக்கையாகும். ஆனல், ஆண்களைவிடத் தமக்கு எவ்வளவு மகத்தான அனுகூலம் இருக்கிறது என்பதை, துரதிருஷ்ட வசமாகப் பெண்கள் இன்று உணரவில்லை. அவர்கள் ஆண்களின் மாயச் செல்வாக்கில் சிக்கி உழலுகிருர்கள் என்று டால்ஸ்டாய் சொல்லுவதுண்டு. அகிம்சையின் சக்தியை அவர்கள் உணர்ந்தால், மெல்லியலார் என்று தாம் அழைக்கப்படுவதற்கு அவர்கள் சம்மதிக்கமாட்டார்கள்."

இத்தாலியில் பெண்கள் கூட்டமொன்றில் பேசும்போது அவர் சொன்னர்: ''ஆண்களைப் போன்று அதே காரியங்களில் பெண்களும் பங்குகொள்ள முடியும் என்பதே அகிம்சை யுத்தத்திலுள்ள பெருமையாகும். பலாத்காரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு யுத்தத்தில் பெண்களுக்கு அத்தகைய உரிமைகள் எவையும் கிடையாது. எங்களுடைய சென்ற அகிம்சைப் போராட்டத்தில், இந்தியப் பெண்கள் ஆண்களைவிட இன்னும் அதிக பலனளிக்கத்தக்க முறையில் பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். இதன் காரணம் சாதாரணமானதே. அகிம்சைப் போராட்டத்தில் மிகவும் அதிகமாகக் கஷ்டங்களை அனுபவித்தாக வேண்டும். பெண்களைவிடத் தூய்மையுடனும், உயர் நோக்குடனும், கஷ்டங்களை வேறு யார் அனுபவிக்க முடியும்? இந்தியாவிலுள்ள பெண்கள், தம்முடைய முகமூடிகளைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டு தேசத்திற்குப் பணியாற்றுவதற்கு முன்வந்தார்கள். தம்முடைய

குடும்பங்களைப் பராமரிப்பதைவிட அதிகமான சேவையை, தேசம் தம்மிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். சட்ட விரோதமாக அவர்கள் உப்பு உற்பத்தி செய்தார்கள்; அந்நியத் துணிக் கடைகளையும், கள்ளு, சாராயக் கடைகளையும் மறியல் செய்தார்கள். விற்பவர், வாங்குபவர் இருவரையுமே திருப்ப முயற்சி செய்தார்கள். உள்ளத்தில் துணிவுடனும், தயாளத்துடனும் இரவு வெகு நேரமான பிறகுகூட குடிகாரர்களைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள். சிறைகளுக்குச் சென்றார்கள். ஆண்களைவிட அதிகமாகத் தடியடியைத் தாங்கிக் கொண்டார்கள். மேல்நாட்டுப் பெண்கள், மிருகங்களாவதற்கு ஆண்களுடன் போட்டி போடப் போகிறார்களென்றால், இந்தியப் பெண்களிடமிருந்து அவர்கள் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய படிப்பினை ஒன்றுமில்லை. மக்களைக் கொன்று குவிப்பதற்காகத் தமது கணவன்மார்களையும், பிள்ளைகளையும் அனுப்புவதில் ஆனந்தம் அடைவதையும், பின்னர் அவர்களுடைய வீரத்தைப் பாராட்டுவதையும் அவர்கள் நிறுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.''

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் எழுதியது.]

— 'எங் இந்தியா' - 14—1—1932

[ஒரு பெண்மணி, 22-10-1938-இல் காந்திஜிக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில், யுத்தத்திற்குச் சாதகமாகப் பெண்களை உபயோகித்துக் கொள்ள நடந்து வரும் பல்வேறு முயற்சிகளை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, ''பெண்கள் மாத்திரம் அகிம்சையின் சக்தியையும் கீர்த்தியையும் உளமார அறிந்திருப்பார்களானால், இந்த உலகில் எல்லாமே சரியாக இருக்கும்'' என்றார். இதில், பெண்களை ஊக்குவிக்க காந்திஜி நாடெங்கும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தால், ''உலகிற்குச் சமாதான வழியைக் காட்டுவது எங்களால் முடிவதாக இருக்கலாம்'' என்கிறார். இதற்கு 5-11-38 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் பதிலளிக்கையில், இதற்கென தாம் பிரயாணத்தை மேற்கொள்ளுவதற்கில்லை என்று கூறிவிட்டு, ''காங்கிரஸிலிருக்கும் ஆண்கள், அகிம்சையில் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை விடாமல் வைத்திருந்து, அகிம்சை வேலைத் திட்டத்தை உள்ளன்போடு முற்றிலும் நிறைவேற்றி வருவார்களானால், பெண்களும் தாமே அதற்கு உட்பட்டவர்களாகி விடுவார்கள் என்பதே என்னுடைய கருத்து'' என்கிறார். இக்கட்டுரையின் முழு விவரத்தையும், 'மகாத்மா காந்தி நூல்கள்'—இரண்டாம் தொகுப்பில் 403-6 ஆம் பக்கங்களில் காணலாம்.]

7

பெண்ணின் பங்கு

அகில இந்திய மாதர் மகாநாட்டின் நிரந்தரக் கமிட்டி சமீபத்தில் அப்போட்டாபாத்தில் கூடியது. எல்லைப்புற மாகாணத்தில் இவர்கள் கூடுவது இதுவே முதல் தடவையாகும். அங்கத்தினர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியளிக்கத்தக்க அனுபவம் ஏற்பட்டதாக அறிகிறேன். சாதி வித்தியாசங்களோ, மத வேறுபாடுகளோ காட்டப்படவில்லை. முஸ்லிம், சீக்கிய, ஹிந்து மதங்களைச் சேர்ந்த பெண்கள் தாராளமாகக் கலந்து பழகினார்கள். நிரந்தரக் கமிட்டி பின்கண்ட மூன்று தீர்மானங்களை நிறைவேற்றியது :

"1) ஐரோப்பாவிலும், தூரக் கிழக்கிலும் யுத்தம் இன்னும் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டிருப்பதைப்பற்றி அப்போட்டாபாத்தில் கூடியுள்ள அகில இந்திய மாதர் சங்க நிரந்தரக் கமிட்டியின் அங்கத்தினர்கள் தமது ஆழ்ந்த வருத்தத்தையும், ஏக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள சகல பிரிவினரும் சந்தேகத்திற்கிடமில்லாத முறையில் தங்கள் கண்டனத்தைத் தெரிவித்துள்ளனர். நாஜிஸ, பாஸிஸ்ட் சக்திகளிடம் தமது சுதந்திரத்தை இழந்து, அவர்களுடைய இரும்புக் குதியின் கீழ்ச் சிக்கிக் கொண்டுள்ள எல்லா நாடுகளுக்கும் தமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். தகராறுகளையும், குறைகளையும் யுத்தத்தின் மூலம் தீர்க்க முயற்சிப்பது எவ்வளவு பயனற்றது என்பதை உணர்ந்து, சமாதான லட்சியத்திற்குத் தங்கள் செல்வாக்கு முழுவதையும் உபயோகிக்கும்படி உலகத்திலுள்ள பெண்களை மீண்டும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்.

"2) உலக நாடுகளின் சகோதரத்துவம் ஒன்றை அமைத்து, நிரந்தரமான சமாதானத்தை நிலைநாட்டுவதற்கு அகிம்சை ஒன்றுதான் சிறந்த வழி என்ற தனது நம்பிக்கையை நிரந்தரக் கமிட்டி மீண்டும் ஊர்ஜிதம் செய்கிறது. இந்த லட்சியத்தை அடைவது எவ்வளவு கஷ்டமானது என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான் தம்முடைய தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும், கூட்டு வாழ்க்கையிலும் அகிம்சையையே பின்பற்ற முயற்சிக்க வேண்டுமென இந்தியப் பெண்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். ஏனெனில், சேவை, தியாகம் என்ற வழி வந்த இந்தியப் பெண்கள், இந்த விஷயத்தில் உலகப் பெண்களுக்கு வழிகாட்ட முடியுமென்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.

"3) எல்லா நாடுகளும் விடுதலைபெற்று, உலக ஜனநாயகம் ஏற்படவேண்டுமென்பதே தங்களுடைய யுத்த லட்சியம் என்று பிரிட்டன் கூறியிருக்கிறது. இந்தியாவின் சுதந்திர அந்தஸ்துக்கு அங்கீகாரம் அளிப்பதே இந்த லட்சியத்திற்குச் சரியான முதல்படியாக இருக்கும் என்ற அகில இந்திய மாதர் மகாநாட்டின் அபிப்பிராயத்தை இக்கமிட்டி அங்கத்தினர்கள் ஊர்ஜிதம் செய்கிறார்கள்."

யுத்தத்தை எதிர்த்து நடத்தப்படும் யுத்தத்தில் பெண்கள் வழிகாட்டுவார்கள், வழிகாட்ட முடியும் என்று என்னைப்

போலவே அப்போட்டாபாத்தில் கூடிய சகோதரிகளும் நம்பு கிறார்களென்று தெரிகிறது. அது அவர்களுடைய விசேஷப் பணியும், உரிமையுமாகும். ஆகையால், அகிம்சையில் தனக்குள்ள நம்பிக்கையைக் கமிட்டி மீண்டும் ஊர்ஜிதம் செய்திருக்கிறது. அந்த மகாநாட்டின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட பெண்கள், கமிட்டியின் நம்பிக்கையைப் பகிர்ந்துகொண்டு, அதற்கு வேலை செய்வார்களென்று நம்புவோமாக.

சேவா கிராமம் - 27—7—1940 —'ஹரிஜன்' - 4—8—1940

8

பெண்ணின் பங்கு என்ன ?

உயர்ந்த கல்வி பெற்ற ஒரு சகோதரி, எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறார். அதிலிருந்து சில பகுதிகளை நீக்கிவிட்டு மீதமுள்ளதைக் கீழே தருகிறேன் :

''ஆன்மா எவ்வளவு உயர்வானது என்பதை அகிம்சை, சத்தியாக்கிரகத்தின் மூலம் நீங்கள் உலகத்திற்குக் காட்டி யிருக்கிறீர்கள். மனிதனின் கீழ்த்தரமான தன்மையை வெல்லுவது என்ற பிரச்னைக்கு இந்த இரு வார்த்தைகளுமேதான் பரிகாரமாகும்.

''ஒரு தொழிலைக் கற்றுக்கொள்ளுவதன் மூலம் கல்வி பெறுவது என்பது சிறந்த வழி என்பதோடு மட்டுமில்லை; நமது குழந்தைகள் தன்னம்பிக்கை பெறுவதற்கு அது ஒன்றுதான் சரியான வழியுமாகும். இதைச் சொன்னது நீங்கள்தான். இதன் மூலம் கல்விப் பிரச்னை பூராவையுமே ஒரே வாக்கியத்தில் தீர்த்து விட்டீர்கள்.

''பெண்களாகிய எங்களுடைய பிரச்னைக்கும் நீங்கள் பரிகாரம் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று உங்களை மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பெண்கள் பிரச்னை என்று எதுவுமே கிடையாதென்று ராஜாஜி கூறுகிறார். ராஜீயக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால், பெண்கள் பிரச்னை என்று எதுவும் இல்லாமலிருக்கலாம். வேலை வாய்ப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில் சட்டத்தின் மூலம் இதைச் சரிப்படுத்திவிடக் கூடும். அதாவது, ஆண்களைப்போலவே பெண்களும் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்யலாம் என்று செய்துவிட முடியும். ஆனால், நாங்கள் பெண்கள், ஆண்களிலிருந்து மாறுபட்ட தன்மையுடையவர்கள் என்ற உண்மையை இதனாலெல்லாம் மாற்றிவிட முடியாது. எங்களுடைய கீழ்த்தரமான தன்மைகளைச் சமாளிப்பதற்கு அகிம்சை, சத்தியாக்கிரகத்தைத் தவிர, மேற்கொண்டு சில கோட்பாடுகளும் எங்களுக்கு வேண்டும். ஆணைப்போலவே பெண்ணின் உள்ளமும் நல்லவைகளை நாடுகிறது, ஆண், தன்னுடைய அடக்கியாளும் குணம், காம வெறி, புண்படுத்த விரும்பும் மிருக உணர்ச்சி போன்றவைகளை விட்டொழிப்பதற்கு அகிம்சையும், பிரம்மசரியமும் தேவைப்படுகிறது. அதேமாதிரி பெண்களுக்கும் சில கீழ்த்தரத் தன்மைகள் இருக்கின்றன. இவை ஆண்களின் தன்மைகளிலிருந்து மாறு

பட்டவை. இந்தத் தன்மைகள் பெண்ணினத்திற்கு இயற்கையாகவே உள்ளவை என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இவற்றை விட்டொழிப்பதற்குப் பெண்ணுக்கும் சில கோட்பாடுகள் அவசியமாகும். பெண்ணினத்தின் இயற்கையான தன்மைகள், பெண் என்பதற்காக அவள் வளர்க்கப்படும் விதம், பெண் என்ற காரணத்திற்காக அவளைச் சுற்றிச் சிருஷ்டிக்கப்படும் சூழ்நிலை ஆகிய யாவும் அவளுக்கு எதிராக இருக்கின்றன. அவள் வேலை செய்யும்போதுகூட, அவளுடைய தன்மைகள் வளர்க்கப்பட்ட விதம், சூழ்நிலை ஆகியவை எப்போதும் அவளுக்குக் குறுக்கே நிற்கின்றன. ''என்ன இருந்தாலும், அவள் பெண்தானே'' என்று ரொம்ப சுலபமாகச் சொல்லி விடுகிறார்கள். அதாவது, பெண்ணைப் பிறந்தது, அவள் தலைமீது சுமத்தப் படும் ஒரு பெரிய பாரமாக இருக்கிறது. எங்கள் நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளுவதற்கு சரியான பரிகாரம் மட்டும் இருந்தால், எங்களுடைய இயற்கை குணங்களான இரக்கம், பரிவு ஆகியவை தடைகளா யிருப்பதற்குப் பதிலாக உதவியாக இருக்கும்படி செய்துவிட முடியும். ஆண்களுக்கும், குழந்தைகளுக் கும் நீங்கள் அளித்திருக்கும் பரிகாரத்தைப் போலவே இந்த முன்னேற்றமும் எங்களிடமிருந்துதான் வரவேண்டும்.

''இயற்கை, வளர்க்கப்படும் விதம், சூழ்நிலை என்று சொன்னேன். இதைத் தெளிவாக்குவதற்கு ஒரு உதாரணம் கூறுகிறேன்.

''இரக்கம், மென்மை, பரிவு, தாய்மை ஆகியவை பெண்களின் இயற்கை. தம்மை யறியாமலே பெண்கள் இந்தத் தன்மைகளால் பெரிதும் உந்தப்படு கிறார்கள். ஆகையால் செயலில் இறங்கும்போது மிகுந்த உணர்ச்சி வசப்பட்டு விடுகிறார்கள். ஆண்களோடு பழகும்போது, தவறுகள் செய்துவிடுகிறார்கள், இரக்கம் காட்டக் கூடாத சமயத்தில் இரக்கம் காட்டிவிடுகிறார்கள். பெண்கள் சலன புத்தி யுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள்; சுலபமாகத் தற்பெருமை கொண்டு விடுகிறார்கள்; பொதுவாக அசட்டுத்தனமாக நடந்துகொள்ளு கிறார்கள்.

''உங்களைப் பார்க்க வந்தேனல்லவா ? அந்தச் சந்திப்பில் எனக்கு மிகுந்த ஆர்வமிருந்தது. முதல் நாளிரவு தூக்கமே இல்லாமல் இதைப்பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். உங்களெதிரில் வந்து நின்றேன். உட்காரச் சொன்னார்கள். அப்போது ஸ்ரீ தேசாய்க்குப் பின்னால் போய் உட்கார்ந்து கொண்டேன். பேச்சு என் காதில் விழவில்லை. உங்களைப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. என்ன அசட்டுத்தனமான காரியம்! மேலும், நான் சொல்ல வந்ததை விளக்கிச் சொல்லுவதற்கு நாவெழவில்லை. உணர்ச்சிவசப்பட்டு விடும் என்னுடைய சுபாவம்தான் இதற்குக் காரணம்; இது சுலபமாகக் கை மீறிப்போய் விடுகிறது. சரியான பயிற்சி இருந்தால் இந்தக் குறிப்பிட்ட குறைபாட்டைப் போக்கிவிடலாமென்பது உண்மையே. அப்போதும்கூட நிச்சயமாக வேறு ஏதாவதொரு அசட்டுத்தனமான காரியம் செய்திருப்பேன்.

''தேசீய திட்ட சப்-கமிட்டியின் பெண்கள் பகுதியிலிருந்து அனுப்பப் பட்டிருந்த ஒரு கேள்வித் தாளுக்குத் தான் எழுதிய பதில்களை என்னுடைய சிநேகிதி ஒருத்தி என்னிடம் காண்பித்தாள். கேள்விகளுக்கு இலக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன, பின் குறிப்பிட்டது போன்ற கேள்விகள் கேட் கப்பட்டிருந்தன: 'நீங்கள் வசிக்கும் பிரதேசத்தில் பெண்கள் தம்மிச்சையாகச் சொத்து வைத்துக்கொள்ளவும், வாங்கவும், வாரிசுரிமை மூலம் பெறவும்,

விற்பனை செய்யவும் எந்த அளவுக்கு உரிமை யுண்டு? பெண்கள் செய்யக் கூடிய பற்பல விதமான வேலைகளை அவர்களுக்கு கற்றுக் கொடுக்கவும், பயிற்சி யளிக்கவும் என்ன ஏற்பாடுகள் அல்லது வசதிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன?' இந்தக் கேள்விகளுக்கு அவள் பதிலளிக்கவில்லை. ஆனால், பின்வருமாறு எழுதி யிருக்கிறாள்: "முன் காலத்தில் பெண்களுக்கு எந்தக் கல்வியுமே அளிக்கப்படவில்லை யென்று சொல்லுவதில் கொஞ்சமும் உண்மை இராது. வேத காலத்தில் ஒரு பெண்ணுக்கு மணமானவுடன், கணவன் வீட்டு எஜமானி என்ற கௌரவமான அந்தஸ்து அவளுக்கு அளிக்கப்பட்டது.'' இதற்கு மனுவையும் ஆதாரம் காட்டி இருக்கிறாள். இன்றைய வழக்கங்களைப் பற்றிக் கேள்வித்தாளில் கேட்கப்பட்டிருக்கும்போது, புராதன காலத்துப் பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி எழுத வேண்டிய அவசியமென்ன என்று அவளைக் கேட்டேன். ஒரு வியாசம் மாதிரி எழுதினால் நன்றாயிருக்குமென்று தான் நினைத்ததாக அவள் ஏதோ முணுமுணுத்தாள். தன்னுடைய பதிலைவிட வேறு யாரோ ஒரு பெண் எழுதிய பதில் இன்னும் மோசமாக இருந்தது என்று முகமலர்ச்சியுடன் கூறினாள். பெண் என்ற காரணத்திற்காக அவளுக்குச் சரியான பயிற்சி மறுக்கப்பட்டதுதான் என்னுடைய தோழியின் தவறுக்குக் காரணம் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு கேள்வி கேட்கப்படும்போது வேறொரு விஷயத்தைப்பற்றி வியாசம் எழுதக்கூடாதென்பது ஒரு குமாஸ்தாவுக்குக்கூடத் தெரிந்திருக்கும்.

"என் மனத்திலுள்ளதை விளங்கவைப்பதற்கு உதாரணங்கள் கொடுத்துக் கொண்டே போகவேண்டிய அவசியமில்லை என்றே நினைக்கிறேன். பற்பல விதமான பெண்களைப்பற்றி உங்களுக்கு விரிவான அனுபவம் இருக்கிறது. ஆகையால் பெண்களைச் சரியான பாதையில் செலுத்துவதற்கு வேண்டிய ஜீவாதாரமான கொள்கை அவர்களிடம் இல்லை என்று நான் சொல்லுவது சரிதானா வென்பது உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

"ஹரிஜன் பத்திரிகையைப் படிக்கும்படி நீங்கள் எனக்கு யோசனை கூறினீர்கள். அதை நான் ஆவலுடன் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், ஆனால், அந்தரான்மாவுக்கான உபதேசம் எதையும் இதுவரையில் அதில் நான் காணவில்லை. ராட்டினத்தில் நூற்பதும், தேசீய விடுதலைக்காகப் போராடுவதும் பயிற்சியின் சில அம்சங்களேயாகும். அவற்றில் முழுமையான பரிகாரம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. ஏனெனில், ராட்டையில் நூற்கும் பெண்களையும், காங்கிரஸ் லட்சியத்திற்காக வேலை செய்ய முயற்சிக்கும் பெண்களையும் நான் பார்த்திருக்கிறேன். என்றாலும் அவர்கள் தவறுகள் இழைக்கிறார்கள். அவர்கள் பெண்கள் என்பதே தவறுகளுக்குக் காரணம் என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள்.

"பெண், ஆணைப்போலாகிவிட வேண்டுமென்று நான் விரும்பவில்லை. ஆனால், ஆண்கள் தமது கீழ்த்தரமான தன்மைகளைச் சமாளிக்க அவர்களுக்கு அகிம்சையைப் போதித்திருப்பதைப் போலவே, எங்களுடைய அசட்டுத்தனமான குணங்களை அகற்றவல்ல ஒன்றை எங்களுக்கும் கற்றுக் கொடுங்கள். எங்களுடைய குணங்களை எப்படிப் பயன்பெறத்தக்க சிறந்த வழியில் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம், எங்களுக்கிருக்கும் பிரதிகூலங்களை எப்படி அனுகூலங்களாக மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்று தயவு செய்து சொல்லுங்களேன்.

''நான் மெல்லினத்தாள் என்ற சுமை எப்போதும் என்னுடனேயே இருக்கிறது. ''என்ன இருந்தாலும் அவள் பெண்தானே'' என்று அலட்சியமாக யாராவது சொல்லுவதைக் கேட்கும்போதெல்லாம் என் உள்ளம் புழுங்குகிறது—உள்ளம் புழுங்குவது சாத்தியமென்றால். இந்த விஷயங்களைப் பற்றி ஒரு ஆணுடன் நான் பேசினேன். அவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னார்: 'நம்முடைய நண்பர் வீட்டிலிருந்த அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தாயா? அவன் ரெயில் விளையாட்டு விளையாடிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு தூண் எதிர்ப்படும் வரையில் 'குப் குப்' என்று ரெயிலைப்போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அதைச் சுற்றி வளைத்து அவன் போயிருக்கலாம். அதற்குப் பதிலாகத் தன் தோள்களால் அதை நெருக்கித் தள்ள முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் குழந்தைதானே! அதைத் தான் தள்ளிவிட முடியுமென்று நினைத்துக்கொண்டான். உன்னைப் பார்க்கும்போது அந்தக் குழந்தையின் ஞாபகம் எனக்கு வருகிறது. நீ சொல்லுவது மனோதத்துவத்தைப் பற்றிய விஷயம். அதைப் புரிந்துகொண்டு, அதற்குப் பரிகாரம் காண நீ செய்யும் முயற்சியைப் பார்க்கும்போது எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது.' ''

நான் சத்தியாக்கிரகத்தைக் கண்டு பிடித்தபோது, பெண்களின் லட்சியத்திற்கு உதவி புரிய ஆரம்பித்து விட்டேனென்று பெருமைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தேன். ஆனால், பெண்கள் ஆண்களைப் போலில்லாமல் வேறுவிதமாக நடத்தப்பட வேண்டுமென்று இக்கடிதத்தை எழுதியுள்ள பெண் அபிப்பிராயப்படுகிறார். அப்படியானால், எந்த மனிதனும் சரியான பரிகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியுமென்று நான் நினைக்கவில்லை. அவன் எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தாலும் தோல்வியே ஏற்படும். ஏனெனில், பெண்ணிலிருந்து மாறுபட்ட விதத்தில் இயற்கை அவனைச் சிருஷ்டித்திருக்கிறது. செருப்பை அணிந்திருப்பவனுக்குத்தான் அது எங்கே கடிக்கிறதென்பது தெரியும். ஆகையால், தமக்கு என்ன வேண்டும் என்பதை இறுதியில் பெண்களேதான் முடிவாகத் தீர்மானிக்க வேண்டியிருக்கும். அடிப்படையில் ஆண்களும், பெண்களும் ஒன்றே என்று நான் நினைக்கிறேன்; ஆகையால், அவர்களுடைய பிரச்னையின் சாராம்சமும் ஒரே மாதிரியாகத்தானிருக்கு மென்பது என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். இருவருக்கும் உள்ளம் ஒரே மாதிரியானதுதான். இருவரும் ஒரே வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள்; ஒரே மாதிரியான உணர்ச்சிகளுடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஒருவருடைய தீவிரமான உதவியில்லாமல் மற்றொருவர் வாழ முடியாது.

ஆனால், எப்படியோ, எவ்வளவோ காலமாக ஆண்கள் பெண்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையால், பெண்களிடம் ஒரு சிறுமை மனப்பான்மை வளர்ந்துவிட்டது. பெண்கள் ஆண்களைவிடத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று, ஆண்கள் சுயநலத்துடன் செய்த பிரசாரம் உண்மைதான் என்று பெண்கள் நம்பிவிட்டார்கள். ஆனால், ஆண்களிடையே இருந்த தீர்க்கதரிசிகளோ, பெண்களின் சம அந்தஸ்தை அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள்.

ஆயினும், ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் ஒரு பிரிவினை ஏற்படு கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இருவரும் அடிப்படையில் ஒன்றுதான் என்றாலும், உருவத்தில் இருவருக்குமிடையே முக்கியமான மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதும் உண் மையே. ஆகையால், இருவரும் செய்யக்கூடிய வேலைகளிலும் மாறுபாடுதான் இருக்கும். தாய்மையின் கடமையை மிகப் பெரும்பாலான பெண்கள் எப்போதும் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால், தாய்மைக்கு இருக்கவேண்டிய தன்மைகள் ஆண்களுக்கு இருக்கவேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. பெண் சகித்துக்கொள்ளு பவள்; ஆண் ஆதிக்கம் செலுத்துபவன். அவள் வீட்டின் எஜ மானி; அவன் சோற்றுக்கு வழி செய்பவன்; அவள் விநியோகம் செய்பவள். சகல அம்சங்களிலும் அவள் கட்டிக்காப்பவள். குழந்தைகளை வளர்க்கும் கலை அவளுடைய விசேஷமானதும், பிரத்தியேகமானதுமான உரிமையாகும். அவளில்லையேல் இனமே நசிந்து போய்விடும்.

இல்லத்தை விட்டு வெளியே வந்து, அதே இல்லத்தைக் காப்பதற்காகத் துப்பாக்கிகளை ஏந்துங்கள் என்று பெண்களை அழைப்பதோ, அல்லது அவர்களை அப்படிச் செய்யத் தூண்டுவதோ ஆண், பெண் இருவருக்குமே இழிவானது என்று நான் கருதுகிறேன். இது காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்குத் திரும்புவதாகும்; முடிவுக்கு ஆரம்பமுமாகும். ஆண்கள் சவாரி செய்யும் குதிரையைத் தாமும் சவாரி செய்ய முயற்சி செய்வதன் மூலம் பெண்கள் தாமும் கீழே விழுந்து, ஆண்களையும் கீழே தள்ளி விடுகிறார்கள். தன்னுடைய துணைவி அவளுடைய விசேஷப் பணிகளைக் கைவிடும்படி ஆசை காட்டுவதன் மூலம் அல்லது தூண்டுவதன் மூலம் நேரும் பாவம் ஆணையே சேரும். தன் வீட்டை வெளித்தாக்குதலிலிருந்து காப்பாற்றுவதில் எவ் வளவு வீரம் இருக்கிறதோ அவ்வளவு வீரம், வீட்டை நல்ல சீரான நிலைமையில் வைத்துக்கொள்ளுவதிலும் இருக்கிறது.

லட்சக்கணக்கான விவசாயிகளை அவர்களுடைய இயற்கை யான சூழ்நிலைகளில் நான் கவனித்திருக்கிறேன். சின்னஞ் சிறு சேவா கிராமத்திலும், அவர்களை ஒவ்வொரு நாளும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது இயற்கையான தொழில் பிரி வினைகளின் தன்மை என் கவனத்தைக் கவர்ந்திருக்கிறது. கரு மான், தச்சு வேலை செய்யும் பெண்கள் கிடையாது. ஆனால், ஆண்களும், பெண்களும் வயல்களில் வேலை செய்கிறார்கள். மிகக் கடினமான வேலைகளை ஆண்கள் செய்கிறார்கள். பெண்கள் வீடு களைப் பார்த்துக்கொள்ளுகிறார்கள். குடும்பத்தின் சொற்ப வரு மானத்தை அதிகரிக்க அவர்கள் உதவி செய்கிறார்கள். ஆனால், குடும்பத்திற்கு வேண்டியதைச் சம்பாதிக்கும் முக்கியமான பொறுப்பு ஆண்களிடமே இருக்கிறது.

இயற்கையான தொழில் பிரிவினைகளை ஏற்றுக்கொண்டுவிட் டால் பிறகு, இரு தேவையான பொது குணங்களும், பண்பாடும் இரு பாலாருக்கும் ஒரே மாதிரியாகவே இருக்கின்றன.

தனிப்பட்டவர்களோ, நாடுகளோ, வாழ்க்கையின் எல்லா அம்சங்களுக்கும் சத்தியத்தையும், அகிம்சையையும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வருவதே இந்தப் பெரிய பிரச்னைக்கு நான் செய்துள்ள உதவியாகும். இதில் பெண்களே சந்தேகமின்றி தலைவர்களாயிருப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையை நான் விடாமல் பேணி வந்திருக்கிறேன். மனித இனத்தின் வளர்ச்சியில் இவ்வாறு அவர்கள் தமது ஸ்தானத்தை ஏற்றுக் கொண்டவுன் தமது சிறுமை உணர்ச்சியைக் களைந்து விடுவார்களென்றும் நம்பி வந்திருக்கிறேன். பெண்கள் இதை வெற்றிகரமாகச் செய்து விட்டால், எல்லாக் காரியங்களும் பால் உணர்ச்சியினால்தான் தூண்டப்பட்டு, நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன என்ற இந்தக் காலத்திய போதனையை நம்ப அவர்கள் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட வேண்டும். இந்தக் கருத்தை நான் அவ்வளவு தெளிவாகக் கூறவில்லை என்று அஞ்சுகிறேன். ஆயினும், என் மனத்திலுள்ளது தெளிவாகத் தெரிந்திருக்குமென்றே நினைக்கிறேன். யுத்தத்தில் கலந்துகொண்டுள்ள லட்சக்கணக்கான ஆண்கள், பால் உணர்ச்சியினால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களென்று நான் நினைக்கவில்லை. வயல்களில் சேர்ந்து வேலை செய்யும் விவசாயிகளும் இதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை ; அதற்கு ஆளாகி விடவுமில்லை. இதனால் ஆண்களிடமும், பெண்களிடமும் உள்ள உணர்ச்சி அவர்களிடம் இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. ஆண், பெண் உறவுகளைப்பற்றிய இன்றைய நூல்களில் ஊறிப்போயிருப்பவர்களுக்கு இருப்பதைப் போல், அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் இந்தப் பால் உணர்ச்சி அவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்கவில்லை என்பது நிச்சயம். வாழ்க்கை என்ற கடினமான போராட்டத்தைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிற ஆண்களுக்கோ, பெண்களுக்கோ அம்மாதிரி விஷயங்களுக்கெல்லாம் அவகாசம் இல்லை.

அகிம்சையின் அவதாரம் பெண் என்று இந்தப் பத்திரிகையில் நான் கூறியிருக்கிறேன். அளவில்லாத அன்பு என்பதே அகிம்சையின் பொருள். அத்துடன் எந்தக் கஷ்டத்தையும் பொறுத்துக்கொள்ளுவதும் அதனுடைய விசேஷமாகும். மனிதனை ஈன்றெடுக்கும் அன்னையாகிய பெண்ணைத் தவிர வேறு யாருக்கு இந்தச் சக்தி அவ்வளவு அதிகமாக இருக்கிறது? சிசுவை வயிற்றில் தாங்கிக்கொண்டு, ஒன்பது மாதங்கள் வரையில் அதைப் போஷித்து வளர்த்து, அதில் உள்ள வேதனையில் இன்பம் காணுகிறாள். பிரசவ வேதனைக்கு ஈடான கஷ்டம் வேறென்ன இருக்க முடியும்? ஆனால், சிருஷ்டி செய்கிறோம் என்ற ஆனந்தத்தில் அந்த வேதனைகளை மறந்து விடுகிறாள். தன்னுடைய குழந்தை அன்றாடம் வளர்ந்துகொண்டே இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் கஷ்டப்படுவது யார்? அந்த அன்பைப் பெண்கள் மனித வர்க்கத்திற்கே மாற்றட்டும். நாம் மனிதனின் காம இச்சைக்கான கருவியாய் இருந்தோம் அல்லது இருக்க முடியும் என்பதை அவர்கள் மறந்துவிடட்டும்.

அப்படியானல், மனிதனுக்குச் சரி சமமாக அவனுடைய தாய், அவனைச் சிருஷ்டித்தவள், அவனுக்கு மௌனமாக வழிகாட்டும் தலைவி என்ற பெருமையான ஸ்தானம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். போரில் உழன்று கொண்டும், சமாதான அமிருதத்திற்காகத் தவித்துக்கொண்டுமிருக்கும் உலகத்திற்குச் சமாதானக் கலையைப் போதிக்கும் வாய்ப்பு பெண்களுக்கே இருக்கிறது. சத்தியாக்கிரகத்திற்குப் பெண்கள் தலைமை வகிக்கலாம். இதற்குப் புஸ்தகப்படிப்பு தேவையில்லை. வேதனைகளை அனுபவிக்கும் சக்தி, நம்பிக்கை ஆகியவைகளிலிருந்து கிடைக்கும் மன உறுதியே இதற்கு வேண்டும்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த நான், புனவிலுள்ள ஸாஸூன் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த நர்ஸ் அம்மாள், ஒரு சம்பவத்தை என்னிடம் சொன்னார். ஒரு கர்ப்பவதிக்கு, 'குளோரோபாம்' என்ற மயக்க மருந்தைக் கொடுக்கப்போனார்களாம். ஆனல், வயிற்றிலுள்ள குழந்தையின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று பயந்து அவள் மறுத்துவிட்டாளாம். தன்னுடைய குழந்தையிடம் உள்ள அன்பு ஒன்றுதான் அவளுக்கு மயக்க மருந்து. அதைக் காப்பாற்றுவதற்கு எந்தக் கஷ்டத்தையும் அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. இத்தகைய வீரப் பெண்மணிகள் எவ்வளவோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், தங்கள் இனத்தை அவர்கள் ஏளனப்படுத்த வேண்டாம். நாம் ஆணைப் பிறக்கவில்லையே என்றும் வருந்த வேண்டாம். இந்த வீராங்கனையை நினைக்கும்போது பெண்களின் பெருமையைப்பற்றி எனக்குப் பொறாமை ஏற்படுகிறது. ஆனல், இந்தப் பெருமை அவர்களுக்குத் தெரியவில்லையே! நாம் ஆணைப் பிறக்கவில்லையே என்று பெண்கள் நினைப்பதற்கு எவ்வளவு காரணமிருக்கிறதோ, அவ்வளவு காரணம் நாம் பெண்ணைப் பிறக்கவில்லையே என்று விரும்ப ஆண்களுக்கும் இருக்கிறது. ஆனல், இது பயனற்ற ஆசை. நாம் எப்படிப் பிறந்திருக்கிறோமோ அதிலேயே மகிழ்ச்சியடைந்து, இயற்கை நமக்கு விதித்துள்ள கடமையைச் செய்வோமாக.

சேவா கிராமம் - 12—2—40 —'ஹரிஜன்' - 24—2—1940

9

பெண்களும் அவர்களது பணியும்

கேள்வி : "இல்லத்தை விட்டு வெளியே வந்து, அதே இல்லத்தைக் காப்பதற்காகத் துப்பாக்கிகளை ஏந்துங்கள் என்று பெண்களை அழைப்பதோ அல்லது அவர்களை அப்படி செய்யத் தூண்டுவதோ, ஆண், பெண் இருவருக்குமே இழி

வானது; இது காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்குத் திரும்புவதாகும்; முடிவுக்கும் ஆரம்பமாகும்" என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். ஆனால், வயல்களிலும், தொழிற்சாலைகளிலும் வேலை செய்யும் லட்சக்கணக்கான பெண்களின் சமாசாரம் என்ன? அவர்கள் தமது இல்லங்களிலிருந்து வெளியே வந்து, குடும்ப சம்ரட்சணைக்குச் சம்பாதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருக்கிறதே. கைத்தொழில் வளர்ச்சி வேண்டாமென்று ரத்து செய்துவிட்டு, மிகப் புராதன காலத்திற்குத் திரும்பி விடுவீர்களா? அதுவும் காட்டுமிராண்டித்தனத்திற்குத் திரும்புவதாகவும், முடிவுக்கு ஆரம்பமாகவும் இராதா? பெண்களை வேலை செய்யச் சொல்லும் பாவம் இல்லாத உங்களுடைய புது அமைப்புதான் என்ன?

பதில்: லட்சக்கணக்கான பெண்கள் தமது இல்லங்களிலிருந்து வெளியே வந்து குடும்ப சம்ரட்சணைக்காகச் சம்பாதிக்க வேண்டியிருக்கிறதென்றால், அது தவறுதான்; ஆனால், துப்பாக்கி ஏந்துவது போல் அவ்வளவு தவறல்ல. உழைப்பதில் காட்டுமிராண்டித்தனம் எதுவுமில்லை. குடும்பங்களை கவனித்துக்கொண்டே பெண்கள் தமது வயல்களில் வேலை செய்வதில் காட்டுமிராண்டித்தனம் எதுவும் எனக்குத் தெரியவில்லை. என் கற்பனையிலுள்ள புது அமைப்பில், எல்லோரும் தமது சக்திக்கேற்றவாறு உழைப்பார்கள்; அவர்கள் செய்யும் வேலைக்குப் போதுமான ஊதியமும் கிடைக்கும். புது அமைப்பில் பெண்கள் ஓய்வு நேரத்தில் வேலை செய்பவர்களாயிருப்பார்கள். குடும்பத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளுவதே அவர்களுடைய முதல் வேலையாக இருக்கும். புது அமைப்பில் துப்பாக்கி நிரந்தரமான அம்சமாயிருக்குமென்று நான் கருதவில்லை. ஆகையால், ஆண்கள் விஷயத்தில்கூட அதன் உபயோகம் படிப்படியாகக் கட்டுப்படுத்தப்படும். அது உள்ள வரையில், சகித்துக்கொள்ள வேண்டிய ஓர் அவசியமான தீமையாகவே அது அனுமதிக்கப்படும். ஆனால், வேண்டுமென்றே பெண்கள் மீதும் அந்தத் தீமையைச் சுமத்திக் களங்கப்படுத்தமாட்டேன்.

சேவா கிராமம் - 12—3—1940 ‘ஹரிஜன்’ - 16—3—1940

10

எழுத்தாளர்களின் தவறு

ஏற்கனவே விஷயாலோசனைக் கமிட்டியில் பேசியிருந்த ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி காந்திஜி அடுத்தபடியாகப் பேசினார். சரியான சூழ்நிலை இல்லாததால், விஷயாலோசனைக் கமிட்டியில் அதைப்பற்றித் தீர்மானம் நிறைவேற்ற முடியவில்லை. ஜோதி

சங்கம் என்ற ஒரு பெண்கள் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் காந்திஜிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். இந்தக் காலத்து வெளியீடுகளில் பெண்கள் சித்தரிக்கப்படும் விதத்தைக் கண்டித்து, அவர்கள் நிறைவேற்றியிருந்த தீர்மானத்தின் நகல் ஒன்றையும் அந்தக் கடிதத்துடன் அனுப்பி யிருந்தார்கள். அவர்களுடைய புகாரில் நல்ல நியாயம் இருப்பதாக காந்திஜி கருதினார். காந்திஜி சொன்னார்: "இன்றைய எழுத்தாளர்கள் பெண்களைப் பற்றி முற்றிலும் தவறான ஒரு சித்திரம் வரைந்து காட்டுகிறார்கள் என்பதே அவர்களுடைய புகாரின் சாராம்சமாகும். உணர்ச்சி ததும்பும் விதத்தில் நீங்கள் பெண்களைப் பற்றி எழுதுவதையும், அவர்களுடைய அங்க, அவயவ அமைப்புகளை மட்டமான முறையில் நீங்கள் வர்ணிப்பதையும் பற்றி அவர்கள் ஆத்திரப்படுகிறார்கள். அவர்களுடைய வசீகரமும், பலமும் அவர்களுடைய அங்க, அவயவ அமைப்புக்களிலும், ஆண்களின் காமக் கண்களுக்கு இன்பமளிக்கும் தன்மையிலும்தான் இருக்கின்றனவா? 'பெண்கள் அடங்கி நடக்கும் சாதுப் பிறவிகள். வீட்டிலுள்ள குற்றேவல்களெல்லாம் அவர்கள் தலையில்தான்; கணவன்மார்களே அவர்களுடைய தெய்வங்கள். பெண்களைப் பற்றி எந்தக் காலத்திலும் இப்படியேதான் எழுதிக் கொண்டிருக்க வேண்டுமோ?' என்று அவர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் கேட்பது நியாயம்தான். அவர்களை ஏன் உள்ளது உள்ளபடி உண்மையாக வருணிக்கவில்லை? "நாங்கள் வானுலகப் பிறவிகளுமல்ல, விளையாட்டுப் பொம்மைகளுமல்ல; நரம்புகளும், இச்சைகளும் நிறைந்த மூட்டைகளும் அல்ல" என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். "ஆண்களைப்போல் நாங்களும் மனிதப் பிறவிகளே. அவர்களைப்போல் எங்களுக்கும் அதே விடுதலை ஆர்வம் இருக்கிறது" என்கிறார்கள். பெண்களைப் பற்றியும் அவர்களுடைய மனோபாவங்களைப் பற்றியும் எனக்கு நன்றாகத் தெரியுமென்றே நான் நினைக்கிறேன். ஒரு காலத்தில் தென்னாப்பிரிக்காவில் என்னைச் சுற்றி நிறைய பெண்களிருந்தார்கள். அவர்களுடைய வீட்டுக்காரர்களெல்லாம் சிறை சென்று விட்டார்கள். அங்கே என்னுடன் சேர்ந்து அறுபது பேர் வசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த எல்லாப் பெண்களுக்குமே நானே சகோதரனாகவும், தகப்பனாகவும் இருக்க வேண்டியிருந்தது. என்னுடைய மேல் பார்வையின் கீழ் அவர்களுடைய பலமும், ஊக்கமும் பெருகின. இறுதியில் அவர்களும் சிறை சென்றார்கள்.

"நமது இலக்கியங்களில் பெண்களைத் தெய்வங்களாக வருணிப்பது மிகைப்பட்ட அளவுக்குக்கூட இருப்பதாக அறிந்தேன். இப்படி அவர்களை வருணிப்பது முற்றிலும் தவறாகும். ஒரு சிறு சோதனையை உங்கள் முன்பு குறிப்பிடுகிறேன். அவர்களைப் பற்றி நீங்கள் எழுத ஆரம்பிக்கும்போது, நீங்கள் என்ன கற்பனை செய்து கொள்ளுகிறீர்கள்? நீங்கள் எழுதத் தொடங்கு முன்பு அவர்களை உங்களுடைய தாயைப் போல் நினைத்தால், காய்ந்து வறண்டு கிடக்கும் நிலத்தில் வானிலிருந்து பொழியும் அற்புத

மான அந்த மழையைப் போல், உங்களுடைய பேனா முனைகளி லிருந்து மிகத் தூய்மையான இலக்கியமே பொழியும் என்று நான் உறுதியாகக் கூறுவேன். ஒரு பெண் உங்களுடைய மனைவி யாவதற்கு முன்பு, ஒரு பெண் உங்களுடைய தாயாக இருந்தாள் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். ஒரு பாவமு மறியாத பேதைப் பெண்களின் ஆன்மிக தாகத்தைத் தணிப் பதற்குப் பதிலாகச் சில எழுத்தாளர்கள் அவர்களுடைய இச்சைகளைத் தூண்டிவிட்டு விடுகிறார்கள். இதன் பலன் என்ன? கட்டுக் கதைகளில் வரும் வருணனைக்குப் பொருத்தமாகத் தாங் களும் எப்படி இருக்கலாம் என்று முயல்வதிலேயே அந்தப் பெண்கள் தமது நேரத்தை வீணாக்குகிறார்கள். பெண்களின் அங்க அமைப்புகளை நுட்பமாக விவரிப்பது, இலக்கியத்தின் அத்தியாவசியமான அம்சமா என்று எனக்குப் புரியவில்லை. உப நிஷத்துகளிலோ, குர்ஆனிலோ, பைபிளிலோ அம்மாதிரி எதை யாவது பார்க்கிறீர்களா? பைபிள் இல்லாவிடில் ஆங்கில மொழிக்கே மதிப்புக் கிடையாது என்பதை நீங்கள் அறிவீர்களா? ஆங்கில மொழி என்பது மூன்று பாகம் பைபிள், ஒரு பாகம் ஷேக்ஸ்பியர் என்று சொல்லப்படுவது உண்டு. குர்ஆன் இல்லா விட்டால் அரபு மொழியே மறந்து போய் விடும். துளசிதாஸர் இல்லாவிடில் ஹிந்தி மொழி எப்படி இருக்குமென்று நினைத்துப் பாருங்கள்! பெண்களைப் பற்றி இன்றைய இலக்கியங்களில் காணப்படுபவைகளைப் போன்று அதில் ஏதேனும் இருக் கிறதா?"

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் எழுதியது]

—'ஹரிஜன்' - 21—11—1936

பகுதி இரண்டு

குழந்தைக் கல்யாணமும் சீதனமும்

1

திருமணச் சம்மத வயது

திருமணச் சம்மத வயதை, 14 வயது என்றுவது உயர்த்தும் நோக்கத்துடன் சட்ட சபை முன்பு கொண்டு வரப்பட்டுள்ள ஒரு மசோதாவைப் பற்றி ஸ்ரீமதி டோரதி ஜீன ராஜ தாஸா ஒரு சுற்றுக் கடிதம் அனுப்பி யிருக்கிறுர். எனக்கும் அக்கடிதத்தின் நகல் ஒன்றை அனுப்பி யிருக்கிறுர். அதைக் கீழே தருகிறேன் :

''சட்டசபையின் அடுத்த கூட்டத்தில் வரவிருக்கும் குழந்தைகள் பாது காப்புச் சட்டத்திற்கு உங்கள் செல்வாக்கை உபயோகித்து ஆதரவு தேடமுடியுமா என்று உங்களைக் கேட்பதற்காகவே இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன். உலக நாடுகளிடையே மதிப்பும், மரியாதையும் வாய்ந்த ஒரு பெரிய நாடாக இந்தியா விளங்க வேண்டுமானல், குழந்தைப் பருவத்திலேயே பெண்கள் தாய்களாகி விடும் இழுக்கை அகற்ற வேண்டுமென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

''சென்ற தடவை இந்த மசோதா வந்தபோது நாட்டிலும், சட்டசபையிலும் இதற்குப் பெரும் அளவு ஆதரவு கிடைத்தது. பொதுஜன அபிப்பிராயம் ஒரு அளவுக்குப் பகிரங்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டால், அடுத்த கூட்டத்தில் அதை நிறைவேற்றுவதில் அதிகக் கஷ்டம் இராதென்று நான் நினைக்கிறேன். நாடெங்கிலும் இந்த மசோதாவை ஆதரித்து, முக்கியமாகப் பெண்கள், பல கூட்டங்களை நடத்துகிறுர்களென்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்த விஷயமாகும். சிறு பெண்களின் திருமணச் சம்மத வயது 14 என்றுவது உயர்த்தப் படவேண்டும் என்பதே பெரும்பாலான பெண்களின் அபிப்பிராயமாகும் என்பது நிச்சயம்.

''மசோதாவை நீங்கள் பலமாக ஆதரிக்க வேண்டும். இந்த மசோதாவுக்கு ஆதரவு தருவதோடு மட்டுமில்லாமல், அன்றாட வாழ்க்கையிலும் இந்தக் கொள்கைகளைப் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியத்தை ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் நீங்கள் வலியுறுத்த வேண்டும். அப்படிச் செய்வது இந்த மசோதா நிறைவேறுவதற்குப் பெரிதும் உதவியா யிருக்குமென்று நான் நம்புகிறேன்.''

இந்த மசோதாவைப் பற்றி எனக்கொன்றும் தெரியாது என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்; இருந்தாலும் சம்மத வயதை 14 ஆக மட்டுமல்ல, 16 ஆக உயர்த்துவதைக்கூட நான் பலமாக ஆதரிக்கிறேன். ஆகையால், மசோதாவின் ஷரத்து களைப் பற்றி நான் ஏதும் சொல்ல முடியாதென்றாலும், ஒன்று மறியாத இளம் பெண்களை மனிதனின் காம இச்சையிலிருந்து காப்பாற்றும் எந்த முயற்சிக்கும் நான் மனப்பூர்வமான ஆதரவு அளிப்பேன். 14 வயதில் திருமணப் பூர்த்தி நடப்பதுகூட தார் மிக மற்றதும், மனிதத் தன்மைக்கு முரணானதுமான செய்கை என்பதே என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும். திரு மணச் சடங்கு என்று ஒன்று நடத்தப்பட்டு விடுகிறது என்பதற் காக, இதற்குச் சட்ட சம்மதம் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது. தார் மிகத்திற்கு விரோதமான ஒரு பழக்கத்தை மத சம்மதமாக்குவ தற்கு, ஆதார பூர்வமானதுதானென்று நிச்சயமாகத் தெரி யாத சமஸ்கிருத வாசகங்களை எடுத்துக்காட்ட முடியாது. இளம் பருவத்தில் குழந்தைகள் தாய்களாகி விடுவதால் தேகா ரோக்கியம் எவ்வளவு பாழாகி யிருக்கிறது என்பதை நானே நேரில் பார்த்திருக்கிறேன். குழந்தை மணத்தின் கொடுமைகள் போதாதென்று, கட்டாய பால்ய வைதவ்யமும் சேரும்போது, இந்தச் சோக நாடகம் பூர்த்தியடைந்து விடுகிறது. சம்மத வயதை உயர்த்தும் தன்மை வாய்ந்த எந்த நியாயமான மசோ தாவுக்கும் நிச்சயமாக என்னுடைய ஆதரவு கிடைக்கும். ஆனல், போதிய பொது ஜன ஆதரவு இல்லாததால் இப்போதுள்ள சட்டம்கூடப் பயனற்றுப் போயிருக்கிறது என்பது எனக்குத் துக்கத்தை விளைவித்திருக்கிறது. இதிலும், இதைப் போன்ற பல விஷயங்களிலும் சீர்திருத்தவாதியின் வேலை மிகக் கடின மானது. ஹிந்து சமூகத்தினர் உண்மையாக நிலைமையை உணரச் செய்ய வேண்டுமானல், அடிக்கடி தொடர்ந்து கிளர்ச்சி செய்யவேண்டியது அவசியமாகும். இந்தியப் பெண்கள் உரிய காலத்திற்கு முன்பே முதுமை பெற்று, இளம் வயதிலேயே இறப்பதிலிருந்து அவர்களை மீட்கவும், ஹிந்து சமூகத்தில் நோஞ் சல்கள் பிறப்பதைத் தடுக்கவும் முயற்சி செய்வது உன்னதமான பணியாகும். இந்தப் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் முழு வெற்றிபெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

—'எங் இந்தியா' 27—8—1925

[குழந்தைகளுக்கு விவாகஞ் செய்து விடுவதன் கொடு மையைக் கண்டித்து, 'குழந்தை மணத்தின் தீமை' என்ற தலைப்பில் காந்திஜி எழுதிய மற்றொரு கட்டுரை, 'மகாத்மா காந்தி நூல்கள்' 4-ஆம் தொகுப்பில் 659-61-ஆம் பக்கங்களில் பிரசுரமாகி யிருக்கிறது. 13 வயதுப் பெண்ணை 26 வயதுள்ளவன் மணந்தான். இத்தம்பதிகள் 13 நாட்கள்கூட சேர்ந்து வாழவில்லை. அதற்குள் அப்

பெண் நெருப்பில் வெந்து மாண்டு போனாள். கணவன் சகிக்க முடியாத முறையில் மிருகத்தனமாக நிர்ப்பந்தப் படுத்தியதன் காரணமாகவே அவள் தற்கொலை செய்து கொண்டு இறந்தாள் என்று ஜூரிகள் முடிவு கூறினார்கள். இறக்கும் தறுவாயில் அப்பெண் கொடுத்த வாக்கு மூலத் திலிருந்து, கணவனே அவள் ஆடையில் தீ வைத்தான் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இந்த துக்ககரமான நிகழ்ச்சியை காந்திஜிக்கு ஸ்ரீமதி மார்க்கரட் கஸின்ஸ் அறி வித்திருந்தார். அக்கட்டுரையில் இதைக் குறிப்பிட்டு எழு திய காந்திஜி, "மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தாமல் தீமையில் திளைத்திருக்கும் மனிதனே, பக்குவமடைவதற்கு முன்பே பெண்ணுக்கு மணம் செய்யாமலிருப்பது பாவம் என்று சொல்லுவான்" என்றார். இதைக் கண்டித்தும், குழந்தை மணத்திற்கு ஆதரவாக சாஸ்திரங்களில் இருக்கும் ஆதா ரங்களைக் காட்டியும் ஒருவர் எழுதிய கடிதத்தை, 'எங் இந்தியா' *9—9—1926*-ஆம் தேதி இதழில் காந்திஜி பிர சுரித்து அதற்குப் பதிலும் எழுதினார். "குழந்தை மணத் திற்கு ஆதரவு" என்ற தலைப்பில் வெளியான இக்கட் டுரையையும் நான்காம் தொகுப்பில் *661—66*-ஆம் பக்கங் களில் காண்க.]

2

குழந்தை மனைவிகளின் துயரங்கள்

'வங்காளத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஹிந்து பெண்' பின் வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

"நமது ஹிந்து சமூகத்திலுள்ள ஒன்றுமறியாத குழந்தை மனைவிகளின் சார்பில் நீங்கள் பேசியதற்கு உங்களுக்கு எப்படி நன்றி செலுத்துவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. சென்னை சம்பவம் தனிப்பட்ட ஒன்றல்ல. ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு கல்கத்தாவிலும் அம்மாதிரி ஒரு சம்பவம் நடந்தது. அந் தப் பெண்ணுக்கு வயது பத்துதான். தன் கணவனுடன் இரு இரவுகள் கழித்த பிறகு, கணவனை நெருங்கவே அவள் மறுத்து விட்டாள். ஆனல், ஒரு நாள் அவனுக்கு வெற்றிலைப் பாக்கு கொடுப்பதற்காகத் தாயார் பெண்ணை அனுப்பினாள். அதைக் கணவனிடம் கொடுத்துவிட்டு உடனே வந்துவிடலாமென்று அந்தப் பேதை நினைத்தாள் போலும். ஆனல், அவன் கதவைத் தாளிட்டுவிட்டான். அறையிலிருந்து அவள் வெளியே வரமுடிய வில்லை. சற்று நேரம் கழித்து பரிதாபமான ஒரு முனகல் சப்தம் கேட்டது. பெண்ணின் தாயார் ஓடி வந்தாள். கதவைத் திறந்து பார்த்தபோது அந்தப்

பெண் இறந்து கிடந்தாள். 'கணவன்' அவளை அவ்வளவு பலமாக அவள் மண்டையில் அடித்திருக்கிறான்.

"இவன் மீது கோர்ட்டில் வழக்கு நடந்தது. மரண தண்டனையும் விதிக்கப்பட்டது.

"அத்தகைய சம்பவங்கள் வெளியே வராமல் நமது சமூகத்தில் எவ்வளவு நடக்கின்றனவோ, யார் கண்டார்கள்? குழந்தை மனைவிகள், பருவமடையும் வரையில் தங்கள் கணவன்மார்களிடமிருந்து ஒதுங்கி இருக்க முயன்றிருப்பதை நான் நேரில் அறிவேன்.

"ஆனால், அவர்கள் சார்பில் யார் பேசப் போகிறார்கள்? நம்முடைய பெண்கள், தம்முடைய துக்கச் சுமையை வாய் திறவாமல் எப்போதுமே சகித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எந்தத் தீமையையும் எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு அவர்களுக்கு ஆற்றலில்லாமற் போய்விட்டது. ஆண்களுக்குள்ள அதிகாரமோ கணக்கு வழக்கில்லை. அவர்கள் எப்போதுமே தங்கள் சுகத்தைப் பற்றித்தான் நினைக்கிறார்களே யொழிய, அந்தப் பேதைப் பெண்களைப்பற்றி நினைப்பதில்லை.

"எனக்குப் பழக்கமுள்ள ஒரு பிராம்மணப் பெண்ணுக்கு பத்தாவது வயதில் திருமணம் நடந்தது. ஆனால், அவள் கணவனிடம் போக மறுத்துவிட்டாள். இதனால் கணவன், பருவமடைந்த வேறொரு பெண்ணை மணந்து கொண்டுவிட்டான். நல்ல வாலிபத்தின் வாளிப்பில் உள்ள அந்தப் பெண், இப்போது தன் தந்தையின் வீட்டிலேயே இருக்கிறாள்.

"கிராமங்களில் கீழ் வகுப்பினரிடையே ஒரு பழக்கம் இருக்கிறதாம். ஒரு பெண் இதைப்பற்றி என்னிடம் சொன்னாள். அதாவது, குழந்தை மனைவிகள் தம் கணவன்மார்களை அணுகுவதில்லையாம். இரவு நேரத்தில் அவர்களைக் கணவர்களின் அறைகளுக்குள் தள்ளுவதும் சுலபமல்ல. இதனால் கணவன்மார்கள் அந்தக் குழந்தை மனைவிகளை அடிப்பதுண்டாம்.

"இப்படிக் கஷ்டப்படுபவர்கள் அதைப்பற்றி வாய்விட்டுச் சொல்லுவதற்கு வாய்ப்பில்லாம லிருந்தால், மிருகத்தனமான பழக்க வழக்கங்கள் நியாயம் தான் என்று வாதாடுவது சுலபம்."

இந்தச் சித்திரம் உண்மையானதா யிருந்தாலும், மிகைப்பட்டதாயிருந்தாலும், இத்தகைய நிலைமை இருக்கிறதென்பது உண்மையே. இதற்கு ஆதரவாக நான் சாட்சியங்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. வயதான ஒரு டாக்டரைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும். அவருக்குத் தொழிலில் நல்ல வருமானம் கிடைக்கிறது. அவர் மனைவியை இழந்து விட்டார். அவர் ஒரு பெண்ணை மணந்து கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு மகளாக இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு அந்தப் பெண் அவ்வளவு இளம் வயதினள். அவர்கள் 'கணவனும், மனைவியுமாக'ச் சேர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மனைவியை இழந்த அறுபது வயதுள்ள கல்வி இலாகா அதிகாரி ஒருவர், ஒன்பது வயதுச் சிறுமி ஒருத்தியை மணந்து கொண்டார். இந்த வெட்கக் கேடான விஷயம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆயினும், அவர் சர்க்காராலும் பொது ஜனங்களாலும் மதிக்கப்பட்டு, கல்வி

இலாகா இன்ஸ்பெக்டராகவே தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருந்தார்.

'எந்த விதமான தீமையையும் எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு, இந்தியப் பெண்களுக்கு 'ஆற்றலற்றுப் போய்விட்டது' என்று அந்த அம்மையார் கூறுவது சரிதான். இத்தகைய நிலைமைக்கு ஆண்கள்தான் முக்கிய காரணம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், பல பெண்கள் குற்றத்தை ஆண்கள் மீது சுமத்திவிட்டுத் தமது மனச்சாட்சியைத் திருப்தி செய்து கொள்ளுகிறார்கள். விஷயம் தெரிந்த பெண்கள், சீர்திருத்தச் சுமையை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டாமா? ஆண்களைப் பெற்றெடுத்த தாய்மார்கள் இவர்களே. அந்த ஆண்களுக்கும், பெண்ணினத்திற்குமே இந்தக் கடமையை அவர்கள் செய்ய வேண்டாமா? திருமணம் ஆனவுடன் தமது கணவன்மார்களின் பொம்மைகளாகி உரிய காலத்திற்கு முன்பே, எதிர்காலத்தில் நல்ல திடகாத்திரமில்லாதிருக்கும் குழந்தைகளைப் பெற்றுக்கொண்டிருக்கும் வேலையில் ஈடுபடப் போகிறார்களென்றால், பெண்கள் பெறும் கல்வி எதற்காக? வேண்டுமானால் பெண்களின் வோட்டுரிமைக்காக அவர்கள் சண்டை போடலாம். இதனால் காலமும் வீணாவதில்லை, தொந்தரவும் இல்லை. விஷமத்திற்கு இடமில்லாமல் பொழுதைப் போக்குவதற்கு அவர்களுக்கு இது ஒரு வாய்ப்பாக இருக்கிறது. பெண்களுக்குப் பருவ வயது வரவேண்டும். அப்போதும்கூட ஒரு மணமகன் தமக்குப் பிடித்திருக்கிறதா, இல்லையாவென்று முடிவாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமையும் அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் திருமணம் செய்து கொள்ள முடியாதென்று மறுக்கும் நிலைமை இருக்க வேண்டும். அப்படி ஏற்பட்டால், குழந்தை மணம் என்பது அசாத்தியமாகிவிடும். அதுவரையில், தாம் ஓய்வெடுத்துக் கொள்ளாமலும், ஆண்களுக்கும் ஓய்வளிக்காமலும், குழந்தை மனைவிகளிடையேயும், குழந்தை விதவைகளிடையேயும் வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய வீரப்பெண் மணிகள் எங்கே?

— 'எங் இந்தியா' · 7—10—1926

['குழந்தை மணத்தின் கோரம்' என்ற தலைப்பில் காந்திஜி *16—11—1935* 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். அதில் அவர், குழந்தை மண எதிர்ப்புக் கமிட்டியார் வெளியிட்ட அறிக்கையைப் பிரசுரித்துத் தமது கருத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். இக்கட்டுரையும் 'மகாத்மா காந்தி நூல்கள்'–4-ஆம் தொகுப்பில் 667-9–ஆம் பக்கங்களில் பிரசுரமாகியிருக்கிறது.]

3

சீதனமும், குழந்தை மணமும் கூடாது

கேள்வி: *சாதாரணமாக நாமசூத்திரப் பெண்களுக்கு 12 அல்லது 13 வயதில் திருமணம் ஆகிவிடுகிறது; இதற்கு முன்பு 8 அல்லது 10 வயதிலேயே நடந்து கொண்டிருந்தது. மண மகன், மணமகளுக்கு ரூ. 150 சீதனம் கொடுக்க வேண்டும். இருவருக்குமிடையே 12 முதல் 15 வயது வரையில் வித்தி யாசம் இருக்கும். இதன் பலனாக நாமசூத்திர வகுப்பில் விதவைகளின் எண்ணிக்கை அதிகமாகவே இருக்கிறது. அந்த வகுப்பினரில் ஒரு பகுதியினரிடையே விதவைகளை மறுமணம் செய்து கொள்ளும் பழக்கம் இருந்து வந்தது. ஆனால், உயர்ந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்ட மற்றொரு பகுதியினரைப் பின்பற்றி இவர்களும் அந்தப் பழக்கத்தைக் கைவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குழந்தை மணம், வித வைகள் மறு மணம் செய்து கொள்ளுவது ஆகியவைகளைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயம் என்ன?*

பதில்: *காந்திஜி இதற்குப் பதிலளிக்கையில், தம்முடைய அபிப் பிராயம் கண்டிப்பானது என்று சொன்னார். முதலாவதாக, குழந்தை விதவைகள் இருக்கக்கூடிய நிலைமையே ஏற்படக் கூடாது. குழந்தை மணத்தை அவர் வெறுத்தார். இந்தத் தீய பழக்கத்தை உயர் வகுப்பினர் என்று சொல்லப் படுவோரைப் பார்த்து துரதிருஷ்டவசமாக நாமசூத்திர வகுப்பினரும் பின்பற்றுகிறார்களென்று தோன்றுகிறது.*

சீதனம் கொடுக்கும் பழக்கத்தையும் காந்திஜி எதிர்த் தார். சீதனம் என்பது பெண்களை விலை பேசி விற்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. நாமசூத்திரர்களுக்கிடையே கூடப் பிரிவினைகள் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. தங்களுக்கிடையே உள்ள வகுப்புப் பிரிவினைகளையெல்லாம் அவர்கள் ஒழித்து விடவேண்டுமென்று காந்திஜி பலமாக வற்புறுத்தினார். எல்லா வகுப்பு வித்தியாசங்களும் அழிக்கப்பட்டு விட வேண்டும். 'பங்கி' என்ற ஒரே ஒரு வகுப்புதான் இருக்க வேண்டும். 'பங்கி'கள் என்று அழைக்கப்படுவதிலேயே ஹிந்து சமூகம் பெருமை கொள்ள வேண்டும் என்று தாம் அடிக்கடி தெரிவித்துள்ள அபிப்பிராயத்தை நாமசூத்திரர்கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றார் காந்திஜி.

குழந்தை மணங்கள் ஒழிக்கப்பட்டுவிட்டால், குழந்தை விதவைகள் இருப்பதற்கு இடமில்லை; அப்படியே இருந் தாலும் மிகவும் சொல்பமாகவே இருக்கும். ஒரு ஆணின் ஆயுளில் ஒரே மனைவி, அதே மாதிரி பெண்ணுக்கும் ஒரே கணவன் என்பதே பொது விதியாக இருக்க வேண்டுமென்

பது காந்திஜியின் விருப்பமாகும். உயர்ந்த வகுப்பினர் என்று சொல்லப்படுவோரிடையே கட்டாயமாக விதவைக் கோலத்தை அனுபவிப்பது பழக்கமாகிவிட்டது. இது வெட்கக்கேடானது என்று அவர் சொன்னார். ஆனால், சமூகம் இந்தப் பரிதாபமான நிலைமையில் இருக்கும்வரையில், எல்லா இளம் விதவைகளும் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதை அவர் ஆதரித்தார். ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் சம உரிமைகள் இருக்க வேண்டுமென்பதே அவருடைய நம்பிக்கை. ஆகையால், ஆண்களுக்குள்ள அதே உரிமைகள் பெண்களுக்கும் இருக்க வேண்டுமென்ற முறையில்தான் அவர் சிந்திக்க முடியும்.

[காந்திஜியின் பாத யாத்திரைக் குறிப்புகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது]

— 'ஹரிஜன்' - 16—3—1947

4

ஓர் இளைஞரின் சங்கடம்

பட்டிதார் வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞர் ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"நான் இந்த வருடமே மணந்துகொண்டுவிட வேண்டுமென்று என் பெற்றோர்கள் விரும்புகிறார்கள்; இந்த விஷயத்தில் அவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு நான் கீழ்ப்படியவேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள்.......தங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை மாற்றாகக் கொடுத்தாலொழிய எங்கள் வகுப்பில் பிள்ளைகளுக்கு மணமகள் கிடைக்காது. குழந்தைகள் மணமே எங்கள் வகுப்பிலுள்ள விதி. எனக்குக் கூட ஒன்பது அல்லது பத்து வயதுள்ள பெண்கள் தான் கிடைக்கிறார்கள்; அதுவும், மாற்றுக்கு எங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பெண்ணைக் கொடுப்பதாயிருந்தால்தான். இந்த வருடம் சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விட்டுவிட்டால், பின்னர் இதுகூடச் சாத்தியமில்லாமற் போய்விடுமென்று என் தகப்பனார் கூறுகிறார். 'முடியாது' என்று சொன்னால், என் தாயார் அழுகிறாள்; குடும்பத்தில் இல்லாத பொல்லாத தகராறுகளைச் செய்கிறாள். நான் பட்டிதார் வகுப்பைச் சேர்ந்த இளைஞன். எனக்கு வயது 22 ஆகிறது. ஒரு விதவையையோ, எங்கள் ஜாதியைச் சேராத வேறொரு பெண்ணையோ நான் மணந்துகொள்ளுவதை என் பெற்றோர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவே மாட்டார்கள். இந்த நிலைமையில் நான் என்ன செய்வது ?"

இந்தப் பட்டிதார் இளைஞரைப் போல் இதே தருமசங்கடத்திலுள்ள பல இளைஞர்களை எனக்குத் தெரியும். நமது சாஸ்திரங்களின்படி, தன்னுடைய மகனுக்கு 16 வயதுக்கு மேலாகிவிட்டால், பெற்றோர்கள் அவனைத் தம் நண்பனைப் போல் கருத வேண்டும். அவனைச் சமமாகப் பாவித்து அந்தரங்கமாகப் பேச

வேண்டுமேயொழிய, குழந்தையாக நினைத்து நிர்ப்பந்தம் செய்யக்கூடாது. ஆனால், வயதான பிள்ளைகள்கூடத் தம்முடைய விருப்பங்களின்படி செய்யக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்களென்று இந்நாட்டிலுள்ள பெற்றோர்களில் சிலர் நினைக்கிறார்கள் போல் தோன்றுகிறது. திருமணம் போன்ற விஷயங்களில்கூட இப்படி நினைக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் பிள்ளைகளின் விருப்பம் என்று எதுவும் இருக்கமுடியாதென்று நினைக்கிறார்களா? பிள்ளைகளின் நிலைமையே இப்படியென்றால், பெண்களின் விஷயம் எப்படியிருக்குமென்று ஊகித்துக் கொள்ளலாம். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் பெற்றோர்களின் கோபத்திற்கு இளைஞர்களும், இளம் பெண்களும் பயப்படாமலிருக்க வேண்டியது அவர்களுடைய உரிமை மட்டுமின்றி,மதப்பூர்வமான கடமையுமாகும் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. ஒரு வாலிபனோ, இளம் பெண்ணோ, நியாயமான ஒரு நிலையை எடுத்துக்கொண்டு அதை முழு உறுதியுடன் பின்பற்றினால், பெற்றோர்கள் ஒன்றும் தடங்கல் செய்வதில்லையென்பதே என்னுடைய அனுபவமாகும். தம்முடைய குழந்தைகளின் உறுதியை மாற்ற முடியாதென்பதை அவர்கள் உணர்ந்தவுடன், அதற்குத் தம் மனத்தைச் சரிப்படுத்திக் கொண்டு விடுகிறார்கள். ஏனெனில், எப்படியும் அவர்கள் தம் வழிக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்ற ஒரு நம்பிக்கை எப்போதுமே பெற்றோர்களுக்கு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், இந்த நம்பிக்கை பாழானவுடன், மேற்கொண்டு வற்புறுத்துவதில் அர்த்தமில்லை என்பதை உணர்ந்து கைவிட்டுவிடுகிறார்கள். ஆகையால், ஒரு குழந்தையை மணம் செய்து கொள்ளுவது, மாற்றுப் பெண் கொடுப்பதென்ற தீய பழக்கத்திற்கு உட்படுவது ஆகிய இரட்டைப் பாவத்திற்கு உடந்தையாயிருக்க முடியாதென்று மறுத்துவிட வேண்டுமென்பதே இந்த இளைஞருக்கு நான் கூறும் யோசனையாகும். இப்படி மறுப்பதால் எவ்வளவு குடும்பக் கஷ்டங்களைச் சமாளிக்க வேண்டியிருக்கு மென்பதைப் பற்றி அவர் கவலைப்படக்கூடாது. அவசியமான கட்டுப்பாடுகளுக்குட்பட்டு, தன் வகுப்பைச் சேராத ஒரு பெண்ணையோ, ஒரு விதவையையோ மணந்துகொள்ளுவதை அவர் பெருமையாக நினைக்கவேண்டும்.

— 'எங் இந்தியா' - 11—4—1929

5

ஒரு மாணவரின் சங்கடம்

ஒரு மாணவர் கேட்கிறார் :

"பட்டப்படிப்பு இல்லாமல், மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையில் தேர்ச்சி பெற்றவரும், துரதிருஷ்டவசமாக இரண்டு, மூன்று குழந்தைகளுக்குத் தந்தை

யாக இருப்பவருமான ஒருவர், வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அளவு சம்பாதிப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டும்? தன் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகவும், இருபத்தைந்து வயதுகூட ஆவதற்கு முன்பும் மணந்து கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டால் என்ன செய்யவேண்டும்?''

தன்னுடைய மனைவியையும், குழந்தைகளையும் காப்பாற்றத் தெரியாதவரும், தன் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக மணந்து கொண்டவருமான ஒரு மாணவர் படித்ததெல்லாம் வீண் என்பதே உடனடியாக எனக்குத் தோன்றும் பதிலாகும். ஆனால், அவருக்கு அது சென்ற கால சரித்திரமாகும். வழி தெரியாமல் விழிக்கும் இந்த மாணவருக்கு உதவியளிக்கக்கூடிய விதத்திலேயே பதில் சொல்ல வேண்டும். தன்னுடைய தேவை என்ன என்பதை அவர் சொல்லவில்லை. அவர் மெட்ரிகுலேஷன் தேர்ச்சி பெற்றவர் என்பதற்காகத் தன்னுடைய தேவையை உயர்த்திக் கொள்ளாமல், சாதாரணத் தொழிலாளியைப் போல் இருக்கச் சம்மதித்தால், பிழைப்புக்காகச் சம்பாதிப்பதில் அவருக்குக் கஷ்டமிருக்க முடியாது. தொழிலாளி தன்னுடைய புத்திக் கூர்மையை வளர்த்துக்கொள்ள சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததில்லை. ஆனால், இவருக்குப் புத்திசாலித்தனம் இருப்பதால், தொழிலாளியை விடத் தன் வேலையை இன்னும் நன்றாகச் செய்வதற்கு அந்த புத்திசாலித்தனம் உதவியாயிருக்கும். இதனால் ஆங்கிலமே கற்றுக்கொள்ளாத தொழிலாளிக்குப் புத்திசாலித்தனம் இல்லையென்று அர்த்தமில்லை. துரதிருஷ்டவசமாகத் தொழிலாளர்கள் தமது புத்திசாலித்தனத்தை அபிவிருத்தி செய்து கொள்ள உதவியளிக்கப்பட்டதே இல்லை. உலகத்தில் வேறெந்த பாகத்திலுமில்லாத அவ்வளவு பிரதிகூலங்களுக்குட்பட வேண்டியிருந்தாலும், பள்ளிகளில் படிக்கும் வாய்ப்புள்ளவர்களின் மனம் விரிவடைகிறது. புத்திபூர்வமான இந்த வளர்ச்சி இருந்த போதிலும், பள்ளிக்கூட நாட்களிலும், கல்லூரி நாட்களிலும் அவர்களுக்கு ஏற்படும் வறட்டுக் கௌரவம் இதைப் பயனற்றதாக்கி விடுகிறது. ஆகையால், மேஜையில் உட்கார்ந்து கொண்டு வேலை செய்தால்தான் சம்பாதிக்க முடியுமென்று மாணவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ஆகையால், இந்தக் கடிதத்தை எழுதியவர் உழைப்பின் கௌரவத்தை உணர்ந்து, அதன் மூலமே தன்னையும், தன் குடும்பத்தையும் காப்பாற்ற முயற்சிக்க வேண்டும்.

அவருடைய மனைவியும் தன்னுடைய ஓய்வு நேரத்தில் ஏதாவது வேலை செய்து குடும்ப வருமானத்தைப் பெருக்கலாமே? அதே மாதிரி, குழந்தைகளும் ஏதாவது வேலை செய்ய முடியுமென்றால், அவர்களும் பலனளிக்கத்தக்க வேலையைச் செய்யப் பழக்க வேண்டும். புஸ்தகப் படிப்பின் மூலம்தான் புத்திசாலித்தனத்தை வளர்க்க முடியுமென்ற முற்றிலும் தவறான எண்ணத்தைக் கைவிட்டு, முறைப்படி கற்றுக்கொள்ளப்பட்ட கைவினைகளின் மூலம்தான், சீக்கிரமாக மனவளர்ச்சி பெறமுடியுமென்ற உண்மையை உணர வேண்டும். ஒவ்வொரு கருவியும், கைவிரல்களின் ஒவ்வொரு திருப்பமும் எதற்காக என்று வேலை கற்றுக்.

கொள்ளுபவர்களுக்குச் சொல்லித் தரப்படுகிறதல்லவா ? அப்போதே புத்திசாலித்தனம் வளர ஆரம்பித்து விடுகிறது. மாணவர்கள் சாதாரணத் தொழிலாளர்களைப் போல் இருக்கத் தயாராயிருந்தால், மாணவர்களிடையே வேலையில்லாமை என்ற பிரச்னையைக் கஷ்டமில்லாமல் தீர்த்து விடமுடியும்.

இஷ்டத்திற்கு விரோதமான திருமணம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், நான் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுதான். அதாவது, பலவந்தமாக அவர்கள் மீது சுமத்தப்படும் எந்தத் திருமண ஏற்பாட்டையும் எதிர்ப்பதற்கு அவர்கள் போதிய மன உறுதியை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். தமது இஷ்டத்திற்கு விரோதமான எதையும், தனித்து நின்று, நியாயமான எல்லா வழிகளிலும் எதிர்க்கும் கலையை மாணவர்கள் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் ; மனத்திற்குப் பிடித்தமில்லாத திருமண விஷயத்தில் இது இன்னும் அதிக அவசியமானதாகும்.

— 'ஹரிஜன்' · 9—1—1937

[காந்திஜி மேற்கண்டவாறு எழுதிய பிறகு அதைப் படித்து விட்டு ஒருவர் நீண்ட கடிதம் எழுதினர். அவர் லட்சுமணபுரி சர்வகலாசாலையில் எம். ஏ. படிப்பவர். இங்கிலையில் தம் குடும்பத்தை எப்படி காப்பாற்றுவது, தமது சகோதரிகளுக்கு எப்படி விவாகத்தை முடிப்பது, குழந்தைகள் பெறுவதைத் தடுக்க செயற்கை முறைகளை அனுசரிக்கலாமா என்றெல்லாம் தமது கடிதத்தில் அவர் கேட்டிருந்தார். இக்கடிதத்தையும் இதற்கு காந்திஜி அளித்த பதிலையும் படிக்க விரும்புவோர் அவற்றை "மகாத்மா காந்தி நூல்கள்"—நான்காம் தொகுப்பு 438-42–ஆம் பக்கங்களில் காண்க.]

6

ஓர் இளைஞரின் தரும சங்கடம்

கேள்வி : நான் 22 வயதான இளைஞன். எனக்குத் திருமணம் செய்து கொள்ள இஷ்டமில்லையென்றால், இந்த விஷயத்தில் என் தகப்பனர் சொல்படி நான் நடக்க மறுப்பது நியாயமாயிருக்குமா ?

பதில் : 16 வயது ஆனவுடனேயே குழந்தைகள், பெற்றோர்களின் நண்பர்களாகி விடுகின்றனர் என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன ; பகுத்தறிவும் அதையே கூறுகிறது. அதாவது, 16 வயது ஆனவுடன் அவர்கள் பெற்றோர்களின் கட்டளைகளிலிருந்து விடுபட்டுவிடுகிறார்கள். சாத்தியமான போதெல்லாம் அவர்கள் பெற்றோர்களைக் கலந்து கொள்ளவும், அவர்

கள் இஷ்டத்திற்கிணங்கவும் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது. திருமணத்தைப் போன்ற அவ்வளவு முக்கியமான ஒரு விஷயத்தில், பெண் உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால், அல்லது நியாயமான வேறு ஏதாவது காரணமிருந்தால், மணம் செய்துகொள்ள முடியாதென்று நீங்கள் மரியாதையுடன் மறுத்து விட வேண்டும்.

— 'ஹரிஜன்' - 9—3—1940

7

கட்டாயத் திருமணம்

கேள்வி : *ஒரு சகோதரி எழுதுகிறார் :*

"ஒன்று திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் அல்லது வீட்டைவிட்டு வெளியேற வேண்டும் என்று பெற்றோர்கள் வற்புறுத்தும்போது, அத்திருமணத்திற்கு இஷ்டமில்லாத ஒரு பெண் என்ன செய்வது? தானே சம்பாதித்துக் கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குப் போதிய கல்வி அவளுக்கு இல்லையென்றால், எங்கே போவாள்? யாருடைய பாதுகாப்பை அவள் கோர முடியும்?"

பதில் : *இந்தக் கேள்வியைப் படிக்கும் போது மனத்துக்குச் சங்கடமாயிருக்கிறது. பெற்றோர்கள், தமது பெண்களின் மீது பலவந்தமாகத் திருமணத்தைச் சுமத்துவது முற்றிலும் தவறாகும். தாமே சம்பாதிக்க முடியாத நிலையில் பெண்களைப் பெற்றோர் வைத்திருப்பதும் தவறுதான். திருமணம் செய்து கொள்ள மறுக்கிறாள் என்பதற்காகப் பெண்ணைத் தெருவில் துரத்திவிட எந்தப் பெற்றோருக்கும் உரிமையில்லை. இத்தகைய கொடிய மனப்பான்மையுடையவர்கள் தொகை அரிதாயிருக்குமென்றே நம்புவோமாக. கக்கூஸ்களைச் சுத்தம் செய்வதுள்பட, எந்த உழைப்புமே தன் கௌரவத்திற்குக் குறைவல்ல என்பதை உணர வேண்டுமென்பதே இந்தப் பெண்ணுக்கு நான் சொல்லக் கூடிய யோசனையாகும். பெண்கள், ஆண்களின் பாதுகாப்பை நாடலாகாது. அன்று திரௌபதி செய்ததைப்போல், தம்முடைய சுயபலத்தையும், சீலத்தையும், கடவுளையுமே அவர்கள் நம்பியிருக்க வேண்டும்.*

— புது டில்லி - 6—9—1946 — 'ஹரிஜன்' - 15—9—1946

[பதினாறு வயதுள்ள வைசியப் பெண்ணுக்கும், அதே ஊரில் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த 21 வயதுள்ள அவள் தாய் மாமனுக்கும் காதலும், கள்ள நட்பும் ஏற்பட்டு

கர்ப்பவதியாகி விட்டாள். உண்மை வெளியே வந்ததும் அவர்கள் இருவரும் தற்கொலை செய்து கொண்டு விட்டார்கள். தாய் மாமனை மணக்கும் வழக்கம் இந்த வகுப்பில் இல்லாததால் ஏற்பட்ட இப்பரிதாப சம்பவத்தை ஒருவர் காந்திஜிக்கு எழுதி அவருடைய கருத்தை அறிய விரும்பினர். இதற்குப் பதிலளித்த காந்திஜி, ''திருமணத் தடைகள் உலகம் முழுவதிலும் ஒரே மாதிரியானவை அல்ல. இவை பெரும்பாலும் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களையே பொறுத்திருக்கின்றன.......இதனல் கட்டுப்பாடுகளையும், சரியல்ல என்று கருதப்படுவனவற்றையும், நிலைத்து வந்துள்ள எல்லாச் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களையும் இளைஞர்கள் மீறி விடலாம் என்று அர்த்தமில்லை. அவர்கள் அப்படிச் செய்யத் தீர்மானிக்கும் முன்பு, பொது ஜன அபிப்பிராயத்தைத் தங்கள் பக்கம் திருப்ப முயல வேண்டும். அதற்கிடையே, சம்பந்தப்பட்டவர்கள், காலம் வரட்டும் என்று பொறுமையுடன் இருக்க வேண்டும்......'' என்ருர். இதன் விவரத்தை ''மகாத்மா காந்தி நூல்கள்'' நான்காம் தொகுப்பு 442-4-ஆம் பக்கங்களில் காண்க.]

8

ஒரு இளம் தம்பதிகளின் சோகக் கதை

ஒரு இளைஞர் எழுதுகிருர் :

''எனக்கு 15 வயது ஆகிறது. என் மனைவியின் வயது 17. எனக்கு இப்போது பெரிய சங்கடமேற்பட்டிருக்கிறது. பொருத்த மில்லாத இந்தத் திருமணத்தை நான் விரும்பவில்லை. ஆனல், என்னுடைய தகப்பனரும், மாமனும் என் ஆட்சேபணையை ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பதிலாகக் கடும் கோபம் கொண்டனர். என்னைத் திட்டவும், ஏசவும் ஆரம்பித்தனர். ஒரு பெரிய இடத்து சம்பந்தம் கிடைக்கிறதேயென்று பெண்ணின் தகப்பனருக்குப் பெருமை. ஆகையால், அவளை விட நான் வயதில் சிறுவனயிருந்தும்கூட, தன் பெண்ணை எனக்கு மணம் செய்து கொடுத்துவிட்டார். என்ன முட்டாள் தனம்! இணங்கிப்போக முடியாத ஒரு மணத்தை என்மீது சுமத்தி, என்னைக் குழியில் தள்ளாமல், என் தகப்பனர் என்னைச் சும்மாவிட்டிருக்கக்கூடாதா? இதனுடைய அர்த்தம் அப்போது எனக்குத் தெரிந்திருந்தால், எனக்குத் திருமணம் செய்விப்பதற்கு நான் சம்மதித்திருக்கவே மாட்டேன். ஆனல், இப்போது அதெல்லாம் நடந்து முடிந்துபோன காரியம். இப்போது நான் என்ன செய்யலாமென்று சொல்லுங்கள்."

இந்த இளைஞர் தன் பெயர், விலாசம் முதலிய பூரா விவரங்களையும் கொடுத்திருக்கிறார். ஆனால், நான் பதிலெழுதினால் அவருக்குக் கிடைக்காமற் செய்து விடுவார்களென்று பயப்படுகிறார். ஆகையால், 'நவஜீவன்' பத்திரிகையின் மூலம் பதிலளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார். இது வருந்தத் தக்க நிலைமையாகும். தைரியமிருந்தால் அந்தத் திருமணத்தை மறுத்துவிட வேண்டும் என்பதே அந்த இளைஞனுக்கு நான் கூறும் யோசனையாகும். அவர்களுடைய திருமணத்தின் போது சப்தபதி என்று ஒரு சடங்கு நடந்திருக்கும். அப்போது அவர்களுக்கு என்ன பிரதிக்ஞைகள் செய்து வைக்கப்பட்டன என்பது அந்த இளைஞனுக்கோ, பெண்ணுக்கோ தெரிந்திருக்க முடியாது. திருமணம் ஆனபிறகு, அவர்கள் சேர்ந்து வாழவே இல்லை. ஆகையால், திருமணம் என்று சொல்லப்படும் அந்தச் சடங்கை மறுப்பதன் மூலம், வீட்டை விட்டு வெளியேற்றப்படுவதற்குக் கூடத் தயாராக அந்த இளைஞன் தன்னைத்தானே தைரியப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். என்னுடைய வார்த்தைகள் இந்த தம்பதிகளுடைய பெற்றோர்களின் காதுகளுக்கு எட்ட முடியுமென்றால், குற்றமற்ற தங்களுடைய குழந்தைகளிடம் இரக்கம் காட்ட வேண்டுமென்றும், கொடுமையான ஒரு சோகத்தை அவர்கள் மீது சுமத்தக் கூடாதென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுவேன். 15 வயதுப் பையன் என்றால், உண்மையில் மிகச் சிறியவனே. அவன் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அல்லது தொழிற் பட்டறைக்குத்தான் போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டுமே யொழிய, ஒரு குடும்பஸ்தனின் கடமைகளை அவன் மீது ஏற்றக் கூடாது. பிரஸ்தாப தம்பதிகளின் பெற்றோர்கள், தம்முடைய கடமையை உணர ஆரம்பிப்பார்களென்று நம்புகிறேன். அவர்கள், தம் கடமையை உணரவில்லையென்றால், பெற்றோர்களுடைய அதிகாரத்தைப் பணிவுடன் மீறி, மனச்சாட்சியும், பகுத்தறிவும் காட்டும் வழியைப் பின்பற்ற வேண்டியது அந்தப் பையன், அப் பெண் ஆகிய இருவருடைய தெளிவான கடமையாகும்.

—'எங் இந்தியா' - 3—1—1929

9

இது திருமணமா?

சமீபத்தில் நான் நோயுற்றிருந்த போது, ஆரம்பத்தில் சில தினங்களுக்கு என்னுடைய கடிதப்போக்குவரத்தையே கவனிக்க முடியாமலிருந்தேன். அப்போது எனக்கு வந்த ஒரு கடிதத்திலிருந்து சில பகுதிகளைக் கீழே தருகிறேன். கடிதம்

எழுதியவர் பூரா விவரங்களேயும் கொடுத்திருக்கிருர். ஆயினும், அதில் உள்ள பெயர்களே நான் நீக்கி விட்டேன் :

'' இந்த வருடம் கல்யாண மாதத்தில், கார்வாரிலுள்ள சதாசிவகாடில் இதயத்தைப் பிளப்பதாக இருக்கும் ஒரு திருமணச் சடங்கு நடைபெற்றது. மணப்பெண்ணுக்கு வயது 12 இருக்கும். அவள் கோவாவிலுள்ள மிகவும் ஏழ்மையான ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். மணமகனுக்கு வயது 60. அவருடைய முதல் மனைவி எட்டு ஒன்பது குழந்தைகள் பெற்ருள். அதில் இரண்டு குழந்தைகள் இப்போது உயிருடனிருக்கின்றன. சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பு, அந்த அம்மையார் இறந்துவிட்டார். மணமகன் ஒரு ஆங்கிலப் பள்ளியின் ஸ்தாபகர். சென்ற வருடம் ஒரு இளம் பெண்ணை மணந்துகொள்ள அவர் ஏற்பாடு செய்தார். ஆனல், அவர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே கிளர்ச்சி செய்ததால் இந்த ஏற்பாடு கைவிடப்பட்டது. இந்தத் தடவை பெண்ணின் பெற்ருேர்களுக்கு இருநூறு ரூபாய் கொடுத்து காரியத்தை முடித்துக்கொண்டுவிட்டார். இதற்கு என்ன செய்வது? அந்த இடத்தில் உள்ள ஸ்ரீ............ போன்ற சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமான இந்தக் காரியத்துக்கு எதிராகத் தம் சிறு விரலைக் கூட அசைக்கவில்லை.''

எனக்கு வந்த கடிதத்தைச் சுருக்கமாக மேலே கொடுத் திருக்கிறேன். இதில் காணப்படும் விவரத்தின் உண்மையைப் பற்றிச் சந்தேகிப்பதற்குக் காரணமிருப்பதாக எனக்குத் தோன்ற வில்லை. இது எங்கோ நடந்துவிடும் மிகவும் அபூர்வமான ஒரு சம்பவம் என்று சொல்ல முடிந்தால் நன்ருயிருக்கும். இம்மாதிரி காரியங்கள் அடிக்கடி நடைபெறுவதால், தீவிரமான பரிகாரம் எதையாவது கண்டு பிடித்தாக வேண்டும். இத்தகைய திரு மணத்தைப் பற்றிய விவரங்களே யெல்லாம் பிரசுரித்து, அம்பலப் படுத்தி, பெண்ணினத்திற்கு விரோதமான இக்காரியங்கள் நடைபெற முடியாமல் நல்ல முறையில் பலமான பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவது ஒரு வழியாகும் என்பதில் சந் தேகமில்லை. ஆனல், தார்மிக விரோதமான இது மாதிரி திருமணங்கள் நடக்க விருக்கும்போது, உள்ளூரில் கிளர்ச்சி செய்வதுதான் நல்ல பலனளிப்பதாயிருக்கும். சரியான சமயத் தில் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டதால், எட்டு குழந்தைகளேப் பெற்ற இந்த வயோதிகரின் முதல் முயற்சி முறியடிக்கப்பட்டதென்று கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கூறுகிருர். பிரஸ்தாப திருமணத்தின்போதும் அத்தகைய கிளர்ச்சி ஏன் நடக்கவில்லை யென்று எனக்குப் புரியவில்லை. இந்த வயோதிகர் ஒரு இளம் பெண்ணை மணக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிருர் என்ற விஷயம் அந்த ஊரிலுள்ள பல ருக்குத் தெரியாமலா இருந்திருக்கும்? சித்திரவதையும், துக்கமும் நிறைந்த ஒரு வாழ்விலிருந்து அந்தப் பெண்ணைக் காப் பாற்றுவதற்கு, ஏன் உடனடியாகக் கிளர்ச்சி ஆரம்பிக்கப்பட வில்லை யென்று ஆச்சரியமாயிருக்கிறது. உள்ளூரில் உள்ளவர் களின் ஆதரவைத் திரட்ட முடியுமென்ருல், அந்தக் குழந்தை மனைவியைக் காப்பாற்றுவதற்கு இப்போதுகூடக் காலம் கடந்து

விடவில்லை என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். அந்தக் கடிதத்தைப் பார்க்கும்போது, இந்தக் கிழவர் ஒரு காலத்தில் தரும சிந்தனையுள்ள ஒரு பரோபகாரியாக இருந்தவர் என்று தெரிகிறது. அவரிடம் சொல்லிப் பார்க்க முடியாதா? 'பெண்ணைக் கல்விப் பயிற்சிக்காக ஸேவா ஸதனத்திற்கோ அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு கல்வி ஸ்தாபனத்திற்கோ அனுப்பி விடுங்கள்; பின்னர், அவளுக்குப் பருவ வயது வந்தவுடன் உங்களுடன் சேர்ந்து வாழுவதா அல்லது திருமண பந்தம் ரத்தானதாகக் கருதுவதா என்று முடிவு செய்யும் உரிமையையும் அவளிடமே விட்டு விடுங்கள்' என்று அவரிடம் சொல்லிப் பார்க்கலாமே. ஆனால், சமூகம் இன்றுள்ள உறக்க நிலைமையில், அம்மாதிரி நடவடிக்கை சாத்தியமாயிருந்தாலும், இல்லாவிட்டாலும் நல்ல ஒழுக்கமுடைய இளைஞர் நியாயமானதும், நேர்மையானதுமான வழிகளில் குழந்தை மணங்களைத் தடுக்கவும், முடிந்த இடங்களில் குழந்தை விதவைகளின் மறுமணத்திற்கு ஊக்கமளிக்கவும் தம்மை ஒரு சங்கமாக அமைத்துக் கொள்ளுவதில் என்ன தடை இருக்கிறது? இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று இணைந்தவை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தத் தொண்டுக் குழுவினர் தம்முடைய சொந்த ஊர்களிலேயே செயல்பட்டால்தான், அவர்களுடைய வேலை பலனளிக்கும். சில வருடங்களுக்குள்ளாகவே அவர்கள் எதிர்த்து நிற்க முடியாத ஒரு சக்தியாக வளர்ச்சி பெற்று விடுவார்கள். நம்முடைய பெரும்பாலான பட்டணங்களில் சிறு ஜனத் தொகைதான் இருக்கிறது. கடிதம் எழுதியிருப்பவர் குறிப்பிட்டிருப்பது போன்ற தார்மிக விரோதமான பேரங்கள் நடைபெறுவதையோ, தம் ஊர்களிலுள்ள குழந்தை விதவைகளையோ கண்டு பிடிப்பது அவர்களுக்கு அசாத்தியமல்ல. ஆயினும், இந்தத் தொண்டுக் குழுவினர் மிகவும் சாதுரியத்துடனும், அபாரமான தன்னடக்கத்துடனும் நடந்து கொள்ள வேண்டியிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. அவர்கள் கொஞ்சமாவது பொறுமையை இழந்துவிட்டால், அல்லது பலாத்காரத்தில் இறங்கினால் அவர்கள்மீது வெறுப்புத் தோன்றி, அவர்களுடைய நோக்கமே தோல்வியடைந்து விடும்.

—'எங் இந்தியா' - 1—9—1927

10

இரட்டைப் பாவம்

கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு நான் எழுதியிருந்த "இது திருமணமா?" என்ற கட்டுரையைப்பற்றி "ஒரு பிரம்மசாரி" என்ற புனை பெயருடன் ஒருவர் நீண்ட கடிதமெழுதியிருக்கிறார்.

எனக்குத் தெரிவதற்காக அவர் தன் பெயரையும் கொடுத்திருக்கிறார். அக்கடிதத்தின் சுருக்கத்தைக் கீழே தருகிறேன்:

"'இது திருமணமா?' என்ற தலைப்பில் உங்களுடைய பத்திரிகையின் 1௨ வெளியீட்டில் நீங்கள் எழுதியிருந்த கட்டுரையை அக்கறையுடன் படித்தேன். இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பெயர்களை நான் கொடுக்கவில்லை. ஆயினும், கார்வாரைச் சேர்ந்த கௌட சரஸ்வதி பிராம்மண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு, இது ஒரு பகிரங்க ரகசியமாகும். இந்தத் திருமணம் நடந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவன் என்ற முறையில், பொதுஜனங்களின் முன்பும், குறிப்பாக இந்தியா பூராவிலும் உள்ள கௌட சரஸ்வதி பிராம்மணர்களின் முன்பும் பின்கண்டவற்றைச் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். அவற்றைப்பற்றி அவர்கள் கவனமாகப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்றும் விரும்புகிறேன்.

ஒரு ஆண், ஒரு பெண்ணை விலைக்கு வாங்குவதென்பது அவமானமானது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், நம்மிடையே அதைப்போலவே மற்றொரு கெட்ட வழக்கமும் இருக்கிறது. அதாவது, ஒரு தகப்பனார் தன்னுடைய மகளுக்குக் கணவனை விலைக்கு வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. கணவன் பெறும் அந்தப் பணம் வரதட்சிணை என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த வரதட்சிணை பெண்ணின் பெற்றோர்களுடைய சக்திக்குத் தகுந்தவாறு இருப்பதில்லை. கணவனாய் வரப்போகிறவனின் பரம்பரை வருமானத்தைப் பொறுத்தே அது இருக்கும்; அல்லது சில சமயங்களில் அவனுடைய கல்வியைப் பொறுத்திருக்கும். ஒருவன் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாகப் படித்து, பட்டங்கள் பெறுகிறானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு கல்யாண மார்க்கெட்டில் அவனுடைய விலையும் உயருகிறது.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு பம்பாயில் ஒரு திருமணம் நடந்தது. மணமகன் உயர்ந்த படிப்புப் படித்தவர். அரசாங்கத்தில் பெரிய உத்தியோகமும் வகிக்கிறார். அவருக்குச் சுமார் இருபதாயிரம் ரூபாய் வரதட்சிணை கொடுக்கப்பட்டதாம். உயர்ந்த கல்வி பெற்றவர்கள், எந்தக் கெடுதல்களைத் தவிர்க்கவேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறோமோ, அந்தத் தவறுகளை அவர்களே செய்து மேலும் மேலும் கீழே போய்க்கொண்டிருப்பது உண்மையிலேயே பரிதாபமானதாகும்."

இதே வகுப்பைச் சேர்ந்த மற்றொருவரும் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார். மனைவிகளை விலைக்கு வாங்க விரும்புகிறவர்கள், பெண்களைத் தேடி கோவாவுக்குப் போகிறார்களாம். ஏனெனில் தகப்பனார்களாகவோ, பாட்டனார்களாகவோ இருக்கக்கூடிய அளவுக்கு அவ்வளவு வயதானவர்களுக்கு, தம் பெண்களை விற்றுப் பணம் பண்ணுவதற்கு வெட்கப்படாத ஏழை கௌட சரஸ்வதி பிராம்மணர்கள் அங்கேதான் இருக்கிறார்களாம். இவ்வாறாக இந்த வகுப்பினர் இரட்டைப் பாவத்தைச் செய்கிறார்கள். யார் அதிகப் பணம் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் படித்த பையனைப் பெறலாம். ஏழைப் பெற்றோர்கள், பருவ வயதுகூட எய்தாத தமது பெண்களை, அதிக விலை கொடுக்கத் தயாராயிருக்கும் கிழவனுருக்குக்கூட (சில சமயங்களில் படித்த

வர்களாகவுமிருப்பார்கள்) பேரம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்கள். சரஸ்வதி பிராம்மண வகுப்பினர் ஏதாவது காரணத்திற்காக இந்தச் சீர்திருத்தத்தை ஒத்திப்போட விரும்பினால், இதே தீமையுள்ள மற்ற வகுப்பினர்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற ஒரு ஆறுதல்தான் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். இதில் ஏதாவது வித்தியாசமிருந்தால் அது அளவைப் பொறுத்ததாகவே இருக்கும். ஆனால், சரஸ்வதி பிராம்மண வகுப்பினர் இந்தச் சீர்திருத்தத்திற்கு வழி காட்ட முன்வந்தால், மற்றவர்களிடமும் தான் இந்தத் தீமை இருக்கிறதே என்ற சாக்குப் போக்கில் தஞ்சம் புகமாட்டார்கள். இந்தத் தீமை இப்போது அம்பலப்படுத்தப் பட்டுவிட்டதால், இந்த இரட்டைப் பாவத்திலிருந்து தம்மை விடுவித்துக்கொள்ளும் முயற்சியில் அவர்கள் இறங்கவேண்டும்.

'எங் இந்தியா' - 6—10—1927

11

புறையோடும் புண்

சிறு குழந்தைகளான பெண்களுக்கும், வயோதிகர்களுக்குமிடையே திருமணங்கள் நடப்பதுபற்றி, ஷோலாப்பூரிலிருந்து மகேச்வரி வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"எங்களுடைய மகேச்வரி வகுப்பில் குடும்ப வாழ்க்கைக்குக் கெட்ட காலம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றே சொல்லவேண்டும். எங்களுடைய வகுப்பைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான தொண்டு கிழவர்கள், தங்களுடைய காம இச்சையைத் திருப்தி செய்துகொள்ளுவதற்காக, ஒவ்வொரு வருடமும் ஏராளமாகப் பணம் செலவழித்து குழந்தைப் பெண்களைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். இதன் பலனை எங்கள் வகுப்பு, ஊழலும், ஒழுக்கமின்மையும் நிறைந்த சாக்கடையாகிக்கொண்டு வருகிறது. குழந்தை மணமும், பொருத்தமில்லாத திருமணங்களும் சர்வ சாதாரணமாகிவிட்டன. குடும்ப வாழ்க்கை இவ்வளவு மோசமாகிவிட்ட இத்தகைய ஒரு வகுப்பினரிடையே, நாட்டின் நல்ல பெயருக்குத் தகுதியுடையவர்கள் தோன்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது வீண் வேலையே. உரிய காலத்தில் ஏதாவது செய்யப்பட்டாலொழிய, எதிர்காலம் உண்மையாகவே இருள் நிறைந்ததாகவே இருக்கும்.

"இந்த ஊரைச் சேர்ந்த பத்து, பன்னிரெண்டு இளைஞர்கள் சேர்ந்து குழந்தை மணங்களையும், பொருத்தமில்லாத திருமணங்களையும் தடுக்கும் நோக்கத்துடன் ஒரு சங்கம் அமைத்துக்கொண்டு ஒரு கிளர்ச்சியை ஆரம்பிக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். விரும்பத்தகாத இத்தகைய திருமணங்கள் நடக்கும் இடங்களிலெல்லாம் நாங்கள் சத்தியாக்கிரகம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறோம். இத்தகைய நடவடிக்கை பலனளிக்கத் தவறாது என்றே நம்புகிறோம். மகேச்வரி திருமணங்களில் உள்ள பற்பலவிதமான சடங்குகளை யெல்

லாம் நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். இந்த விஷயத்தில் அமைதியான சத்தியாக்கிரகத்தைச் சிறந்த முறையில் எப்படி நடத்தலாமென்று தயவுசெய்து நீங்கள் யோசனை கூறுவீர்களா ?

மணமகன், மணமகள் இருவரும் திருமணம் செய்துகொள்ளுவதற்கு எது சரியான வயது என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் ? பொருத்தமில்லாத திருமணங்களைத் தடுப்பதற்கு எந்த நிலைமையில் சத்தியாக்கிரகம் செய்யலாமென்று நீங்கள் சிபார்சு செய்கிறீர்கள் ?

"சமீபத்தில், ஐம்பத்தைந்து, அறுபது வயதாகிவிட்ட இரு கிழவர்கள், பன்னிரண்டு வயதான பெண்களை மணந்துகொண்டார்கள். இதே கிராமத்தில் இன்னும் சில நாட்களில் இதேமாதிரி திடுக்கிடத்தக்க பல திருமணங்கள் நடைபெற விருக்கின்றன. இம்மாதிரி திருமணங்கள் நடைபெறுமல் தடுப்பதற்காக ஏற்கனவே நாங்கள் அச்சடித்தப் பிரசுரங்களை வினியோகித்து ஒரு கிளர்ச்சியை ஆரம்பித்துவிட்டோம். வெறும் பிரசாரம் மட்டும் போதாதென்றும், கடுமையான நேரடி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் நாங்கள் நினைக்கிறோம். இந்த விஷயங்களைப்பற்றி, தயவுசெய்து உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிப்பீர்களா ?"

இம்மாதிரி விஷயங்களுக்கு, சத்தியாக்கிரகம் சரியானது தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், எப்படி சத்தியாக்கிரகம் செய்வதென்பது வேறு விஷயம். சத்தியாக்கிரகத்தின் கட்டுப்பாடுகளைப் பற்றிப் பல தடவைகளில் நான் எழுதியிருக்கிறேன். ஒருவர் சத்தியாக்கிரகம் செய்கிருரென்ருல், அவர் கட்டுப்பாடுள்ளவர், அடக்கம் உள்ளவர், தூய்மையானவர், சமூகத்தில் ஒரு அந்தஸ்து உள்ளவர் என்று அர்த்தம். தீமை வேறு, தீமை செய்பவன் வேறு என்ற வித்தியாசத்தை சத்தியாக்கிரகி மறக்கவே கூடாது. தீமை செய்பவரிடம் அவருக்குக் கெட்ட எண்ணமோ, வெறுப்போ இருக்கக்கூடாது. ஒருவர் எவ்வளவு பெரிய தீமை செய்பவராயிருந்தாலும்கூட, அனுவசியமாக அவர் மனத்தைப் புண்படுத்தும் பாஷையில்கூடப் பேசக்கூடாது. ஏனெனில், அன்பினுல் மாற்ற முடியாதபடி அவ்வளவு சீரழிந்து போனவன் உலகத்தில் யாருமில்லை என்பது சத்தியாக்கிரகியின் அடிப்படை நம்பிக்கையாக இருக்கவேண்டும். தீமையை நன்மையின் மூலமும், கோபத்தை அன்பின் மூலமும், பொய்யை உண்மையின் மூலமும், ஹிம்சையை அகிம்சையின் மூலமும் சமாளிக்கவே ஒரு சத்தியாக்கிரகி எப்போதும் முயற்சிப்பான். உலகத்திலிருந்து தீமையை ஒழிக்க வேறு எந்த வழியும் கிடையாது. கோபம், கெட்ட எண்ணம் போன்ற மனிதனுக்கு இயல்பான பலவீனங்கள் தன்னிடம் அறவே இல்லாமலிருக்கின்றனவா ; எந்தத் தீமைகளுக்கு எதிராக நாம் இயக்கம் நடத்த உத்தேசிக்கிறோமோ அதே தீமைகளை நாமும் செய்யக்கூடுமா என்பதை, தன்னைச் சத்தியாக்கிரகி என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஒருவர் எப்போதுமே தாழ்மையுடன் தன்னைத் தானே கேட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளுவார். ஆன்ம சுத்தியிலும், தவத்திலும் சத்தியாக்கிரகியின் வெற்றி பாதி அடங்கியிருக்கிறது. பிரசங்

கங்கள் அல்லது படாடோபமான காரியங்களின் மூலம் கிடைப்பதைவிட, மௌனமானதும், வெளிப் பகட்டில்லாததுமான சத்தியம், அன்பு மூலம் இன்னும் நிலையான பலன்கள் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை சத்தியாக்கிரகிக்கு உண்டு.

ஆனால், சத்தியாக்கிரகம் மௌனமாகச் செயல்பட முடியுமென்றாலும், சத்தியாக்கிரகியும் ஒரு அளவுக்குச் செயலில் இறங்க வேண்டும். ஒரு சத்தியாக்கிரகி எந்தத் தீமையை ஒழிக்க முயற்சிக்கிறாரோ, அதற்கு எதிராக விரிவானதும், தீவிரமானதுமான ஒரு கிளர்ச்சியை நடத்தி முதலில் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்ட வேண்டும். ஒரு சமூகத் தீமையைப் பற்றிப் பொதுஜன அபிப்பிராயம் போதுமான அளவுக்கு உருவான பிறகு, சமூகத்தில் உள்ள மிக உயர்ந்தவர்கள்கூட அந்தத் தீமையை அனுஷ்டிக்கவோ அல்லது பகிரங்கமாக அதற்கு ஆதரவு கொடுக்கவோ துணியமாட்டார்கள். விழிப்படைந்ததும், விஷய அறிவுள்ளதுமான பொதுஜன அபிப்பிராயமே, சத்தியாக்கிரகியின் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதமாகும். ஏக மனதான பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அடியோடு அலட்சியம் செய்து ஒருவர் ஒரு சமூகத் தீமையை ஆதரித்தால், அவரை சமூகம் பகிஷ்காரம் செய்வதற்கு அது நியாயமான காரணமாகும். ஆனால், சமூக பகிஷ்காரம் என்பது பகிஷ்கரிக்கப்படுபவருக்குக் கேடு விளைவிப்பதாயிருக்கக்கூடாது. குற்றமிழைப்பவருடன் சமூகம் பரிபூர்ணமான ஒத்துழையாமை செய்யவேண்டும் என்பதே இதன் பொருளாகும். இதற்கு அதிகமாகவோ, குறைவாகவோ அதற்கு வேறு எந்த அர்த்தமும் கிடையாது. வேண்டுமென்றே சமூகத்திற்கு விரோதமாக நடக்க ஒருவர் முன் வந்தால், சமூகத்தினிடமிருந்து எந்த சேவையையும் எதிர் பார்க்க அவருக்கு உரிமை இல்லை என்பதே இதன் கருத்தாகும். அநேகமாக இதுவே போதுமானதாயிருக்கும். விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில், விசேஷ நடவடிக்கைகள் அவசியமாயிருக்கலாம். ஒவ்வொரு விசேஷ சந்தர்ப்பத்திற்கும் தகுந்தவாறு நடவடிக்கையை மாற்ற வேண்டியிருக்கலாம்.

ஆனால், தன்னுடைய வயோதிகத்திலும் தனது காமவெறியை விட முடியாத காமாதுரனை என்ன செய்வது? காமத்திற்குக் கண்ணில்லை. அதற்குத் தராதரம் கிடையாது. என்ன ஆனாலும் எப்படியாவது அதைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றே அது உந்தித் தள்ளுகிறது. இத்தகைய ஒருவரைச் சமூகம் எப்படி நடத்தவேண்டும்? துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த பெண்கள் இவர்களுக்குக் கிடைக்க முடியாமற் செய்வதே சமூகத்தின் கடமை என்பதுதான் இதற்குப் பதில். இருபது வயதுக்குக் குறைந்த பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்வதில்லை, அவளுடைய விருப்பத்திற்கு விரோதமாக மணம் செய்து கொடுப்பதில்லை என்ற விதியைக் கண்டிப்பாகப் பின்பற்ற வேண்டும். ஒரு வயோதிகனை எந்தப் பெண்ணும் தன்னிச்சையாக மணந்துகொள்ள விரும்பவில்லை

யென்றால், அந்தக் கிழவன் என்ன செய்வது என்ற கேள்வி எழுவது இயற்கையே. இந்தக் கேள்விக்கு சமூகம் பதிலளிக்க முடியாது; பெண்களைத் தேடிக் கொடுப்பது சமூகத்தின் கடமையல்ல. துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த பெண்களை, கண் மூடித் தனமான காமவெறிக்கு இரையாகாமல், காப்பாற்றுவதுதான் சமூகத்தின் பொறுப்பு. காம வெறியைத் திருப்தி செய்து கொள்ளுவதற்கான வழி செய்து கொடுப்பது சமூகத்தின் கடமைகளில் ஒன்றல்ல. ஆனால், சமூகச் சூழ்நிலையில் தூய்மை நிலவினால், வெறியர்களின் வெறியைத் தணிப்பதற்கு அது பெரிதும் உதவியாயிருக்கும் என்பதை அனுபவத்தில் காணலாம்.

—'எங் இந்தியா' - 8—8—1929

12

இளைஞர்களுக்கு அவமானம்

ஸிந்துவிலுள்ள ஹைதராபாதில் சமீப காலமாக, பயப் படத்தக்க அளவுக்கு மணமகன்களுக்கு கிராக்கி அதிகமாயிருக் கிறதாம். தந்தி இலாகா இஞ்சினீயரிங் பிரிவைச் சேர்ந்த ஒரு சிப்பந்தி, நிச்சயதார்த்தத்தின் போது மணமகள் வீட்டாரிட மிருந்து ரொக்கமாக இருபதினாயிரம் ரூபாய் வரதட்சிணை வாங்கி யிருக்கிறார். அத்துடன், திருமண தினத்தன்றும், பிறகு, முக்கிய மான பண்டிகைகளின் போதும் மேற்கொண்டு நிறைய ரொக்கம் கொடுப்பதாகவும் அவருக்கு வாக்களிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம். ஒருவர் எனக்கு அனுப்பியுள்ள ஒரு பத்திரிகையில் இந்த விவரங்கள் காணப்படுகின்றன. வரதட்சிணை கொடுத்தால் தான் திருமணம் செய்துகொள்ள முடியும் என்று நிபந்தனை விதிக்கும் எந்த இளைஞனும், தான் படித்த படிப்புக்கும், தன்னுடைய தேசத் திற்கும் அவமதிப்பைத் தேடிக்கொடுத்தவனாகிறான்; பெண்ணி னத்தையும் அவமானப்படுத்தியவனாகிறான். நாட்டில் பல இளைஞர் இயக்கங்கள் இருக்கின்றன. இந்த இயக்கங்கள் இம் மாதிரியான விஷயங்களைக் கவனிப்பது நல்லதென்று நினைக் கிறேன். இம்மாதிரி சங்கங்கள், உருவான சீர்திருத்தங்கள் செய்வதற்கான பிரதிநிதி ஸ்தாபனங்களாயிருக்க வேண்டும். பல சமயங்களில் இவை தம்மைத்தாமே புகழ்ந்து கொள்ளும் சங்கங் களாகிவிடுகின்றன. சில சமயங்களில் பொது இயக்கங்களுக்கு உதவி செய்து இச்சங்கங்கள் நல்ல வேலை செய்கின்றன. பொதுமக்கள் அளிக்கும் பாராட்டுதலே நாட்டின் இளைஞர்கள் பெறும் வெகுமதி என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இவர்களுடைய வேலையைத் தொடர்ந்து சமூகத்தி லேயே சீர்திருத்தங்கள் ஏற்பட வேண்டும். இல்லாவிடில், அவர்

களிடையே நியாயமில்லாத ஒரு ஆன்ம திருப்தி ஏற்பட்டு, அவர்களுடைய உறுதியும் சீர்குலைந்துவிடும். மானக்கேடான வரதட்சிணைப் பழக்கத்தைக் கண்டித்து பலமான பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க வேண்டும். இந்த மானக்கேடான பணத்தைப் பெற்றுத் தம்மை அசுத்தம் செய்து கொள்ளும் இளைஞர்களை, சமூகம் பகிஷ்காரம் செய்துவிட வேண்டும். பெண்களின் பெற்றோர்களும், ஆங்கிலப்பட்டப் படிப்புகளைக் கண்டு பிரமிப்படைவதை நிறுத்த வேண்டும். தம்முடைய பெண்களுக்கு ஏற்ற உண்மையான குணசீலர்களான இளைஞர்களைக் கணவர்களாகப் பெறுவதற்கு தம்முடைய சிறு சாதிகளையும், ஊர்களையும் தாண்டி வெளியே சென்று தேடுவதற்கும் அவர்கள் தயங்கக்கூடாது.

—'எங் இந்தியா'-21—6—1928

13

விலை கொடுத்துவாங்கித் திருமணம்

இந்தியா பூராவிலும் பல வகுப்பினரிடையே நிலவி வரும் வரதட்சிணைப் பழக்கத்தைப் பற்றி விவாதம் நடத்தும்படி, சில மாதங்களுக்கு முன்பு 'ஸ்டேட்ஸ்மன்' பத்திரிகை தனது வாசகர்களை அழைத்திருந்தது. இதைப்பற்றி அந்தப் பத்திரிகையில் தலையங்கமும் எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்தக் கொடிய பழக்கத்தைப்பற்றி 'எங் இந்தியா' பத்திரிகையில் நான் அடிக்கடி எழுதுவதுண்டு. 'ஸ்டேட்ஸ்மன்' பத்திரிகையில் வந்துள்ள கடிதங்கள் வேதனை யளிக்கும் பழைய நினைவுகளை எனக்கு ஞாபக மூட்டுகின்றன. ஸிந்துவில் இருந்த பழக்கத்தைப்பற்றி அப்போது நான் எழுதியிருந்தேன். படித்த ஸிந்திகளில் பலர், தமது பெண்களை நல்ல இடத்தில் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் கொண்ட பல பெற்றோர்களிடமிருந்து ஏராளமான தொகைகளைப் பறித்திருக்கிறார்கள். பொதுவாக இந்தப் பழக்கத்தை எதிர்த்து, 'ஸ்டேட்ஸ்மன்' பத்திரிகை தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்திருக்கிறது. இது உள்ளக்கனிவே இல்லாத ஒரு பழக்கம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இது பாமர மக்களைப் பாதிக்கவில்லை. இந்திய சமுதாயம் என்ற பெருங்கடலில் ஒரு துளியாயுள்ள மத்தியதர வகுப்பினரிடையே மட்டும்தான் இந்தப் பழக்கம் இருந்து வருகிறது. தீய பழக்கங்களைப்பற்றி நாம் பேசும் போதெல்லாம், சாதாரணமாக மத்தியதர வகுப்பினரைப் பற்றித்தான் நாம் நினைக்கிறோம். கிராமங்களில் வசிக்கும் லட்சக்கணக்கான மக்களிடையே எவ்வளவோ பழக்க வழக்கங்களும், தீமைகளும் இருக்

கின்றன. ஆனல், அவற்றைப்பற்றி இன்னும் நமக்குக் கொஞ்சம் கூடத்தெரியாது.

நாட்டில் உள்ள மக்களில் ஒரு சிறு பகுதியினரிடையேதான் வரதட்சிணைக் கொடுமை இருக்கிறது என்பதற்காக, அதை நாம் புறக்கணித்துவிட முடியும் என்று அர்த்தமில்லை. இந்தப் பழக்கம் ஒழிந்தாக வேண்டும். திருமணம் என்பது பணத்திற்காகப் பெற்றோர்கள் செய்யும் ஒரு பேரமாக இருப்பது நிற்க வேண்டும். இந்த முறை, சாதியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையதாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியைச் சேர்ந்த சில நூறு பேர்களிடையேயிருந்து தான் பிள்ளையை அல்லது பெண்ணைத் தேட வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருக்கும் வரையில், அதற்கு விரோதமாக யார் என்ன சொன்ன போதிலும், அது தொடர்ந்து நீடித்துக்கொண்டுதான் இருக்கும். பிள்ளைகளோ, பெண்களோ, அல்லது பெற்றோர்களோ சாதித் தளைகளை அறுத்தாக வேண்டும்; அப்போதுதான் இந்தக் கொடுமையை ஒழிக்க முடியும். திருமணத்திற்கான வயதையும் உயர்த்த வேண்டும். பொருத்தமான கணவன் கிடைக்காவிட்டால், பெண்கள் மணமாகாத கன்னிகளாகவே இருப்பதற்கும் துணிய வேண்டும். நாட்டிலுள்ள இளம் வயதினரின் மனப்பான்மையிலேயே ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தக் கூடிய விதத்தில் கல்வி அளித்தால்தான் இது சாத்தியமாகும். துரதிர்ஷ்டவசமாக, நமது சூழ்நிலைக்கும், கல்வி முறைக்கும் சம்பந்தமே இல்லாமலிருக்கிறது. ஆகையால், நாட்டிலுள்ள பிள்ளைகள், பெண்களில் ஒரு மிகச் சிறு பகுதியினர் பெறும் கல்வி, இந்த நிலைமையைக் கொஞ்சமும் பாதிக்கவில்லை. எனவே, இந்தக் கொடுமையைக் குறைப்பதற்கு என்னென்ன செய்ய முடியுமோ, அதையெல்லாம் செய்ய வேண்டியது தான் என்றாலும், நாட்டில் துரிதமாக ஏற்பட்டு வரும் மாறுதல்களுக்கேற்ற முறையில் கல்வி முறையும் மாறினல்தான், இந்தக் கொடுமையையும், மற்றும் பல கொடுமைகளையும் சமாளிக்க முடியுமென்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். பல பிள்ளைகளும், பெண்களும், கல்லூரிப் படிப்புக்கூட முடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூட, தம்முடைய எதிர்கால வாழ்க்கையுடன் மிக நெருங்கிய சம்பந்தம் உடைய திருமணம்போன்ற விஷயத்தில், இந்தக் கொடிய பழக்கத்தை எதிர்க்க முடியாமல், அல்லது எதிர்க்க விரும்பாமலிருக்கும் காரணம் என்ன? தங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆக வில்லை என்பதற்காக, படித்த பெண்கள் கூடத் தற்கொலை செய்துகொள்ளுவது ஏன்? கொஞ்சமும் நியாயமில்லாததும், தார்மிக உணர்ச்சிக்கு முரணனதுமான ஒரு பழக்கத்தை மீறுவதற்குத் துணிச்சல் ஏற்படவில்லையென்றால், அவர்களுடைய புத்தகப் படிப்பினல் என்ன பிரயோசனம்? இதற்குப் பதில் தெளிவாக இருக்கிறது. சமூகக்கொடுமைகளை, அல்லது இதரக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு, பிள்ளைகளுக்கும், பெண்களுக்கும் பயிற்சி யளிக்கத் தவறும் ஒரு கல்வி முறையில் ஏதோ, பெரிய தவறு இருக்கத்தான்

வேண்டும். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும் தோன்றும் பல பிரச்னைகளையும் சரியாகத் தீர்க்கக் கூடிய விதத்தில், ஒவ்வொரு மாணவரிடம் உள்ள இயல்புகளை ஊக்கிவிடும் கல்விக்குத் தான் மதிப்பு உண்டு.

'ஹரிஜன்' 23—5—1936

14

தவிர்க்கக் கூடிய வேதனை

ஒருவர் அனுப்பியுள்ள ஒரு நீண்ட முறையீட்டிலிருந்து பின்கண்ட பகுதியைத் தருகிறேன்:

நான் ஒரு பள்ளி ஆசிரியர். எனக்கு வயது 67. ஆயுள் பூராவும் (46 வருடங்கள்) கல்வித்துறையிலேயே பணி புரிந்து வந்திருக்கிறேன். நான் வங்காளத்திலுள்ள ஏழ்மையான, ஆனால், கௌரவமான ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். நாங்கள் நல்ல நிலைமையில் இருந்தவர்களே. ஆனால், இப்போது ஏழைகளாக இருக்கிறோம். ஆண்டவன் அருளினால் (?)* எனக்கு ஏழு பெண்களும், இரண்டு பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். நிர்க்கதியான தனது பெற்றோர்களை விட்டுவிட்டு இருபது வயதுள்ள மூத்த பையன் சென்ற அக்டோபரில் இறந்தான். அவன் நல்ல புத்திசாலிப் பையன். அவனைத்தான் நான் நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய ஏழு பெண்களில் ஐந்து பேருக்கு ஏற்கனவே கல்யாணமாகி விட்டது. என்னுடைய ஆறுவது பெண்ணுக்கும் (18 வயது) ஏழாவது பெண்ணுக்கும் (16 வயது) இனித்தான் கல்யாணம் ஆக வேண்டும். என் இளைய பிள்ளை 11 வயதுள்ள சிறுவன். என்னுடைய சம்பளம் அறுபது ரூபாய். குடும்ப காலட்சேபத்துக்கே இது போதுமானதாயில்லை. என்னிடம் சேமிப்பும் ஒன்றுமில்லை. என்னிடம் ஒன்றுமே இல்லை என்று சொல்லலாம். கடன்தான் இருக்கிறது. ஆறுவது பெண்ணுக்கு வரன் நிச்சயமாகி இருக்கிறது. கல்யாணம் செய்வதற்கு, நகைகளுக்கும் பிறவற்றிற்கும் ரூபாய் 900 ஆகும். அதில் வரதட்சிணைக்காக ரூபாய் 300. கானடா ஸன் லைப் இன்ஷியூரன்ஸ் கம்பெனியில் என் ஆயுளை ரூபாய் 2000-க்கு இன்ஷியூர் செய்திருக்கிறேன். 1914-ஆம் வருடத்தில் இன்ஷியூர் செய்துகொண்டேன். இதன் மீது ரூபாய் 400 மட்டும் கடன் கொடுக்க கம்பெனி சம்மதித்திருக்கிறது. இது எனக்குத் தேவையான பணத்தில் பாதிதான் ஆகிறது. மற்றப் பாதியைத் திரட்டுவதற்கு எனக்கு வழியே இல்லை. நிர்க்கதியாயுள்ள இந்தத் தந்தைக்கு, மற்றப் பாதியை உதவமாட்டீர்களா ?"

இம்மாதிரி வந்துள்ள பல கடிதங்களில் இது ஒன்று. பெரும்பாலான கடிதங்கள் ஹிந்துஸ்தானியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால், ஆங்கிலக் கல்வியினால் பெண்களின் பெற்றோர்களுடைய நிலைமையில் ஒரு அபிவிருத்தியும் ஏற்படவில்லை என்பதை நாம்

* கேள்விக்குறி கடிதம் எழுதியவர் இட்டிருப்பது

அறிவோம். சில சமயங்களில் நிலைமை மோசமாகியும் இருக்கிறது; ஏனெனில், ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற ஒரு தகப்பனாரின் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் போது அவனுடைய விலை உயர்ந்து விடுகிறது.

இந்த வங்காளி தகப்பனாருக்குச் செய்யக்கூடிய சிறந்த உதவி, அவருக்குத் தேவையான தொகையைக் கடனாகவோ, இனாமாகவோ அளிப்பதல்ல. அவருடைய பெண்ணுக்கு விலை கொடுத்துக் கணவனை வாங்கக்கூடாது; பணத்திற்காகவல்லாமல் அன்பு காரணமாக அவளை மணக்கத் தயாராயிருக்கும் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்; அல்லது அந்தப் பெண்ணே அப்படித் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும்படி விட்டு விடவேண்டும். பெண்ணின் தந்தை இப்படிச் செய்வதற்கு அவருடைய மனதைத் திருப்பி, அவருடைய உறுதியைப் பலப்படுத்துவதே சிறந்த உதவியாக இருக்கும். அதாவது, மாப்பிள்ளை தேடுவதை இன்னும் விரிவுபடுத்தவேண்டுமென்பதே இதன் அர்த்தமாகும். சாதி, மாகாணம் என்ற இரட்டைச்சுவர்களைத் தகர்க்க வேண்டும். இந்தியா பிரிக்கமுடியாத ஒரு முழுமையென்றால், சேர்ந்து சாப்பிடுவதற்கோ, மணம் செய்துகொள்ளுவதற்கோ தடையாயிருக்கும் பற்பல சிறு கோஷ்டிகளை நாமாக ஏற்படுத்தலாமா? இந்தக் கொடிய பழக்கத்தில் மத சம்மதம் ஒன்றுமில்லை. தனிப்பட்டவர்கள் இந்தச் சீர்திருத்தத்தை ஆரம்பிக்க முடியாதென்றும், சமூகம் பூராவும் இந்த மாறுதலுக்குப் பக்குவம் அடையும் வரையில் காத்திருக்க வேண்டுமென்றும் கூறுவதில் பயனில்லை. மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமான பழக்க வழக்கங்களைத் தகர்த்தெறிந்து, தைரியமுள்ள தனி மனிதர்களே எல்லாச் சீர்திருத்தங்களையும் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பள்ளி ஆசிரியருக்கு அப்படி என்ன தான் கஷ்டம் வந்துவிட முடியும்? திருமணம் என்பது புனிதமான ஒரு அந்தஸ்தாகும். அதற்குப் பதிலாக, அதை ஒரு வியாபார பேரமாக பாவிக்க முடியாதென்று மறுத்துவிட்டால், என்ன கஷ்டம் வந்து விடப்போகிறது? ஆகையால், கடன் வாங்குவது அல்லது யாசகம் கேட்பது என்ற யோசனையை அவர் தைரியமாகக் கைவிட்டுவிடட்டும். தன்னுடைய பெண்ணைக் கலந்துகொண்டு சாதி, மாகாணம் என்ற வித்தியாசங்களைப் பொருட்படுத்தாமல் தகுந்த ஒரு வரனைத் தேர்ந்தெடுத்து, இன்ஷியூரன்ஸ் கம்பெனியிலிருந்து கிடைக்கக் கூடிய நானூறு ரூபாயைச் சேமித்து வைக்கட்டும் என்று நான் அவருக்கு யோசனை கூறுகிறேன்.

—'ஹரிஜன்' - 25—7—1936

15

ஒரு பெண்ணின் தேவை என்ன?

ஒரு பெண்மணி பின்வருமாறு எழுதுகிறுர்:

"'தவிர்க்கக்கூடிய வேதனை' என்ற தலைப்பில் நீங்கள் எழுதியிருந்த கட்டுரை அரைகுறையாக இருப்பதுபோல் எனக்குத் தோன்றுகிறது. பெற்றோர்கள், தமது பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்யவேண்டுமென்று ஏன் வற்புறுத்த வேண்டும்? அதற்காக அவர்கள் ஏன் சொல்லொணுக் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கவேண்டும்? பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளைப் படிக்கவைப்பது போல், பெண்களையும் படிக்கவைத்தால், அவர்களும் தாமாகச் சம்பாதிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும். பின்னர் அவர்கள் தமது பெண்களுக்குக் கணவன்மார்களைத் தேடுவதைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டிய அவசியமிராது. பெண்கள் தமது நிலைமையைத் தாமே நன்கு அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள சந்தர்ப்பம் பெறும்போதும், தம்முடைய சுய முயற்சியினுல் கௌரவமாக வாழ முடியும் என்ற நிலைமையிலும் அவர்கள் மணம் செய்துகொள்ள விரும்பும்போது, தகுதியுள்ள வரன் கிடைப்பதில் ஒரு கஷ்டமுமில்லை என்பதே என்னுடைய அனுபவமாகும். இதனுல் பெண்களுக்கு உயர்தரக் கல்வி அளிக்கவேண்டுமென்று நான் சொல்லுவதாக அர்த்தமில்லை. ஆயிரக்கணக்கான பெண்களுக்கு இது சாத்தியமில்லை என்பதை நான் அறிவேன். ஒரு உபயோகமான தொழில் செய்வதற்குப் பயிற்சியளித்தால், பெண்கள் தம்முடைய பெற்றோர்களையோ, எதிர்காலக் கணவன்மார்களையோ நம்பியிருக்க வேண்டுமென்பதில்லாமல், தாமே வாழ்க்கையைச் சமாளிக்க முடியும் என்ற முழு நம்பிக்கை அவர்களுக்கு ஏற்படும். நான் கோருவது இதுதான். தம்முடைய கணவன்மார்களால் கைவிடப்பட்ட சில பெண்களை எனக்குத் தெரியும். அந்தக் காலத்தில் அவர்கள் நல்ல ஒரு பயிற்சி பெற்று, தம்மைத்தாமே காப்பாற்றிக்கொள்ளும் அதிர்ஷ்டம் அவர்களுக்குக் கிட்டியது. இன்று அவர்கள் தமது கணவன்மார்களுடன் கௌரவமாக வாழ்க்கை நடத்துகிறுர்கள். விவாக வயது ஆன பெண்களை வைத்துக்கொண்டு கஷ்டப்படும் பெற்றோர்களின் பிரச்னையை நீங்கள் பரிசீலனை செய்யும்போது, இந்த அம்சத்தையும் வற்புறுத்த வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்."

இந்தக் கடிதத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். நான் குறிப்பிட்டிருந்த தகப்பனுரின் நிலைமை வேறு, திறமையற்ற ஒரு பெண் தனக்கு வாய்த்திருக்கிறுளே என்பதால் அவர் வேதனைப் படவில்லை; அவரும், ஒருக்கால் அவருடைய பெண்ணும் கூட, கணவனைத் தேடும் விஷயத்தில் தங்களுடைய சிறு சாதித் தாண்டிப் போகக் கூடாதென்று நினைத்தார்கள். இதுதான் அவருடைய வேதனை. இவர் விஷயத்தில் பெண்ணின் 'யோக்கியதாம்சங்களே' இடையூருக உள்ளன. அந்தப் பெண் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவளாக இருந்திருந்தால், எந்த இளைஞுயிருந்தாலும் பரவாயில்லையென்று சொல்லியிருப்பாள்.

ஆனால், படித்த பெண்ணாகையால், கணவனும் படித்தவனாக இருக்க வேண்டுமென்று அவள் விரும்பியது இயற்கையே. ஒரு பெண்ணை மணந்து கொள்ளுவதற்கு, பணம் பறிக்கும் கேவலம் நிச்சயமாக அந்தத் திருமணத்திற்குத் தடையாயிருக்க வேண்டுமென்று கருதப்படாமலிருப்பது நமது துரதிர்ஷ்டமே. கல்லூரியில் ஆங்கிலப் படிப்பு படித்தவர்களுக்கென்று இயற்கையற்ற ஒரு மதிப்புக் கொடுக்கப்படுகிறது. இது பல பாவங்களை மூடி மறைத்துவிடுகிறது. படித்தவர்கள் பெண்களை மணந்து கொள்ளுவதற்கு ஒரு விலை வைக்கிறார்களல்லவா ? இந்தப் படிப்பு, தகுதி முதலியவைகளுக்கு இப்போதிருப்பதைவிட இன்னும் அதிக விவேகமான ஒரு வியாக்கியானம் செய்யப்பட்டால், பெண்களுக்குத் தகுதியான வரன்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் உள்ள கஷ்டம் அடியோடு போய் விடாவிட்டாலும், பெரிதும் குறைந்தாவது போகும். ஆகவே, இந்தப் பெண்மணி எழுதியுள்ள கடிதத்தைப் பெற்றோர்கள் கவனிக்க வேண்டுமென்று சிபார்சு செய்கிறேன். அதே சமயத்தில் பெரும் கேடு விளைவிக்கும் சாதித் தடைகளைத் தகர்த்தெறிய வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். சாதித் தடைகளைத் தகர்ப்பது, விரிவான முறையில் பிள்ளைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு உதவி செய்யும்; பணம் பறிப்பதையும் இது பெரிதும் தடை செய்யும்.

— 'ஹரிஜன்' - 5—9—1936

16

திருமணத்தை எளிய முறையில் நடத்துதல்

கராச்சியில் நடைபெற்ற ஒரு திருமணத்தைப் பற்றிய விவரங்களை ஒருவர் அனுப்பியிருக்கிறார். பெண்ணுக்கு வயது 16. அவள், சேத்லால் சந்த் என்ற ஒரு பணக்காரரின் பெண். திருமணச் செலவை அவர் மிகவும் குறைத்து, சடங்கை மத சம்பிரதாயங்களின்படி, கௌரவமான முறையில் நடத்தினாராம். இந்தச் சடங்கு பூராவும் முடிவதற்கு இரண்டு மணி நேரத்திற்கு அதிகமாக ஆகவில்லையென்று கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கூறுகிறார். சாதாரணமாக, திருமணச் சடங்கு பல நாட்களுக்கு நடப்பதுண்டு; வீண் செலவும் நடக்கும். மதச்சடங்குகளைக் கற்றறிந்த ஒரு பிராம்மணர் நடத்திவைத்தார். மணமகனும், மணமகளும் கூறும் மந்திரங்களின் அர்த்தம் என்ன என்பதை அவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினார். சேத்லால் சந்தையும், காலம் கடந்த இந்த மாறுதலை ஆரம்பிப்பதற்குத் தன்னுடைய கணவனுக்கு ஆதரவு

கொடுத்த அவருடைய மனைவியையும் பாராட்டுகிறேன். மற்ற பணக்காரர்களும் இதைப் பின்பற்றுவார்களென்று நம்புகிறேன். சேத்லால் சந்தும், அவருடைய மனைவியும் கதரில் முழுநம்பிக்கையுள்ளவர்களென்பதை அறிய கதர் அன்பர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். மணமகன், மணமகள் இருவரும் கதரே அணிந்திருந்தார்கள். அவர்கள் எப்போதுமே நம்பிக்கையுடன் கதர் அணிபவர்கள். இந்தத் திருமணச்சடங்கு, ஆக்ரா மாணவர் கூட்டத்தில் நான் கண்ட காட்சியை எனக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறது. ஐக்கிய மாகாணத்தில் கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் படிக்கும் மாணவர்கள் சீக்கிரமாகக் கல்யாணம் செய்து கொண்டுவிட வேண்டுமென்று ஆவலாயிருக்கிறார்களாம். விலையுயர்ந்த வெகுமதிகள், இன்னும் உயர்தரமான கேளிக்கைகளுடன் தமது பெற்றோர்கள் இதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்றும் எதிர்பார்க்கிறார்களாம். ஒரு நண்பர் எனக்குக் கொடுத்த இந்தத் தகவல் ஆக்ரா மாணவர் கூட்டத்தில் ஊர்ஜிதமாயிற்று. நன்கு படித்த பெற்றோர்களிடம் கூட இந்த உடைமைப் பெருமை இருந்ததாம். செலவு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இவர்களைப் போல் அவ்வளவு கல்வியறிவில்லாத பணக்கார வியாபாரிகளையும் இவர்கள் தோற்கடித்தார்களாம். இவர்களுக்கெல்லாம், சமீபத்தில் சேத்லால் சந்த் செய்த திருமணமும், சில நாட்களுக்கு முன்பு சேத் ஜம்னாலால் பஜாஜ் செய்த திருமணமும், செலவைக் குறைப்பதற்கு ஊக்குவிக்கும் ஒரு நல்ல உதாரணமாயிருக்கும். இளம் வயதில், முக்கியமாக மாணவனாயிருக்கும் போது, மணம் செய்து கொள்ளுவதைத் தடுப்பதிலும், செலவைக் குறைக்கத்தான் வேண்டும் என்ற உறுதியிலும், பெற்றோர்களைவிட இளைஞர்களுக்குத்தான் அதிகப் பொறுப்பு உண்டு. மதச்சடங்குகளுக்கு பத்து ரூபாய்க்கு மேல் தேவைப்படாது திருமணத்தில் மதச் சடங்கைத் தவிர வேறு எதுவும் அவசியமான ஒரு அம்சமாகக் கருதப்படக் கூடாது. பணக்காரர்கள், ஏழைகள், உயர்ந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் என்ற வித்தியாசங்களை அகற்ற முயற்சிகள் நடக்கும் இந்த ஜனநாயக யுகத்தில், பணக்காரர்களுக்கு ஒரு கடமை இருக்கிறது. அதாவது, தம்முடைய வாழ்க்கையிலும், போகங்களிலும் தன்னடக்கத்துடன் நடந்துகொள்ளுவதன் மூலம் அவர்கள் ஏழைகளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டும். "சமூகத்தின் தலைவர்கள் எதைச் செய்கிறார்களோ, அதையே மற்றவர்களும் பின்பற்றுவார்கள்" என்ற பகவத் கீதை சுலோகத்தை அவர்கள் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளட்டும். இதன் உண்மையை நம்முடைய அன்றாட அனுபவத்திலேயே காண்கிறோம். திருமணச் சடங்குகளிலும், மரணச் சடங்குகளிலும் இதை இன்னும் நன்றாகப் பார்க்கிறோம். இதற்காக ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகள், தம்முடைய வாழ்க்கைத் தேவைகளைக் கூடக் குறைத்துக் கொண்டு, அநியாய வட்டியில் கடன் சுமையையும் ஏற்றிக் கொள்ளுகிறார்கள். நாட்டிலுள்ள படித்த இளைஞர்கள், முக்கியமாக பணக்காரப் பெற்றோர்களின் பிள்ளைகள், தமக்காக வீண்

செலவு எதையும் அனுமதிப்பதில்லை என்று உறுதி பூண்டால், நாட்டின் செல்வம் இப்படி வீணடிக்கப்படுவதைச் சுலபமாக நிறுத்திவிடலாம்.

— 'எங் இந்தியா' 26—9—1929

17

கணவனும் மனைவியும்

கேள்வி : கணவன் மகா கொடியவனாயிருந்தாலும், அன்பின் உருவாயிருந்தாலும், மனைவி பதிபக்தியுடனிருப்பதும், அவனிடம் தன்னைப் பரிபூர்ணமாக ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டு விடுவதுமே ஹிந்து மதத்தின் மிக உயர்ந்த லட்சியமாகும். இதுதான் மனைவிக்குச் சரியான நடத்தை என்றால், கணவனின் எதிர்ப்பை மீறி அவள் தேசீய சேவையில் ஈடுபடலாமா? அல்லது கணவன் அனுமதிக்கும் அளவு வரையில் தான் அவள் போகலாமா?

பதில் : மனைவி என்றால் சீதையைப் போலிருக்க வேண்டும்; கணவன் ராமனைப் போலிருக்கவேண்டும். இவர்களே என்னுடைய லட்சிய தம்பதிகள். ஆனால் சீதை, ராமனின் அடிமையல்ல; அல்லது இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அடிமையாயிருந்தனர். ராமன் எப்போதும் சீதையிடம் பரிவு காட்டுகிறான். உண்மையான அன்பு இருக்குமிடத்தில் இத்தகைய கேள்வி எழாது. உண்மை அன்பு இல்லாத இடத்தில் இத்தகைய பிணைப்பு இருந்ததேயில்லை. ஆனால், இன்றைய ஹிந்து குடும்பம் ஒரு புதிராகவே இருக்கிறது. கணவனும், மனைவியும் மணந்து கொள்ளும் போது பரஸ்பரம் ஒருவரைப் பற்றி மற்றவருக்குத் தெரிவதில்லை. பெரும்பாலான ஹிந்து குடும்பங்கள் அமைதியாக நடை பெறுகின்றன என்றால், மதநிர்ப்பந்தமும், பழக்க வழக்கங்களும், மணமானவர்களின் சீரான வாழ்க்கையுமே அதற்குக் காரணமாகும். ஆனால், கணவனுக்கோ, மனைவிக்கோ வழக்கத்திற்கு விரோதமான அபிப்பிராயம் தோன்றினால், முரண்பாடுகள் ஏற்படும் அபாயமிருக்கிறது. கணவன்மார்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையில் அவர்களுக்கு ஒரு கவலையுமில்லை. தன்னுடைய கூட்டாளியின் விருப்பத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய கடமை இருப்பதாகக் கணவன் நினைப்பதில்லை. தன்னுடைய மனைவியைத் தன் சொந்த சொத்தாக அவன் கருதுகிறான். தன்னுடைய கணவனின் உரிமையை நம்பும் அந்தப் பேதை மனைவி, தன்னைத்தானே அடக்கிக் கொண்டு விடுகிறாள். இதிலிருந்து வெளியே வர ஒரு வழி இருக்கிறதென்றே நான் நினைக்கிறேன். மீராபாய் இதற்கு வழி

காட்டியிருக்கிறாள். தான் சொல்லுவது சரி, அல்லது தன்னுடைய எதிர்ப்பு ஓர் உயரிய லட்சியத்திற்காக என்று மனைவி நினைக்கும்போது, தன் வழிப்படி சென்று, விளைவுகளை ஏற்றுக் கொள்ள அவளுக்கு முழு உரிமை இருக்கிறது.

கேள்வி: உதாரணமாக, ஒரு கணவன் மாமிசம் சாப்பிடுகிறுரென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். மாமிசம் சாப்பிடுவது தீமை என்று மனைவி கருதுகிறாள். அப்படியானல் அவள் தன் நம்பிக்கையின்படியே செல்லலாமா? மாமிசம் உண்ணுவது போன்றவைகளிலிருந்து அவள் அன்பு வழிகளில் தன் கணவனைத் திருப்பலாமா? அல்லது அவள் தன் கணவனுக்கு மாமிச உணவைச் சமைத்துப் போட வேண்டுமா? அது போதாதென்று, கணவன் விரும்பினல் அவளும் அதைச் சாப்பிட வேண்டுமா? மனைவி தன் விருப்பப்படி நடக்கலாமென்று நீங்கள் கருதினல், ஒருவர் கட்டாயப்படுத்துவது, மற்றொருவர் எதிர்ப்பது என்ற நிலையில் எப்படிக் குடித்தனத்தை நடத்துவது?

பதில்: முதல் கேள்வியின் பதிலிலேயே இதற்கும் ஒருவாறு பதிலடங்கியிருக்கிறது. கணவனின் குற்றங்களுக்கு மனைவி உடந்தையாய் இருக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. ஒரு காரியம் தவறு என்று அவள் கருதும்போது, சரியென்று அவள் நினைப்பதைச் செய்வதற்குத் துணிய வேண்டும். ஆனல், குடும்பத்திற்காகச் சம்பாதிப்பது கணவனின் கடமையாகவும், குடும்பத்தை நிர்வகித்து, சமையல் செய்வது மனைவியின் வேலையாகவும் இருப்பதால், இருவரும் ஏற்கனவே மாமிச உணவு சாப்பிடுபவர்களாயிருந்தால், குடும்பத்திற்கு வேண்டிய மாமிச உணவை அவள் சமைக்கத்தான் வேண்டும். ஆனல், மரக்கறி உணவு சாப்பிடும் ஒரு குடும்பத்தில், கணவன் மாமிச உணவுக்கு மாறி, மனைவி தனக்கு வேண்டியதைச் சமைத்துப் போடவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினல், மனைவி தவறென்று நினைக்கும் மாமிச உணவை அவள் சமைத்துப் போட வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. குடும்பம் அமைதியாக நடக்க வேண்டுமென்பது மிகவும் விரும்பத் தக்கதுதான். ஆனல், அதுவே ஒரு முடிவான குறிக்கோளாயிருக்க முடியாது. என்னைப் பொறுத்தவரையில், வாழ்க்கையிலுள்ள எதையும் போல், தாம்பத்யமும் ஒரு கட்டுப்பாடு என்றே நான் கருதுகிறேன். வாழ்க்கை என்பது ஒரு கடமை, இதை நாம் சரியாக நிறைவேற்றுகிறோமா என்பதற்கு ஒரு சோதனைக்காலம். இம்மையிலும், மறுமையிலும் பரஸ்பரம் நல்லவைகளாயிருப்பவைகளைச் செய்வதற்கு உதவுவதுதான் மணவாழ்வின் நோக்கம். மனிதவர்க்கத்திற்குத் தொண்டு புரிவதும் அதன் நோக்கமாகும். கூட்டாளிகளில் ஒருவர் கட்டுப்பாடு விதியை

மீறும்போது, அந்த பந்தத்தை முறித்துக் கொள்ளும் உரிமை மற்றொரு கூட்டாளிக்குக் கிடைக்கிறது. பந்தத்தை முறிப்பதென்பது இங்கே தார்மிக பந்தத்தையே குறிப்பிடு கிறது; உடல் உறவையல்ல. இதில் விவாகரத்துக்கு இட மில்லை. மனைவியோ, கணவனோ பிரிந்து போய் விடுகிறார் கள் ; ஆனால், எந்த நோக்கத்திற்காக அவர்கள் மணந்து கொண்டார்களோ அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கே இந்தப் பிரிவு. இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தாழ்ந்தவர் களல்ல, சம அந்தஸ்துள்ளவர்கள் என்று ஹிந்து மதம் கருதுகிறது. வேறு விதமான ஒரு பழக்கம் வளர்ந்து விட் டது என்பது உண்மையே. இந்தப் பழக்கம் எப்போது ஆரம்பமாயிற்று என்று யாருக்கும் தெரியாது. அதைப் போல் இன்னும் பல தீமைகளும் இதற்குள் புகுந்து கொண் டிருக்கின்றன. ஆனால், ஒன்று மட்டும் எனக்குத் தெரியும். தன்னைத்தான் அறிவதுதான் பிறப்பின் நோக்கம். தன்னைத் தான் அறியும் அந்த நிலையை எய்துவதற்கு ஆணோ, பெண்ணோ தன் விருப்பப்படி நடந்துகொள்ள ஹிந்து மதம் முழு உரிமை அளிக்கிறது.

— 'எங் இந்தியா' - 21—10—1926

18

ஹிந்து மனைவி

மணமான தன்னுடைய சகோதரியின் துன்பங்களைப்பற்றி ஒரு சகோதரர் எழுதியுள்ள நீண்ட கடிதத்தின் சுருக்கத்தைக் கீழே தருகிறேன் :

"கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பு என்னுடைய சகோதரிக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. ஆனால், கணவனாக வந்தவனின் குணம் எங்களுக்குத் தெரியாது. இவன் கொஞ்சமும் ஒழுக்கமில்லாதவன் என்பது பிறகு கண்டுபிடிக்கப்பட் டது. அவன் பெரிய ஸ்திரீ லோலன். இந்த வழியில் அவனுக்குத் திருப்தி என்பதே கிடையாது. அவனுக்குக் கௌரவத்தைப்பற்றிய உணர்ச்சியும் கிடையாது. தன்னுடைய 'எஜமான்' நாளுக்கு நாள் மேலும் மேலும் படுகுழி யில் ஆழ்ந்துகொண்டேயிருப்பதை மணமான கொஞ்ச காலத்திற்குள் என் தங்கை தெரிந்துகொண்டாள். அவள் சொல்லிப் பார்த்தாள். அவனுக்கு இது பொறுக்கவில்லை. அவளுக்கு 'ஒரு பாடம் கற்பிக்க வேண்டும்' என்பதற் காக, அவள் எதிரிலேயே மோசமான விதத்தில் நடந்துகொண்டான். அவளை நிற்க வைத்து சவுக்கால் அடிப்பான். சோறில்லாமல் பட்டினி போடுவான். இம்மாதிரியெல்லாம் நடந்தது. அவளைத் தூணில் கட்டி வைத்துத் தன் னுடைய அக்கிரமங்களை நேரிலேயே பார்க்குமாறு செய்தான். என் தங்கை மனமுடைந்து போயிருக்கிறாள். அவளுடைய புலம்பல் எங்களுக்கு வேதனை

யாக இருக்கிறது. நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்? அவளும் நாங்களும் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று நீங்கள் யோசனை கூறுவீர்கள்? பெண்களுக்கென்று உரிமைகளோ, சலுகைகளோ இல்லாமல் அவர்கள் முற்றிலும் ஆண்களின் தயவை நம்பியிருக்க வேண்டியிருப்பது ஹிந்து மதத்தில் மிகவும் வெட்கப்பட வேண்டிய அம்சங்களில் ஒன்றாகும். ஒரு ஆண், இரக்கமே இல்லாமல் கொடூரமாக நடந்துகொள்ளுவதென்று ஆரம்பித்தால், துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த அந்தப் பெண்ணுக்கு எந்தப் பரிகாரமும் இல்லை. அவன் இஷ்டப்படி சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளலாம்; அவனுக்கு எதிராக ஒரு சிறு விரலைக் கூட அசைக்க முடியாது. ஆனால், ஒரு பெண்ணுக்கு மணமாகி விட்டது என்றால், முற்றிலும் தன் கணவனின் தயவிலேயே அவள் வாழ வேண்டியிருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் இந்தக் கஷ்டம் தாங்காமல் அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள். இதையும், இதைப் போன்ற கொடுமைகளையும் ஹிந்து மதத்திலிருந்து அகற்றினாலொழிய, முன்னேற்றத்திற்கு ஏதாவது நம்பிக்கை இருக்க முடியுமா?''

இதை எழுதியவர் படித்தவர். தன்னுடைய சகோதரியின் துயரத்தைப்பற்றி நான் கொடுத்துள்ள இந்தச் சுருக்கத்தைவிட அவர் இன்னும் அதிக விதரணையுடன் விவரித்திருக்கிறார். தன்னுடைய பெயரையும், முழு விலாசத்தையும் அவர் கொடுத்திருக்கிறார். கடுமையான ஆத்திரத்தின் விளைவாக அவர் ஹிந்து மதத்தைக் கண்டித்திருப்பது மன்னிக்கத்தக்கதே. ஆயினும், அபூர்வமாக நடக்கும் ஏதோ ஒரு சம்பவத்தை, வெளி உணர்ச்சியுடன் ஒரு சகஜமான சம்பவத்தைப் போல் கருதியிருப்பதுதான் அந்த ஆத்திரத்தின் அடிப்படையாகும். ஏனெனில், லட்சக்கணக்கான ஹிந்து மனைவிகள் முழு அமைதியுடன் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள்; தம்முடைய இல்லங்களில் அவர்களே அரசிகளாகவும் விளங்குகிறார்கள். தம்முடைய கணவன்மார்கள் மீது அவர்கள் செலுத்தும் அதிகாரத்தைக்கண்டு எந்தப் பெண்ணும் பொறாமைப்படுவாள். இது அன்பின் மூலம் கிடைக்கும் அதிகாரமாகும். கணவனின் கொடுமைக்கு, இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர் கொடுத்துள்ள உதாரணம், ஹிந்து மதத்திலுள்ள தீமையைக் காட்டுவதாகாது; மனித இயற்கையிலுள்ள தீமையையே காட்டுகிறது. உலகத்தில் பல்வேறு நிலைமையிலுள்ள பல மதத்தினரிடையேயும், இந்தத் தீய குணம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அடித்துப் பேசத் திறனில்லாத சாது மனைவிக்கும், சில சமயங்களில் அப்படி அடித்துப்பேச இஷ்டப்படாத மனைவிக்கும்கூட, விவாகரத்து உரிமை, முரட்டுக் கணவனிடமிருந்து பாதுகாப்பளிப்பதாக இல்லை. ஆகையால், சீர்திருத்தத்தின் நலன்களை முன்னிட்டே சீர்திருத்த வாதிகள் பரபரப்பையும், மிகைப்படுத்துதலையும் தவிர்ப்பது நல்லது.

இருந்தாலும், இந்தக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சம்பவம் ஹிந்து சமூகத்தில் முற்றிலும் சாதாரணமானதும் அல்ல. மனைவி, கணவனுக்குப் படிந்து நடக்கவேண்டுமென்ற அம்சம் ஹிந்து பண்பாட்டில் அளவுக்கு மீறி வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது; மனைவி, தன் கணவனுடன் அடியோடு ஐக்கியமாகிவிட

வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தியிருக்கிறது. இதன் பலனாக, தன்னை ஒரு மிருகத்தைப்போல் ஆக்கிவிடும் அளவுக்குச் சில சமயங்களில் கணவன் அதிகாரத்தைப் பறித்துக்கொண்டு, பிரயோகிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறான். ஆகையால், இத்தகைய வரம்பை மீறிய செய்கைகளுக்குப் பரிகாரம் சட்டத்தில் இல்லை. பெண்கள் — மணமாகாத கன்னிகள் அல்ல — உண்மையான கல்விபெறச் செய்ய வேண்டும்; ஆண்கள் மனிதத் தன்மைக்கு முரணாக நடந்துகொள்ளுவதைக் கண்டிப்பதற்குப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கவேண்டும். அதுதான் உண்மையான பரிகாரம். பிரஸ்தாப சம்பவத்திற்குப் பரிகாரம் நம்பமுடியாதபடி அவ்வளவு சுலபமானது. சகோதரனும், மற்ற உறவினர்களும் நாமென்ன செய்வது என்று ஏக்கம்கொண்டு, துயரடைந்துள்ள அந்தப் பெண்ணுடன் சேர்ந்து அழுவதற்குப் பதிலாக, அவர்கள் அவளுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும். பாவம் செய்யும் ஒரு கணவனைத் திருப்தி செய்வதோ அல்லது அவன் உறவை நாடுவதோ, அவளுடைய கடமைகளில் ஒன்றல்ல என்பதை அவளுக்கு உணர்த்த வேண்டும். கணவன் தன் மனைவியைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை என்பது நன்றாகத் தெரிகிறது. ஆகையால் சட்டரீதியான சம்பந்தத்தை முறித்துக்கொள்ளாமல், அவள் கணவனிடமிருந்து பிரிந்து தனியாக வசிக்கலாம்; தனக்குத் திருமணமே ஆகவில்லையென்ற உணர்ச்சியுடன் வாழ்க்கையை நடத்தலாம். விவாக ரத்து சாத்தியமில்லாத ஹிந்து மனைவிக்குக்கூட, இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. அதாவது, கணவன் தன்னைக் கொடுமைப்படுத்துகிறான் என்று வழக்குத்தொடுத்து, தனக்கு ஜீவனாம்சம் கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தலாம். எல்லா சமயங்களிலுமில்லாவிட்டாலும், பெரும்பாலான சமயங்களில் இந்த வழி பலனளிப்பதில்லை என்பதை நான் அனுபவத்தில் அறிந்திருக்கிறேன். ஒழுக்கமுள்ள பெண்ணுக்கு இது எந்த ஆறுதலும் அளிப்பதில்லை. சமூகத்திற்கும், முக்கியமாக மனைவிக்கும் கணவனைத் திருத்துவதே நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். இந்த வழியினால் அத்தகைய சீர்திருத்தம் அசாத்தியமானதாகிவிடாவிட்டாலும், கஷ்டமானதாய்விடுகிறது. பிரஸ்தாப சம்பவத்தில் அந்தப் பெண்ணின் பெற்றோர்கள் அவளைக் காப்பாற்றக் கூடிய நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். அப்படி இல்லாமற் போனாலும் இப்படிக் கொடுமையாக நடத்தப்படும் பெண்களுக்குத் தஞ்சம் அளிக்கும் ஸ்தாபனங்களின் எண்ணிக்கை நாட்டில் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. வேண்டாத கணவன்மார்களை விட்டு மனைவிகள் பிரிந்து வாழும்போது, அல்லது விவாக ரத்தினால் கிடைக்கும் நிவாரணத்தைப் பெறமுடியாமல் கணவன்மார்களால் கைவிடப்படும்போது, இந்த இளம் பெண்களின் சரீர இச்சையை எப்படித் திருப்தி செய்வது என்ற பிரச்னை வேறு இருக்கிறது. ஆனால், எண்ணிக்கையைக் கணக்கிட்டுப்பார்க்கும்போது, இது உண்மையில் அவ்வளவு பெரிய குறையல்ல. ஏனெனில், தலைமுறை தலைமுறையாக விவாக ரத்தை அனுமதிக்கும் பழக்கம்

இல்லாத ஒரு சமூகத்தில், ஒரு தடவை மணத்தில் இன்பம் காணாத பெண், மறுதடவை மணக்க விரும்புவதில்லை. சமூகத்தின் எந்த ஒரு பிரிவிலும் அத்தகைய நிவாரணம் வேண்டுமென்று பொதுஜன அபிப்பிராயம் கோரும்போது, அது சாத்தியமாகும் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. எனக்கு வந்துள்ள இக் கடிதத்தை நான் புரிந்துகொள்ள முடிந்த வரையில், மனைவி தன்னுடைய சரீர இச்சையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளமுடியவில்லை என்பது புகாரல்ல. கணவன் யாரையும் மதிக்காமல், மிகவும் ஒழுங்கீனமாயிருக்கிறான் என்பதே இங்குள்ள புகாராகும். நான் சொன்னதைப்போல், மனோபாவத்தை மாற்றிக்கொள்ளுவதே இதற்குப் பரிகாரமாகும். நம்முடைய பல வியாதிகளைப் போல், நாமென்ன செய்ய முடியுமென்ற ஏக்க உணர்ச்சியும் வெறும் கற்பனைதான். தவறான கற்பனையால் எழுந்துள்ள வேதனையைப் போக்குவதற்குப் புதிய கண்ணோட்டமும், புது வழியில் சிந்தனை செய்வதுமே போதுமானவைகளாயிருக்கும். கொடுமைக்குள்ளாக்கப்படும் இடங்களிலிருந்து இவர்களை அகற்றிவிட்டால்போதும் என்று நண்பர்களும், உறவினர்களும் திருப்தி யடைவதும் கூடாது. அவள் தன்னைப் பொதுஜன சேவைக்குத் தயார் செய்துகொள்ளுவதற்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும். கணவனுடன் சேரும் உரிமையால் கிடைக்கக்கூடிய 'பாக்கியத்தை' இழக்கும் நஷ்டத்திற்கு, இத்தகைய பயிற்சி நல்ல ஈடாக இருக்கும்.

—'எங் இந்தியா' - 3—10—1929

19

குடும்பக் கஷ்டங்கள்

(1)

கேள்வி : *நான் 23 வயதான ஓர் இளைஞன். சென்ற இரண்டு வருடங்களாக நான் சுத்த கதரையே உபயோகித்து வருகிறேன். சென்ற 28 நாட்களாக என்னுடைய ஓய்வு நேரத்தில் ஒழுங்காக நூற்று வருகிறேன். ஆனால், என்னுடைய மனைவி கதர் அணிய மறுக்கிறாள். அது ரொம்ப முறடாக இருக்கிறது என்று அவள் சொல்லுகிறாள். அவள் கதர்தான் அணிய வேண்டுமென்று நான் கட்டாயப்படுத்தலாமா? எங்களுடைய சுபாவம் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதாக இருக்கிறது என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.*

பதில்: இதுதான் இந்தியாவிலுள்ள சகஜமான வாழ்க்கை. கணவனுக்கு அதிக அதிகாரமிருக்கிறது; அவன் அதிகமாகப் படித்திருக்கிறான். ஆகையால், மனைவியிடம் ஏதாவது குறை

பாடு இருந்தால் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அவளுக்கு ஆசிரியனுக இருக்க வேண்டுமென்று நான் அடிக்கடி கூறியிருக்கிறேன். உங்களிடையே உள்ள முரண்பாட்டை நீங்கள் சகித்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். உங்களுடைய மனைவியை அன்பின் மூலம்தான் வெல்லவேண்டும்; கட்டாயத்தினுல் அல்ல. ஆகவே, உங்களுடைய மனைவி கதரைத்தான் அணிய வேண்டுமென்று நீங்கள் கட்டாயப்படுத்தமுடியாது. ஆனுல், உங்களுடைய உதாரணத்தையும், அன்பையும் பார்த்து, அவளும் சரியானபடி நடந்து கொள்ளுவாள் என்றே நீங்கள் நம்ப வேண்டும். நீங்கள் உங்களுடைய மனைவியின் சொத்தல்ல ; அதைப்போலவே உங்கள் மனைவியும் உங்களுடைய சொத்தல்ல வென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவள் உங்களுடைய சிறப்புப்பாதி. அப்படியே அவளை நடத்துங்கள். இந்தப் பரீட்சைக்காகப் பின்னர் நீங்கள் வருந்தமாட்டீர்கள்.

(2)

கேள்வி : எனக்கு மணமாகிவிட்டது. என் மனைவி நல்லவள். எங்களுக்குக் குழந்தைகள் இருக்கின்றன. இதுவரையில் நாங்கள் அன்னியோன்னியமாகவே வாழ்க்கையை நடத்தி வந்திருக்கிறோம். துரதிருஷ்டவசமாக அவள் சந்தித்த மற்ருெரு பெண்ணைத் தன் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிருள். அவளிடமிருந்து குரு மந்திரத்தையும் பெற்றிருக்கிருள். இப்போது என் மனைவியின் வாழ்க்கையைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை. இதனுல் எங்களிருவரிடையே உறவுகள் அவ்வளவு சுமுகமாக இல்லை. நான் என்ன செய்ய வேண்டுமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. துளஸிதாஸ் சித்திரித்துள்ள ராமனே என்னுடைய லட்சிய புருஷன். ராமன் செய்ததைப் போலவே, நானும் என்னுடைய மனைவியுடன் எல்லாத் தொடர்புகளையும் கத்தரித்துக் கொண்டு விட வேண்டுமா ?

பதில் : தராதரமில்லாமல் பெரியவர்களைப் போலவே நாமும் நடந்து கொள்ளக்கூடாது என்று துளஸிதாஸ் நமக்குப் போதித்திருக்கிருர். அவர்கள் துணிந்து செய்யும் ஒரு காரியத்தை நாமும் செய்துவிட முடியாது. ராமனுக்கு சீதையிடம் உள்ள அன்பை நினைத்துப் பாருங்கள். மாயப் பொன் மானின் தோற்றத்திற்கு முன்பு ராமனின் சுட்டளைப் படி உண்மையான சீதை மேகங்களில் மறைந்து விட்டாளென்றும், அவளுடைய வெறும் சாயைதான் இருந்தது என்றும் துளஸிதாஸ் கூறுகிருர். இந்த விஷயம் லட்சுமணனுக்குக்கூடத் தெரியாமல் அவ்வளவு ரகசியமாக இருந்தது. ராமனுடைய நோக்கமே வேறு என்றும், அது தெய்வீகமான

தென்றும் கவிஞர் கூறுகிறார். மாயப் பொன்மான் தோன்றிய பிறகு, இந்தச் சாயையான சீதையுடன்தான் ராமன் உறவாடினார். அப்போதும்கூட ராமனின் எந்த ஒரு செய்கையையும் சீதை ஆட்சேபிக்கவில்லை. இந்த மாதிரி விவரங்கள் உலகிலுள்ள சாதாரண மனிதர்களின் விஷயங்களில் காணப்படுவதில்லை; உங்கள் விஷயமும் அப்படித்தான். ஆகையால், உங்களுக்கு நான் சொல்லக்கூடிய புத்திமதி என்னவென்றால், உங்கள் மனைவியின் இஷ்டப்படியே விடுங்கள்; அவளுடைய நடத்தையைப் பற்றி உங்களுக்கு எந்தப் புகாரும் இல்லாத வரையில் அவள் விஷயத்தில் தலையிடாதீர்கள். நீங்கள் யாரையாவது குருவாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவரிடம் குரு மந்திரத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு, அந்த ரகசியத்தை உங்கள் மனைவியிடம் சொல்லாமலிருந்தால், இந்த ரகசியத்தைத் தன்னிடம் சொல்லவில்லையே என்று உங்கள் மனைவி ஆட்சேபிப்பதை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுவீர்களா? கணவனுக்கும், மனைவிக்குமிடையே எந்த ரகசியமும் இருக்கக் கூடாது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். மணவாழ்வில் எனக்கு மிகுந்த மதிப்பு உண்டு. கணவனும் மனைவியும் ஒருவரோடொருவர் ஐக்கியமாகி விடுகிறார்களென்றே நான் கருதுகிறேன். அவர்கள் இரண்டில் ஒன்று என்றோ அல்லது ஒன்றில் இரண்டாகவோ இருக்கிறார்கள். ஆனால், இம்மாதிரி விஷயங்களை உயிரற்ற இயந்திரங்களைப்போல் சீர்படுத்த முடியாது. எல்லாவற்றையும் கவனிக்கும்போது, நீங்கள் தாராள மனம் படைத்த கணவனாக இருப்பதால், தன்னுடைய ரகசியத்தை உங்கள் மனைவி உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்பாமலிருப்பதைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதில் உங்களுக்குக் கஷ்டமிருக்க முடியாது.

— 'ஹரிஜன்' 9—3—1940

(3)

கேள்வி: எல்லா அம்சங்களிலும் தீண்டாமையை அகற்றியவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் சத்தியாக்கிரகத்தில் பங்கு கொள்ளக் கூடாது என்று நீங்கள் சொல்லியிருக்கிறீர்கள். இது சரிதான். இந்த விஷயத்தில் ஒரு காங்கிரஸ்காரரின் மனைவிக்குத் தன்னுடைய கணவனின் நம்பிக்கை பிடித்தமில்லாமலிருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். ஹரிஜனங்களை வீட்டுக்குள் அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்கும் அவள் சம்மதிக்கவில்லை. அந்த நிலைமையில் அவர் என்ன செய்ய வேண்டும்? தன்னுடைய இஷ்டப்படி மனைவி நடக்க வேண்டுமென்று மனைவியைக் கட்டாயப்படுத்துவதா; அல்லது அவளைக் கைவிட்டுவிடுவதா; அல்லது சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தைக் கைவிடுவதா?

பதில்: உங்கள் மனைவியைக் கட்டாயப்படுத்துவதற்கு அவசியமே இல்லை. அவள் தன்னிஷ்டப்படி நடந்து கொள்ளும் படி விட்டு விடவேண்டும். நீங்கள் உங்கள் இஷ்டப்படி நடக்க வேண்டும். அப்படியானால், அவளுக்கென்று தனியாகச் சமையலறை இருக்கும். வேண்டுமானால், அவளுக்கென்று தனியறை இருக்கும். ஆகவே, போராட்டத்தைக் கைவிடுவது என்ற கேள்வி எழவில்லை.

—'ஹரிஜன்' 13—4—1940

20

நேர்மையற்றது

ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

"கட்சில் எங்களிடையே மிகவும் கண்யமான பலர் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் நேர்மையானவர்கள், தாராள மனமுள்ளவர்கள், ஆழ்ந்த மதப் பற்றும், உயர் நோக்கமும் உள்ளவர்கள். ஆனால், ஒரு ஆண் சந்ததி வேண்டும் என்பதற்காக மறுமணம் செய்துகொள்ளுவதற்கு இவர்கள் தயங்குவதே இல்லை. பெண் குழந்தை பிறந்தால் மட்டம் என்று நினைக்கும் ஹிந்துக்களிடையே உள்ள வழக்கத்தை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்களா? இந்த விஷயத்தில் உங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பிள்ளை இல்லாவிட்டால் சுவர்க்கத்திற்குப் போக முடியாது என்று வைதிக மனப்பான்மையுள்ளவர்கள் கூறுவதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்களா?

"நல்ல தருமங்கள் செய்துள்ள ஒருவருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருக்கிறார்கள். இப்போது அவர் நாலாவதாக ஒரு மனைவியை மணந்துகொண்டிருக்கிறார். சில மாதங்களுக்கு முன்பு அவர் ஒரு யாகம் செய்தார். அப்போது ஒவ்வொரு நாளும் 500 பிராம்மணர்களுக்குச் சாப்பாடு போடப்பட்டது. இந்தச் சடங்குக்காக லட்ச ரூபாய்க்குமேல் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி உதாரணங்களை நான் எவ்வளவோ சொல்லமுடியும்."

துரதிர்ஷ்டவசமாக ஆண் சந்ததி வேண்டுமென்ற ஆவல் அநேகமாக ஹிந்து சமூகத்திலுள்ள எல்லோருக்குமே இருக்கிறது. இதற்கு மூல காரணம் என்ன என்பதைத் தேடிக் கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. ஆண், பெண் இருவரும் சமமாகக் கருதப்படும் இந்த நாட்களில், பெண்களுக்கு எதிரான இந்தப் பாகுபாடு பொருத்தமற்ற ஒன்றாகும். ஆண் குழந்தை பிறந்தால் குதூகல மடைவதற்கோ, பெண் குழந்தை பிறந்தால் துக்கப்படுவதற்கோ, எந்தக் காரணமும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டுமே கடவுள் அருளியவையே. இருவருக்குமே வாழும் உரிமை இருக்கிறது. உலகம் இயங்கிக்

கொண்டிருப்பதற்கு இருவருமே அவசியம். ஆனல், பல தலை முறைகளாக, வேரூன்றிப் போயிருக்கிற பழக்கங்களைத் திடீரென்று மாற்றிவிட முடியாது. சமூகத்தின் மனச்சாட்சியை விழிப்படையச் செய்வதன் மூலமும், பெண்ணின் உண்மையான அந்தஸ்தையும், கௌரவத்தையும் சமூகம் சரிவர உணரச் செய்வதன் மூலமுமே இவற்றைச் சமாளிக்க முடியும். ஆண் குழந்தை பிறக்கவில்லையென்ருல், கணவன் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவது என்பதற்கு இன்று கணவன், மனைவி இருவருமே சம்மதிப்பதைக் காண்கிறோம். இந்தக் கடிதம் எழுதியவரைப் போன்ற சீர்திருத்தவாதிகள், பொறுமையை வளர்க்க வேண்டும்; துரதிருஷ்டவசமான இந்தச் சம்பவங்களைக் கண்டு கோபமடைவதோ, ஏக்கமடைவதோ கூடாது. தம்முடைய லட்சியத்தில் நம்பிக்கை வைத்து, ஆண் குழந்தை, பெண் குழந்தை என்று பாகுபாடு காட்டுவது எவ்வளவு அர்த்தமற்ற கொடுமை என்பதை, சமூகம் என்றைக்காவது உணரத்தான் செய்யும் என்ற உறுதியுடன் அவர்கள் வேலை செய்ய வேண்டும்.

—' ஹரிஜன் ' - 28—5—1938

21

காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் எஞ்சியுள்ள சின்னம்

தம்மிடமுள்ள கால்நடைகள், வீட்டுச் சாமான்களைப்போல் தம் மனைவிகளும் தம்முடைய சொத்துக்கள் என்று நினைத்து, ஆடு மாடுகளை அடிப்பதைப் போல் அவர்களையும் அடிப்பதற்குத் தமக்கு உரிமை இருப்பதாக நினைக்கும் கணவன்மார்கள் இந்தியாவில் எவ்வளவோ பேர் இருக்கிருர்கள் என்பதை, வருந்தத்தக்க அன்ருட சம்பவங்களின் மூலம் நாம் அனுபவத்தில் அறிந்திருக்கிறோம். ஒரு கணவன் தன் மனைவியை அடிப்பதற்குச் சட்ட பூர்வமான உரிமை இருக்கிறது என்பதை ஒரு நீதிபதியே ஏற்றுக்கொள்ளுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆகவே, மதுரை செஷன்ஸ் நீதிபதி, மிருகத்தனமான இந்த உரிமையை அங்கீகரித்துத் தீர்ப்பளித்திருக்கிருர் என்று ஒரு பத்திரிகைச் செய்தியை ஒரு நண்பர் என்னிடம் காட்டியபோது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நல்ல வேளையாக ஒரு ஆங்கில நீதிபதி, கீழ்க்கோர்ட்டு வழக்கு விவரங்களைப் பரிசீலனை செய்துகொண்டிருந்தபோது, மதுரை செஷன்ஸ் நீதிபதியின் இந்த அசாதாரணமான தீர்ப்பைக் கண்டுபிடித்தார். பிறகு எதிரியான கணவனுக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பினுர். கொஞ்சகாலம் பொறுத்து இந்த

வழக்கை நீதிபதிகள் பாண்டுரங்கராவும், கே. எஸ். மேனனும் விசாரித்தார்கள். அவர்களுடைய தீர்ப்பைக் கீழே தருகிறேன் :

''எதிரி தன் மனைவியைத் துன்புறுத்தினர் என்ற முதல் குற்றச்சாட்டின் மீது செஷன்ஸ் நீதிபதி எதிரியை விடுதலை செய்துவிட்டார். இந்த விடுதலையை ஆட்சேபித்து ஸ்தல சர்க்கார் அப்பீல் செய்யவில்லை. மனைவி அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவோ, மரியாதை யில்லாமலோ நடந்துகொண்டால் அவளை அடிப்பதற்குக் கணவனுக்கு உரிமை இருக்கிறது என்று பல இடங்களில் செஷன்ஸ் நீதிபதி கூறியிருப்பதை மட்டும்தான் இங்கே பிரஸ்தாபிக்க வேண்டியிருக்கிறது. மனைவியை அடிப்பதற்குக் கணவனுக்குள்ள உரிமையைப்பற்றி அவருக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமும் இல்லை. இதனால், மனைவியைத் துன்புறுத்தினர் என்று குற்றப்பத்திரிகையில் ஒரு குற்றச்சாட்டை சேர்த்ததற்காகப் போலீஸாரையும், அந்தக் குற்றச்சாட்டையும் சேர்த்து செஷன்ஸ் விசாரணைக்கு அனுப்பிய சப்-மாஜிஸ்டிரேட்டையும் கூட அவர் கண்டித்திருக்கிறார்.

''தனிப்பட்ட முறையில் செஷன்ஸ் நீதிபதி இந்த விஷயத்தில் எந்தவிதமான அபிப்பிராயத்தையும் வைத்துக்கொள்ளுவதற்கு உரிமை உண்டு. ஆனால், நீதிபதி என்ற ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அதிகப்பிரசங்கித்தனமாகவோ மரியாதை யில்லாமலோ நடக்கும் மனைவியை அடிக்க கணவனுக்கு உரிமையுண்டு என்று விதிக்க அவருக்கு நியாயமில்லை. அத்தகைய உரிமை எதுவும் இந்தியன் குற்றச்சட்டத்தில் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. ''பொது விலக்குகள்'' என்ற அத்தியாயத்தில், மனைவியை அடிப்பது ஒரு விலக்காகக் கொடுக்கப்படவில்லை.

''இந்த தீர்ப்பு ஆதாரமற்றது, தவறானது என்று இந்த கோர்ட்டு அறிவித்தாலொழிய, ஒரு செஷன்ஸ் நீதிபதி இவ்வாறு அளித்துள்ள தீர்ப்பு எவ்வளவு கடுமையான விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்பதைச் சுலபமாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். எதிர்காலத்தில் தம் மனைவிகளை அடிப்பதற்குக் கணவன்மார்கள் இதைச் சாக்காகக் காட்டக்கூடாதே என்பதற்காகத்தான், இந்த விஷயத்தில் கணவனின் உரிமையைப்பற்றி செஷன்ஸ் நீதிபதி அளித்துள்ள தீர்ப்புக்கு எந்த ஆதாரமும் கிடையாது என்பதைச் சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாத முறையில் தெளிவாக்குவது அவசியம் என்று நினைத்தோம்.''

மனைவிகளை, உடைமைகளைப் போல் நடத்தலாம், தமக்குத் தோன்றும்போதெல்லாம் அவர்களை அடிக்கலாம் என்ற உரிமை தமக்கு உண்டு என்ற நம்பிக்கை, படித்த கணவன்மார்களிடம் கூட இருக்கிறது என்பதை வெட்கத்துடன் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. மனைவிகளை அப்படி நடத்துவது, காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் எஞ்சியுள்ள சின்னம் என்பதை இந்தத் தீர்ப்பு காட்டுவதாகும்.

—'ஹரிஜன்' 3-10-1936

பகுதி மூன்று

நகைகளும் படுதாவும்

1

பெண்களும் நகைகளும்

[கொழும்புவில் சிங்களப் பெண்களின் ஒரு சிறு கூட்டத்தில் செய்த பிரசங்கம்]

மகேந்திரர் இலங்கைக்கு வந்தபோது, தாய்நாட்டிலிருந்தவர்களுக்குச் செல்வ வளத்திலோ, ஆன்மிக வளத்திலோ ஒரு குறைவுமில்லை; எங்கள் கை ஓங்கியிருந்தது. இந்தப் பெருமையை நீங்களும் பகிர்ந்துகொண்டீர்கள். ஆனால், இன்று அந்தக் குழந்தைகள் பட்டினியால் வாடுகிறார்கள். அவர்கள் சார்பாகத்தான் இன்று நான் உங்கள் முன்பு பிச்சைக்கு ஓட்டை ஏந்தி வந்திருக்கிறேன். அவர்களுடைய உறவை நீங்கள் மறுக்காமல், அதில் கொஞ்சம் பெருமையும் கொள்ளுவதாயிருந்தால் உங்களுடைய பணத்தை மட்டுமின்றி, மற்ற பல இடங்களிலுள்ள சகோதரிகள் செய்ததைப்போல், உங்களுடைய நகைகளையும் நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும். சகோதரிகள் ஏராளமாக நகை போட்டுக்கொண்டிருந்தால், என்னுடைய பசிக்கண்கள் அவற்றையே நாடுகின்றன. நகைகளைக் கேட்பதில் மற்றொரு உள் நோக்கமும் இருக்கிறது. அதாவது, நகைகள், ஆபரணங்களில் பெண்களுக்குள்ள மோகத்தைப் போக்க வேண்டுமென்பதே அந்த நோக்கம். மற்ற சகோதரிகளிடம் நான் உரிமையுடன் பேசுவதைப்போல், உங்களிடமும் பேசலாமென்றால், ஆணைவிடப் பெண் அதிகமாக அலங்கரித்துக் கொள்ளுவதன் காரணம் என்ன என்பதைச் சொல்லுங்கள். ஆண்களைத் திருப்தி செய்வதற்காகவே அப்படி அலங்கரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று பெண்கள் என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள். உலகத்தில் உங்கள் பங்கை நீங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றால், ஆண்களைத் திருப்தி செய்வதற்காக நீங்கள் அலங்கரித்துக்கொள்ள மறுக்க வேண்டும். நான் ஒரு பெண்ணாய்ப் பிறந்திருந்தால், தன்னுடைய விளையாட்டுக் கருவியாக இருப்பதற்காகத்தான் பெண் பிறந்திருக்கிறாள் என்று ஆண்கள் வேஷம் போடுவதை நான் எதிர்த்துப்போராடுவேன். பெண்களின் மனத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகவே நான் மானஸீகமாகப் பெண்ணாயிருக்கிறேன். முன்பு நடத்தியதைப்போலில்லாமல் வேறு விதமாக என் மனைவியை நடத்த

வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நான் வரும் வரையில், அவளுடைய மனத்தில் நான் புகுந்து பார்க்க முடிய வில்லை. ஆகையால், கணவன் என்ற முறையில் எனக்கிருந்த 'உரிமைகளை' யெல்லாம் கைவிடுவதன் மூலம், அவளுடைய எல்லா உரிமைகளையும் திருப் பிக்கொடுத்தேன். இன்று என்னைப் போலவே அவளும் எளிய முறையில் இருப்பதைக் காண்கிறீர்கள். அவள் கழுத்தில் மாலை யையோ, மற்ற ஆபரணங்களையோ பார்க்க முடியாது. நீங்களும் அப்படி இருக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன். உங்களு டைய சொந்த ஆசைகளுக்காகவும் ஆண்களுக்கும் அடிமைப்பட மறுத்து விடுங்கள். உங்களைச் சிங்காரித்துக் கொள்ள மறுத்து விடுங்கள். வாசனைப் பொருள்களை உபயோகிக்காதீர்கள். நீங்கள் சரியான மணத்தை அளிக்க விரும்பினால், அது உங்களுடைய உள்ளத்திலிருந்து வரவேண்டும். அப்போது ஆணை மட்டுமின்றி, மனிதவர்க்கத்தையே நீங்கள் வசீகரித்து விடுவீர்கள். அது உங் களுடைய பிறப்புரிமை. மனிதன் பெண்ணிடம் பிறந்தவன்; அவளுடைய சதையும், எலும்பும்தான் மனிதன். உங்களுக்குரிய ஸ்தானத்தைப் பெற்று, மீண்டும் உங்களுடைய கடமையைச் செய்யுங்கள்.

மலைத்தோட்டங்களிலுள்ள உங்களுடைய சகோதரிகளின் கோரமான நிலைமையை நீங்கள் அறிவீர்களா? அவர்களையும் உங் களுடைய சகோதரிகளாக பாவியுங்கள். அவர்களிடையே சென்று பழகி, சுகாதாரத்தில் உங்களுக்குள்ள அறிவையும், திறமை யையும் அவர்களுக்குப் பயன்படும்படி உதவுங்கள். அவர்களுக் குச் சேவை செய்வது உங்கள் பாக்கியமாயிருக்கட்டும். நீங்கள் இருக்குமிடங்களுக்கு அருகிலேயே சேவைக்கு வாய்ப்பில்லையா? ஆண்களிடையே சமூகத்திற்கே ஓர் அபாயமாயிருக்கும் போக் கிரிகளும், குடிகாரர்களும் இருக்கிறார்கள். திருடர்கள், குடி காரர்கள், சூதாடிகள் வசிக்குமிடங்களுக்கு ரட்சண்ய சேனையைச் சேர்ந்த பெண்கள் தைரியமாகப் போவதைப் போல், நீங்களும் இந்தப் போக்கிரிகள் இருக்குமிடங்களுக்குச் சென்று அவர்கள் காலில் விழுந்து, கெஞ்சிக் கூத்தாடி அவர்களைத் திருப்ப வேண்டும். அந்த சேவை, நீங்கள் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங் களைவிட அதிக அலங்காரமானதாக இருக்கும். நீங்கள் அப்படி மிச்சப்படுத்தும் பணத்திற்கு நான் தருமகர்த்தாவாக இருந்து, அதை ஏழைகளிடையே விநியோகிப்பேன். ஏதோ நான் சொன்ன இந்த வார்த்தைகள் உங்கள் உள்ளங்களில் பதியவேண்டு மென்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

—'எங் இந்தியா' - 8—12—1927

2

பெண்களும் ஆபரணங்களும்

தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒரு பெண் டாக்டரிடமிருந்து ஒரு வெகுமதியும், அத்துடன் ஒரு கடிதமும் எனக்கு வந்திருக்கின்றன. அந்தக் கடிதம் வெகுமதியின் மதிப்பை உயர்த்துகிறது என்று நான் கருதுகிறேன். மேலும், அது மற்றவர்களுக்கு ஓர் உதாரணமாகவும் இருக்கக் கூடும். ஆகையால், வெகுமதி யளித்தவர், ராஜா, ஊர் ஆகிய விவரங்களை அகற்றி விட்டுக் கடிதத்தின் சுருக்கத்தைக் கீழே தருகிறேன் :

"நேற்று தபால் மூலம் ஒரு வைர மோதிரத்தையும், ஒரு ஜதை தோடுகளையும் உங்களுக்கு அனுப்பினேன் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுவதற்காகவே இதை எழுதுகிறேன். அரண்மனையில் நான் செய்த சேவைக்காக 12 வருடங்களுக்கு முன்பு இவை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டன......அதாவது ராஜாவுக்கு ஆண் சந்ததி பிறந்தபோது, நீங்கள் அந்த வழியாகப் போனபோது, உங்களைத் தமது அரண்மனைக்கு அழைப்பதற்கு ராஜாவுக்குத் தைரியமில்லை என்பதை அறிந்து மிகவும் வருந்தினேன். சர்க்காரிடமுள்ள பயம் தான் அதற்குக் காரணமாம். முன்பெல்லாம் இந்த ஆபரணங்கள் என்னுடனேயே இருக்கும். நீங்கள் வந்துவிட்டுப் போன பிறகு, இந்த ஆபரணங்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் என் உணர்ச்சி எப்படி இருந்திருக்குமென்பதை நீங்கள் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இப்போது இவற்றைப் பார்த்தபோது என் உள்ளத்தில் ஒரு வெறுப்பு உணர்ச்சி தோன்றியது; நீங்கள் இங்கே வந்திருந்தபோது, பட்டினி கிடக்கும் லட்சக்கணக்கான மக்களைப் பற்றிப் பேசினீர்களல்லவா? என்னுடைய வெறுப்பு உணர்ச்சி பிறகு அந்த ஏழைகள்பால் ஆழ்ந்த அனுதாபமாக மாறியது. 'இந்த ஆபரணங்களெல்லாம் மக்களின் பணத்திலிருந்து செய்யப்பட்டவை அல்லவா? இவற்றை என்னுடைய சொந்த உடைமைகளாக வைத்துக்கொள்ள எனக்கென்ன பாத்யதை இருக்கிறது?' என்று என்னை நானே கேட்டுக்கொண்டேன். பிறகு இவற்றை உங்களுக்கு அனுப்பிவிடுவதென்று முடிவு செய்தேன். இவற்றை நீங்கள் கதர்த் தொண்டுக்காக உபயோகித்துக் கொள்ளலாம். அதன் மூலம் பட்டினி கிடக்கும் மக்களில் சிலருக்கு உதவி புரியலாம். இவை என்னுடைய பெட்டியின் ஒரு மூலையில் கிடப்பதை விட, இப்படி உபயோகிப்பது இன்னும் நல்ல வழி என்று நான் நம்புகிறேன். இவை ஐந்நூறு ரூபாய் பெறும் என்று ஒரு நண்பர் மதிப்பிட்டிருக்கிறார். ஆகையால், அவை அந்தத் தொகைக்கு இன்ஷ்யூர் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தாராள மனம் உள்ள யாரேனும் ஒருவர், இந்த ஆபரணங்கள் எந்த நிலைமையில் உங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன என்பதை அறிந்து, அவற்றின் உண்மையான விலைக்கு அதிகமாகவே கொடுப்பார் என்று நம்புகிறேன். இந்தக் கடிதத்தை உங்கள் விருப்பம்போல் உபயோகித்துக் கொள்ளலாம்."

பயத்திற்குக் காரணமே இல்லாமலிருக்கும் போதுகூட, அதை நாம் கற்பனை செய்து கொள்ளுவது ஆச்சரியப்படத்தக்க

விஷயமே. பகிரங்கமாகவும், மனமுவந்தும் எவ்வளவோ ராஜாக்கள் கதருக்கு ஆதரவு கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பெண் டாக்டர் கூறியிருப்பதைப்போல், யாரிடமிருந்து அந்தச் செல்வமெல்லாம் கிடைத்ததோ அவர்களுக்கு அதன் மூலம் உதவி செய்திருக்கிறார்கள். கதருக்கு ராஜீய முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்பது உண்மைதான். ஆனால், கதருக்கு ஆதரவளிப்பது குற்றம் என்று சர்க்கார் துணிந்து அறிவிக்கக்கூடிய கட்டத்திற்கு இன்னும் நாம் வந்து விடவில்லை. பரோபகார நோக்கமுள்ள எந்த இயக்கத்தையுமே ராஜீயத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டு விடலாம். ஆனால், அதற்காக அதிலுள்ள பரோபகார நோக்கம்கூட பகிஷ்கரிக்கப்படுகிறது என்றால், அது வருந்தத் தக்கதாகவே இருக்கும். ஆனால், மற்றொரு விஷயத்தையும் குறிப்பிடுவதுதான் நியாயம். இந்தப் பெண் டாக்டர் பிரஸ்தாபித்துள்ள ராஜா ஒருவர் தான் கதரை ஆதரிப்பதற்கோ, அல்லது என்னைப் போன்ற ஒரு பொதுஜன ஊழியனுக்குச் சாதாரண மரியாதை காட்டுவதற்கோ கூட பயப்படுகிறாரென்று அர்த்தமில்லை. ஆயினும், இந்த ராஜாவின் பகிஷ்காரத்தினால் இந்த வெகுமதி கிடைத்திருப்பது நல்லதே. ஆனால், இதைக் கண்ணுறும் சகோதரிகளுக்கு ஒரு வார்த்தை. அதாவது, பட்டினி கிடக்கும் மக்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையைப்பற்றி, இந்த சகோதரியின் சிந்தனையைத் தூண்டிய சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டால்தான் மற்றவர்கள் அந்த உதாரணத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. வேலை கிடைக்காததால், நாட்டில் சாப்பிட வழியில்லாத கோடிக்கணக்கான மக்கள் இருக்கும் வரையில், சகோதரிகள் தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்ளுவதற்காக விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களை வைத்திருப்பதற்கு நியாயமில்லை என்பதைச் சுலபமாகவே புரிந்துகொள்ள முடியும். சில சமயங்களில், தம்மிடம் நகைகள் இருக்கின்றன என்ற பெருமைக்காகவே அவற்றை வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். நான் ஏற்கனவே கூறியிருப்பது போல், இந்தியாவிலுள்ள பணக்காரப் பெண்கள் மட்டும் தம்மிடம் அதிகப்படியாக உள்ளவற்றைத் துறந்து விட்டு, கதரில் கிடைக்கக்கூடிய அலங்காரத்துடன் திருப்தியடைந்து விடுவார்களென்றால், கதர் இயக்கம் பூராவுக்குமே வேண்டிய நிதியை அதிலிருந்து பெற்றுவிட முடியும். அத்துடன் மட்டுமில்லை. இந்தியாவிலுள்ள பணக்காரப் பெண்கள் இப்படி நடந்து கொண்டால் தேசத்திலும், குறிப்பாக பட்டினி கிடக்கும் மக்களிடையேயும் ஏற்படக் கூடிய தார்மிக பலன் கொஞ்சமா?

—'எங் இந்தியா' - 5—4—1928

3

நகைகளால் நாட்டுக்கு நஷ்டம்

பெண்கள் நகைகளை வெகுமதியாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக் கொண்டதையும், இப்படிக் கிடைத்தவைகளை நான் ஏலம் போடுவதையும் கண்டித்து ஒரு பத்திரிகை எழுதியிருப்பதைப் பார்த்தேன். என்னுடைய கூட்டங்களுக்கு வரும் ஆயிரக்கணக்கான சகோதரிகள், தாம் அணிந்து கொண்டிருக்கும் எல்லா நகைகளையும் கொடுக்காவிட்டாலும், பெரும்பாலானவற்றை என்னிடம் கொடுத்துவிட வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். லட்சக்கணக்கானவர்கள் அரைப்பட்டினியாகவும், மக்களில் எண்பது சதவிகிதத்தினர் போதிய போஷாக்கு இல்லாமலும், இருக்கும்போது, ஆபரணுதிகளை அணிவது கண்ணை உறுத்துவதாகும். இந்தியாவிலுள்ள பெண்கள் தமக்கென்று சொந்தமாக ரொக்கம் வைத்துக் கொண்டிருப்பதென்பது அரிது. ஆனல், அவள் அணிந்து கொண்டிருக்கும் நகைகள் அவளுக்குச் சொந்தமானவை. ஆயினும், அவற்றைக் கூடத் தன்னுடைய எஜமானனுகிய கணவனின் சம்மதம் இல்லாமல் கொடுக்கவும் மாட்டாள்; கொடுக்கத் துணியவும் மாட்டாள். ஒரு நல்ல காரியத்திற்காக, தன்னுடையது என்று உள்ள ஒன்றைக் கொடுப்பது அவளுக்கு உயர்வை அளிக்கிறது. மேலும், பெரும்பாலான இந்த ஆபரணங்கள் கலைப்பொருள்களுமல்ல; அவற்றில் சில பார்ப்பதற்கே விகாரமாகவும், அழுக்கை இழுக்கும் சாதனங்களாகவும் இருக்கின்றன. கால்களில் போட்டுக் கொள்ளும் காப்பு, தண்டைகள், கழுத்தில் அணியும் கனமான மாலைகள், தலைமயிரைச் சீர்படுத்துவதற்காகவல்லாமல், சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ளப்படாத, சில சமயங்களில் துர்நாற்றம் கூடவீசும் தலைமயிருக்கு ஆபரணங்களாக உபயோகிக்கப்படும் தலை நகைகள், மணிக்கட்டிலிருந்து முழங்கை வரையில் வரிசை வரிசையாக வளையல்கள் முதலியவைகளெல்லாம் இந்த ரகத்தைச் சேர்ந்தவை. விலையுயர்ந்த ஆபரணுதிகளை அணிவது தேசத்திற்கு ஒரு பெருத்த நஷ்டம் என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். அந்த அளவுக்கு மூலதனம் பயன்படுத்தப்படாமல், முடக்கி வைக்கப்பட்டுவிடுகிறது என்பதே அதன் அர்த்தமாகும். ஆன்ம சுத்திக்கான இந்த இயக்கத்தில், ஆண்களோ, பெண்களோ நகைகளை வெகுமதிகளாகக் கொடுப்பது சமூகத்திற்கு நிச்சயமாக நன்மையளிக்கும் ஒரு காரியம் என்றே நான் கருதுகிறேன். கொடுப்பவர்கள் மனமகிழ்ந்து கொடுக்கிருர்கள். இப்படிக் கொடுக்கும் நகைகளுக்குப் பதிலாக, எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் வேறு நகைகளை வாங்கிப் போட்டுக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் நான் நிபந்தனை விதிக்கிறேன். தம்மை அடிமைப் படுத்தியுள்ள பொருள்களைக் கொடுத்து விடும்படி தம்மை

னூக்கிவிட்டதற்காகப் பெண்கள் என்னை வாழ்த்தியுமிருக்கிறார்கள். பல சந்தர்ப்பங்களில், தம்முடைய இல்லங்களில் எளிமை நிலவும்படி செய்ததற்காக ஆண்களும் எனக்கு நன்றி செலுத்தியிருக்கிறார்கள்.

—'ஹரிஜன்' - 22—12—1933

4

படுதாவைக் கிழித்தெறியுங்கள்

வங்காளம், பீஹார், அல்லது ஐக்கிய மாகாணத்திற்கு நான் போகும் போதெல்லாம், மற்ற மாகாணங்களைவிட அங்கே படுதா முறை (கோஷா) மிகவும் கண்டிப்பாக அனுஷ்டிக்கப்படுவதைக் கவனித்திருக்கிறேன். ஒரு நாள் இரவு வெகு நேரத்திற்குப் பிறகு தர்பங்காவில் ஒரு கூட்டத்தில் பேசினேன். சப்தமோ, தொந்தரவோ, சமாளிக்க முடியாத கூட்டமோ இல்லாமல் அமைதியான சூழ்நிலையில் அந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றது. என்னெதிரில் ஆண்கள் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். பின்புறத்திலும், திரைக்குப்பின்னாலும் பெண்கள் இருந்தார்கள். பெண்கள் இவ்வாறு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று என்னிடம் மற்றவர்கள் சொல்லித்தான் தெரிந்தது. ஒரு அனாதை இல்லத்திற்கு அஸ்திவாரக்கல் நாட்டுவது சம்பந்தமான விழா அது. ஆனால், திரைக்குப் பின்னாலிருந்த பெண்களுக்காகப் பேசும்படி கேட்டுக் கொண்டார்கள். திரைக்குப் பின்னால் எவ்வளவு பேர் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், அந்தத் திரையைப் பார்த்தபோது எனக்குத் துக்கமாயிருந்தது. அது எனக்கு வேதனையளிப்பதாகவும், அவமானமாகவுமிருந்தது. காட்டுமிராண்டித்தனமான ஒரு பழக்கத்தை விடாமல் பற்றிக் கொண்டிருப்பதன் மூலம், இந்தியாவிலுள்ள பெண்களுக்கு ஆண்கள் இழைக்கும் தவறைப் பற்றிச் சிந்தித்தேன். இந்தப் பழக்கம் ஆரம்பமான காலத்தில், அதற்கு ஏதாவது அவசியம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால், இப்போது அதனால் பிரயோசனமே இல்லை ; அத்துடன் அது நாட்டுக்குச் சொல்லொணாக் கெடுதலையும் விளைவிக்கிறது. சென்ற நூறு ஆண்டுகளாக நாம் பெற்றுவந்துள்ள கல்வியினால் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை என்றே தோன்றுகிறது. ஏனெனில், படித்தவர்கள் வீட்டிலும் படுதா முறை பின்பற்றப் படுவதைக் காண்கிறேன். அதில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறது என்பதற்காக வல்ல ; மிருகத்தனமான இந்தப் பழக்கத்தை ஒரேயடியாக ஒழித்துத் தள்ளுவதற்கு அவர்களுக்குத் துணிச்சலில்லை. ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் கலந்து கொள்ளும் நூற்றுக்கணக்கான

கூட்டங்களில் நான் பேசுகிறேன். இந்தக் கூட்டங்களில் ஏற்படும் சப்தம், இரைச்சல் காரணமாக, அங்கே வந்துள்ள பெண்களுக்குப் பலனளிக்கத்தக்க வகையில் ஏதாவது பேசுவது அசாத்தியமாகி விடுகிறது. தங்களுடைய இல்லங்களிலும், முற்றங்களிலும் இவர்கள் அடைபட்டுக் கிடக்கும் வரையில் வேறென்ன எதிர்பார்க்க முடியும்? ஆகையால், இவர்களை ஒரு பெரிய அறையில் கொண்டுவந்து வைத்து, திடீரென்று யாரோ ஒருவர் பேசுவதைக் கேட்கச் சொல்லும்போது, தாம் என்ன செய்ய வேண்டும், எப்படி பிரசங்கத்தைக் கேட்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்குப் புரிவதில்லை. அமைதி ஏற்படச் செய்த பிறகு, பல அன்றாட விஷயங்களில் அவர்களை அக்கறை காட்டச் செய்வதும் கஷ்டமாகி விடுகிறது. அவர்கள் சுயேச்சையாக இருக்கும்படி அனுமதிக்கப்பட்டதே யில்லை யாகையால், அந்த விஷயங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு ஒன்றும் தெரிவதில்லை. இது சற்று மிகைப்பட்ட சித்திரம்தான் என்று எனக்குத் தெரியும். என் கூட்டங்களுக்கு வரும் ஆயிரக்கணக்கான சகோதரிகள், உயர்ந்த பண்பாடு உடையவர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். ஆண்களைப் போலவே அவர்களும், சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போது உயர்ந்த முறையில் நடக்கக் கூடியவர்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் வெளியே போவதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன என்பதையும் நான் அறிவேன். ஆனால், படித்தவர்களுக்கு இது ஒரு பெருமை என்று சொல்லுவதற்கில்லை. அவர்கள் ஏன் இன்னும் அதிகமாகப் போகவில்லை என்பதே கேள்வி. ஆண்கள் அனுபவிக்கும் அதே உரிமைகளை நமது பெண்களும் ஏன் அனுபவிக்க வில்லை? அவர்களும் வெளியே சென்று ஏன் சுதந்திரக் காற்றை அனுபவிக்கக் கூடாது?

கற்பு என்பது கட்டிக் காத்து வளர்க்க வேண்டிய ஒன்றல்ல. இதை ஒருவர் மீது சுமத்தவும் முடியாது. சுற்றிலும் திரை போட்டு இதைக் காப்பாற்றவும் முடியாது. அது உள்ளிருந்தே வளர்ச்சி பெற வேண்டும்; அதற்கு மதிப்பு இருக்க வேண்டுமானால், எந்தக் கவர்ச்சியையும் சமாளிக்க வல்லதாக அது இருக்க வேண்டும். சீதையின் கற்பைப் போன்று அவ்வளவு உறுதியானதாயிருக்க வேண்டும். ஆண்கள் பார்த்தாலே கருகிவிடக் கூடுமென்றால், அது மிகவும் அற்பமானதாகவே இருக்க வேண்டும். பெண்கள் ஆண்களை நம்பத்தான் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இருப்பதுபோல், ஆண்கள் ஆண்களாயிருக்க வேண்டுமானால், தம் மனைவியரையும் நம்பத்தான் வேண்டும். நம்முடைய உறுப்புகளில் ஒன்று, பூராவாகவோ, ஒரு அளவுக்கோ செயலற்றுப் போகும் நிலையில் நாம் வாழாதிருப்போமாக. ராமன் சுதந்திர புருஷனாயிருந்ததைப் போல், சீதையும் அவ்வளவு சுதந்திரம் உள்ளவளாக இருந்திரா விட்டால் ராமன் ஏது? துணிவு நிறைந்த சுதந்திரத்திற்கு உதாரணம் வேண்டுமானால் திரௌபதியை எடுத்துக் கொள்ளலாம். சீதை மென்மையின் அவதாரம். அவள் மிருதுவான ஒரு மலர் போன்றவள். திரௌபதி, உறுதியான

ஆல் போன்றவள். ராஜரீகமான தன்னுடைய மன உறுதிக்கு வல்லமை மிக்க பீமனையே அவள் பணிய வைத்தாள். மற்றவர்கள் பீமனைக் கண்டு நடுங்கினர்கள்; ஆனல், திரௌபதியிடம் அவன் பசுவைப்போல் அடங்கியிருந்தான். பாண்டவர்களில் யாருடைய பாதுகாப்பையும் அவள் நாடவில்லை. இந்தியப் பெண்கள் சுதந்திரமாக வளர்ச்சி பெறுவதில் தலையிடுவதன் மூலம், சுதந்திரமான, மனோதிடமுள்ள மனிதர்களின் வளர்ச்சியில் நாம் தலையிடுபவர்களாகிறோம். நமது பெண்கள் விஷயத்திலும், 'தீண்டாதவர்கள்' விஷயத்திலும், நாம் செய்யும் காரியங்கள், ஆயிரம் மடங்கு அதிக வேகத்துடன் நம் தலையிலேயே வந்து விடியும். நமது பலவீனம், சஞ்சல புத்தி, குறுகிய மனப்பான்மை, நிர்க்கதியான உணர்ச்சி ஆகியவைகளுக்கு இதுவும் ஒரு அளவு காரணமாகும். ஆகையால், ஒரு பெரிய முயற்சி செய்து படுதாவைக் கிழித்தெறிவோமாக.

—'எங் இந்தியா'- 3—2—1927

5

படுதா முறை

இந்தியாவில் படுதா முறை என்பது, ஹிந்துக்களின் ஆதிக்கம் க்ஷீணமடைந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட சமீப காலப் பழக்கம் என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். பெருமை மிக்க திரௌபதியும், மாசற்ற சீதையும் வாழ்ந்த நாட்களில் படுதா முறை இருந்திருக்கமுடியாது. திரைக்குப் பின்னலிருந்துகொண்டு கார்கி தன்னுடைய உபதேசங்களைச் செய்திருக்க முடியாது. இந்தியா பூராவிலுமே படுதா முறை இல்லை. தட்சிணம், குஜராத், பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில் இந்த வழக்கமே தெரியாது. விவசாயிகளுக்கும் இது தெரியாது. இந்த மாகாணங்களிலுள்ள பெண்களும், விவசாய வகுப்பைச் சேர்ந்த பெண்களும் அனுபவிக்கும் சுதந்திரத்தினல், அசம்பாவிதம் எதுவும் நேர்ந்ததாக நாம் கேள்விப்படுவதில்லை. படுதா முறை இல்லை என்ற காரணத்தினல் உலகத்தின் மற்றப் பகுதிகளில் உள்ள ஆண்களும் பெண்களும் ஒழுக்கத்தில் குறைந்தவர்கள் என்று சொல்லுவதும் நியாயமாகாது. புராதனமானது எதுவாயிருந்தாலும், அது நல்லது என்று கடிதம் எழுதியிருப்பவர் வாதாடுகிறர். ஈடிணையற்ற ஒரு தார்மிக கோட்பாட்டை நமது முன்னோர்கள் நமக்கு அளித்திருக்கிறர்கள் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனல், எந்த விஷயத்திலுமே அவர்கள் தவறிழைக்க முடியாதவர்கள் என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இன்னதுதான் உண்மையில் புராதனமானது என்று யார் சொல்ல முடியும்? 108 உபநிஷத்து

களுமே ஒரே மாதிரி புனிதத் தன்மை உடையவைகளா? சோதனைக்குட்படுத்தப்படக் கூடிய எதையும், பகுத்தறிவு என்ற உறைகல்லில் தீட்டிப் பார்க்க வேண்டும்; அந்தச் சோதனையில் வெற்றி பெருதவை, புராதன ஆடைகளில் தோன்றினலும் கூட அவற்றை நிராகரித்து விடவேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 24—3—1927

6

படுதாவுக்கு அழிவுகாலம்

பீகாரைச் சேர்ந்த மிகச் செல்வாக்குள்ள சில கனவான்களும், அந்த மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பெண்களும் சேர்ந்து, படுதா முறையை அடியோடு ஒழித்து விடவேண்டுமென்று, நல்ல வாதங்களுடன் ஒரு வேண்டுகோள் வெளியிட்டிருக்கிறர்கள். இது பீகாரில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வேண்டுகோளில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் கையெழுத்திட்டிருப்பதிலிருந்து, இந்த வேலையைத் தீவிரமாகச் செய்தால், பீகாரில் படுதா முறை சென்ற கால நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்ருகிவிடுமென்று தெரிகிறது. இந்த வேண்டுகோளில் கையெழுத்திட்டுள்ள பெண்கள், மேல்நாட்டு நாகரிகத்தை மேற்கொண்டவர்களல்ல; இவர்கள் வைதிக மனப்பான்மையுள்ள ஹிந்துக்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வேண்டுகோளில் திட்டவட்டமாகப் பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது:

"கர்நாடகம், மகாராஷ்டிரம், கேரளாவிலுள்ள சகோதரிகளைப்போலவும், முற்றிலும் இந்திய தோரணையிலும், ஐரோப்பிய மோஸ்தர் முயற்சிகளை யெல்லாம் தவிர்த்தும், எங்கள் மாகாணத்தில் உள்ள பெண்களும் இஷ்டம்போல் நடமாடவும், சமூக வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களிலும் தமக்குரிய பங்கைச் செய்யவும் உரிமை இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். நிர்ப்பந்தமாக அடைபட்டுக் கிடக்கும் நிலைமையிலிருந்து, முற்றிலும் மேல்நாட்டு மோஸ்தருக்கு மாறிவிடுவது கொதிக்கும் எண்ணெய்க்குப் பயந்து நெருப்பில் குதிப்பது போலாகும். ஆகவே, நமது பெண்கள் இந்திய லட்சியங்களுக்கிணங்க வளர்ச்சி பெறவேண்டுமானல், படுதா முறை ஒழிய வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதுகிறோம். நமது சமூக வாழ்வின் கம்பீரத்தையும், லாவண்யத்தையும் அவர்கள் மேலும் அழகுறச் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதன் தார்மிகத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்றும், திறமை வாய்ந்த இல்லற நிர்வாகிகளாகவும், கணவன்மார்களுக்கு உதவியான தோழியர்களாகவும், சமூகத்திற்குப் பிரயோசனமான உறுப்பினர்களாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று நாம் விரும்பினல், இப்போது நடைமுறையிலிருக்கும் படுதாப் பழக்கம் போகவேண்டும். அவர்களுடைய முகமூடி கிழித்தெறியப்பட்டாலொழிய, அவர்களுடைய நலன்களுக்கான எந்த நடவடிக்கையையும் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. நம்முடைய

ஜனத்தொகையில் பாதியின் சக்தி சிதைபட்டுக் கிடக்கிறது. இயற்கைக்கு மாருக அடைபட்டுக் கிடக்கும் இந்தச் சக்தி விடுவிக்கப்பட்டால், அதன் பல னுக ஒரு ஊக்கம் பிறக்கும். இந்த ஊக்கம் சரியான வழியில் செலுத்தப்பட் டால், அது எங்கள் மாகாணத்திற்குப் பெரும் நன்மையாயிருக்குமென்று நாங்கள் உறுதியாக நம்புகிருேம்."

பீகாரிலுள்ள படுதா முறையின் தீமை எனக்குத் தெரியும். இந்த இயக்கம், சரியான தருணத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக் கிறது.

இந்த இயக்கம் தோன்றிய விதம் விசித்திரமானது. பாபு ராமானந்தன் மிச்ரா என்ற கதர்த்தொண்டர், படுதா என்ற அடக்குமுறையிலிருந்து தம் மனைவியை விடுவிக்க விரும்பினர். அந்தப் பெண் ஆசிரமத்திற்கு வருவதை அவருடைய மனிதர்கள் அனுமதிக்காததால், ஆசிரமத்திலிருந்து இரு பெண்களைத் தம் மனைவிக்குத் துணைவிகளாக அழைத்துச் சென்ருர். அவ்விருவரில் மகன்லால் காந்தியின் பெண் ராதா பென் ஒருத்தி. அவள் ஆசிரி யையாக இருக்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடு. அவளுடன் காலஞ் சென்ற தால்பகதூர் கிரியின் மகள் துர்காதேவியும் போனள். ஸ்ரீமதி மிச்ராவைப் படுதா முறையிலிருந்து மாற்றுவதற்கு இந்த ஆசிரமப் பெண்கள் செய்த முயற்சி, அந்த இளம் மனைவியின் பெற்ருேர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. எல்லாக் கஷ்டங் களையும் அந்தப் பெண்கள் பொறுத்துக்கொண்டார்கள். இதற் கிடையே தம் மகளைப் பார்ப்பதற்காக மகன்லால் காந்தி அங்கே போனர். எவ்வளவு கஷ்டங்கள் வந்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டு, தம்முடைய முயற்சியில் அவர்கள் உறுதியாக இருக்கச் செய்ய வேண்டுமென்பதும் அவர் விருப்பம். ராதா பென் தன் பணியைச் செய்துகொண்டிருந்த கிராமத்தில் அவர் நோய் வாய்ப்பட்டு, பின்னர் பாட்னவில் இறந்தார். ஆகவே, படுதாவை எதிர்த்துப் போராடுவதை தங்களுடைய புனிதமான கடமை களில் ஒன்ருக பீகார் நண்பர்கள் மேற்கொண்டனர். ராதா பென், அந்தப் பெண்ணை ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வந்தாள்; அவள் ஆசிரமத்திற்கு வந்தது மேலும் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கியது. இதனல் ஏற்கனவே தயாராயிருந்த அவளுடைய கணவன் இன் னும் அதிக ஆர்வத்துடன் போராட்டத்தில் குதிக்க நேர்ந்தது. இவ்வாருக ஒரு சொந்த விஷயத்திற்காக ஆரம்பமான இந்த இயக்கம், ஊக்கத்துடன் தொடர்ந்து நடத்தப்படும் போல் தோன்றுகிறது. பீகாரின் அனுபவ மிக்க போர் வீரரும், பல போராட்டங்களைப் பார்த்திருப்பவருமான பாபு பிரஜ்கிஷோர் பிரசாத் இதற்குத் தலைமை வகித்து நடத்துகிருர். அவர் தலைமை வகித்து நடத்திய இயக்கம் எதுவும் கருகி மடிய விடப்பட்டதாக எனக்கு ஞாபகமில்லை.

பீகாரிலுள்ள ஜனத்தொகையின் ஒரு பாதி, சமூக சேவை செய்ய முடியாமல் கொடியதொரு தடையை விதிப்பதும், அதற் குரிய சுதந்திரத்தை மறுப்பதும், சில சமயங்களில் நல்ல

வெளிச்சம், காற்றைக்கூட மறுப்பதுமான இந்த முறையை ஒழிப் பதற்கு அடுத்த ஜுலை 8-ஆம் தேதி முதல் தீவிரமான இயக்கம் ஆரம்பிப்பதென்று தேதி நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நம்மி டையே உள்ள பல சமூகக் கேடுகள், நாம் சுயராஜ்யப் பாதையில் முன்னேறுவதற்குத் தடைகளாக இருக்கின்றன என்பதை நாம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சீக்கிரமாக உணருகிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு நமது லட்சியத்தை நோக்கி நாம் முன்னேறுவதும் துரிதமாயிருக்கும். சுயராஜ்யம் பெறும் வரையில் சமூக சீர்திருத் தங்களை ஒத்திப்போடுவது என்பது, சுயராஜ்யத்தின் அர்த்தத் தையே புரிந்துகொள்ளாததாகும். நம்மிடையே உள்ள சிறப்புப் பாதி செயலற்றுப்போகும்படி விட்டுவிட்டால், நம்மை நாமே காப் பாற்றிக்கொள்ளுவதோ, மற்ற நாடுகளுடன் நல்ல முறையில் போட்டி போடுவதோ சாத்திய மில்லாமற் போய்விடும்.

ஆகையால், படுதாவை எதிர்த்துப் போராடுவதென்று பீகார் தலைவர்கள் உற்சாகத்துடன் முன்வந்திருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். எந்தச் சீர்திருத்தத்தின் வெற்றியும் அதில் ஈடுபட்டுள்ள ஊழியர்களின் தூய்மையைப் பொறுத்திருக்கிறது. இதுவும் அப்படித்தான். இந்த வேண்டுகோளில் கையெழுத்திட் டுள்ள பெண்களுக்கு மிகுந்த பொறுப்பு இருக்கிறது. படுதா முறையைக் கைவிட்டாலும்கூட, அவர்கள் இந்தியப் பெண்களின் வழக்கமான அடக்கத்தை விடாமல், எந்தக் கஷ்டத்தையும் பொருட்படுத்துவதில்லை என்ற தைரியத்தையும், உறுதியையும் காட்டினால், இவர்களுடைய முயற்சி சீக்கிரத்தில் வெற்றி பெறு வதைக் காண்போம். படுதாவுக்கு எதிரான போராட்டத்தை, சரி யான முறையில் நடத்துவது பீகாரிலுள்ள எல்லா ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் சரியான கல்வியறிவைப் புகட்டுவதாகும்.

—'எங் இந்தியா' - 28—6—1928

7

பீகாரில் படுதா முறை

8-ஆம் தேதி யன்று பீகாரின் பல முக்கியமான இடங் களில் படுதா முறைக்கு எதிராகக் கட்டுப்பாடான ஆர்ப்பாட் டங்கள் நடைபெற்றன. இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களை ஏற்பாடு செய்தவர்கள் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே இது வெற்றிகர மாக நடந்தது என்று பீகார் நண்பர் ஒருவர் எனக்கு எழுதியிருக் கிறார். பாட்னா கூட்டத்தைப் பற்றி 'ஸர்ச்லைட்' என்ற பத்திரிகை யில் வெளிவந்துள்ள செய்தி பின்வருமாறு ஆரம்பமாகிறது :

"சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று (8-ஆம் தேதி) பாட்னாவில் ராதிகா சின்ஹா கழகத்தில் நடந்த ஆண்களும், பெண்களும் கொண்ட கலப்புக்

கூட்டத்தில் அபூர்வமான காட்சியொன்று காணப்பட்டது. மிகவும் கடுமையான மழை பெய்துகொண்டிருந்தது. நல்ல வேளையாகக் கூட்டம் ஆரம்பமாகும் சமயத்தில் மழை நின்றுவிட்டது. மழை பெய்துகொண்டிருந்த போதிலும், எதிர்பாராத விதமாகப் பெரிய கூட்டம் கூடிற்று. ராதிகா சின்ஹா கழகத்தின் விசாலமான மண்டபத்தில் கூடியிருந்தவர்களில் பாதிப்பேர் பெண்கள். அவர்களில் முக்கால்வாசிப்பேர் முதல் நாள்வரையில், ஏன், ஒரு மணி நேரத்திற்கு முன்னால் வரையில் கூடப் படுதா முறையைப் பின்பற்றி வந்தவர்கள்.''

அந்தக் கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தின் மொழிபெயர்ப்பு பின்வருமாறு:

"நாட்டுக்கும், குறிப்பாகப் பெண்களுக்கும் சொல்லொணுக் கேட்டை விளைவித்திருப்பதும், இன்னமும் விளைவித்துக்கொண்டிருப்பதுமான கொடிய படுதாமுறையை இன்று முதல் ஒழித்துவிட்டோம் என்பதை இங்கே கூடியுள்ள பாட்னுவாசிகளாகிய நாங்கள் இதன்மூலம் அறிவிக்கிறோம். இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வராமல் ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கும் மாகாணத்திலுள்ள மற்றப் பெண்களும் இந்த முறையைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் ஒழித்துவிட்டு, அதன்மூலம் தமது கல்வியையும், சுகாதாரத்தையும் அபிவிருத்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.''

படுதாவை ஒழிப்பதற்குத் தீவிரமான பிரசாரம் செய்யவும், பீகாரில் பெண்களின் கல்வியைப் பரப்பவும் அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு தாற்காலிக கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டது. மாகாணத்திலுள்ள ஒவ்வொரு நகரத்திலும், கிராமத்திலும் மஹிள சமிதிகளை (மாதர் சங்கங்கள்) ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. பெண்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்குத் தங்கி, 'நல்ல மனைவிகளாகவும், தகுதியுள்ள தாய்மார்களாகவும்,' நாட்டுக்குப் 'பிரயோசனமான ஊழியர்களாகவும்' பயிற்சி பெறுவதற்காக பல்வேறு இடங்களில் மஹிள ஆசிரமங்களை அமைக்க வேண்டுமென்று மற்றொரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதற்காக அக்கூட்டத்திலேயே ஐயாயிரம் ரூபாய் வரையில் நன்கொடைகள் வாக்களிக்கப்பட்டன. பல பெண்கள் ரூ. 25 முதல், ரூ. 250 வரையில் நன்கொடை அளித்திருக்கிறார்கள். பீகாரில் மேலும் பல இடங்களில் நடந்த கூட்டங்களைப் பற்றிய செய்திகளும் அந்தப் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இயக்கத்தைச் சீராக ஏற்பாடு செய்து, உற்சாகத்துடன் நடத்தினல், படுதா முறை இருந்த இடம் தெரியாமல் போய் விடும். இது மேல்நாட்டு மோஸ்தருக்குத் திருப்பும் இயக்கமல்ல என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இயற்கையிலேயே பழமையில் நம்பிக்கையுடையவர்களும், அதே சமயத்தில் ஹிந்து சமூகத்தில் புகுந்து கொண்டுவிட்ட தீமைகளையெல்லாம் நன்கு உணர்ந்திருப்பவர்களுமான தலைவர்களால் நடத்தப்படும் உள்ளூர் இயக்கம்தான் இது. பாபு பிரஜ்கிஷோர் பிரசாதும், தொலைவிலுள்ள லண்டனிலிருந்து இதை அக்கறையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் பாபு ராஜேந்திர பிரசாதும், மேல்நாட்டு நாகரி

கத்திற்கு மாறிவிட்ட இந்தியர்களல்ல. அவர்கள் நல்ல ஹிந்துக்கள்; இந்தியப் பண்பாட்டிலும் பரம்பரையிலும் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள். அவர்கள் குருட்டுத்தனமாக மேல்நாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றுபவர்கள் அல்ல; ஆயினும், அதில் உள்ள நல்லவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளவும் அவர்கள் தயங்குவதில்லை. ஆகையால், இந்த இயக்கம் இந்தியப் பண்பாட்டில் உள்ள உயர்ந்த அம்சங்களை எந்த விதத்திலும் குலைத்து விடுமென்றோ, குறிப்பாக, இந்தியப் பெண்மையின் விசேஷத் தன்மைகளான மென்மையையும், அடக்கத்தையும் குலைத்து விடுமென்றோ அச்சப்படுவதற்குக் காரணமே இல்லை. இந்த இயக்கம் என்ன செய்யுமோ என்ற அச்சத்துடன் தயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் அப்படியெல்லாம் பயப்பட வேண்டியதில்லை.

—'எங் இந்தியா' - 26—7—1928

படுதா முறையை எதிர்த்துப் பேசக் கூடாது என்று சில முஸ்லிம்கள் காந்திஜியை எச்சரித்தனர். ஆகையால், அதைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு அவர் கொஞ்சம் தயங்கினார். ஆனால், பல ஹிந்துப் பெண்களும் படுதா முறையைப் பின்பற்றுவதையும், அவருக்குத் தெரிந்த பல மலேயா முஸ்லிம் பெண்கள் படுதாவை மேற்கொள்ளவில்லை என்பதையும் கண்டபோது அவர் தைரியம் கொண்டார். இந்தியாவில் படுதா முறையைப் பின்பற்றாத பல பிரபல முஸ்லிம் பெண்கள் இருப்பதும் அவருக்குத் தெரியும். கடைசியாக, உள்ளத்தை மறைக்கும் படுதாதான் உண்மையான படுதா. படுதாவுக்குள்ளிருந்து எட்டிப் பார்த்து ஒரு ஆணின் மீது தன் பார்வையைச் செலுத்தும் ஒரு பெண், படுதாவின் நோக்கத்தையே மீறுகிறாள். முகம்மது நபிகள் எந்த நோக்கத்துடன் படுதா வேண்டுமென்று சொன்னாரோ, அதே உணர்ச்சியுடன் ஒரு பெண் அதைப் பின்பற்றினால், உண்மையில் அவள் முகம்மது நபிகளின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியவளாவாள்.

—'ஹரிஜன்' - 23—3—1947

பகுதி நான்கு

இளம் விதவைகள் துயரம்

1

விதவையின் பிரலாபம்

விதவைகள் மறுமணம் என்பது ஒரு அளவுக்கு அவசியமே. நம்முடைய இளைஞர்கள் தம்மைத் தாமே பரிசுத்தம் செய்து கொண்ட பிறகுதான் இந்தச் சீர்திருத்தத்தைக் கொண்டுவர முடியும். அவர்கள் தூய்மையானவர்களாக இருக்கிறார்களா? அவர்கள் பெறும் கல்வியின் மூலம் பலன் பெறுகிறார்களா? அல்லது அவர்களுடைய கல்வியை ஏன் குறைகூற வேண்டும்? குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே நம்மிடம் ஒரு அடிமை மனப் பான்மை ஊட்டப்பட்டு வருகிறது. நாம் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்க முடியவில்லையென்றால், எப்படி சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியும்? சாதி, அந்நியக் கல்வி, அந்நியர் ஆட்சி ஆகியவற்றிற் கெல்லாம் நாம் அடிமைப் பட்டிருக்கிறோம். நமக்கு அளிக்கப் பட்டுள்ள வசதிகள் ஒவ்வொன்றும் நம்முடைய தளைகளாகி விட்டன. நம்மிடையே படித்த இளைஞர்கள் எவ்வளவோ பேர் இருக்கிறார்கள். தம் இல்லங்களிலேயே உள்ள விதவைகளின் கதியைப் பற்றி அவர்களில் எவ்வளவு பேர் சிந்தித்துப் பார்த் திருக்கிறார்கள்? எவ்வளவு பேர் பணத்தின் கவர்ச்சிக்கு ஆளாகாமல் மீண்டிருக்கிறார்கள்? எவ்வளவு பேர் இவர்களைத் தமது சொந்த சகோதரிகளாகவும், தாய்மார்களாகவும் பாவித்து, அவர்களுடைய கௌரவத்தைக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள்? தம்முடைய சாதிக்காரர்கள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளட்டுமென்று, எவ்வளவு பேர் துணிந்து தம் நம்பிக்கைப்படி செயலாற்றி யிருக்கிறார்கள்? அந்தப் பேதை விதவைக்கு யார் புகல்? அவளுக்கு நான் என்ன ஆறுதல் அளிக்க முடியும்? அவர்களில் எவ்வளவு பேர் 'நவஜீவன்' படிப்பவர்களாயிருப்பார்கள்? இதைப் படிக்கும் ஒரு சிலர் கூடத் தம் நம்பிக்கைப்படி நடக்க முடியுமா? ஆயினும், விதவையின் பிரலாபத்தைப் பற்றி எப்போதாவது நான் 'நவஜீவன்' பத்திரிகையில் எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். சந்தர்ப்பம் ஏற்படும்போது மேலும் எழுதவும் உத்தேசித்திருக்கிறேன். இதற்கிடையே, தன்னுடைய பாதுகாப்பில் குழந்தை விதவையை வைத்துக் கொண்டுள்ள ஒவ்வொருவரும், அவளுக்கு மணம் செய்து வைப்பதைக் கடமையாகக் கருத வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

— 'எங் இந்தியா' - 4—2—1926

2

கட்டாய விதவை நிலை

இந்தியா பூராவிலும் எவ்வளவு விதவைகள் இருக்கிறார்கள் என்ற புள்ளி விவரங்களைக் கொண்ட ஒரு பிரசுரத்தை சர். கங்கா ராம் வெளியிட்டிருக்கிறார்; ஒவ்வொரு மாகாணத்தைப் பற்றிய விவரங்களையும் கொடுத்திருக்கிறார். இந்த விவரங்கள் ஒவ்வொரு சீர்திருத்தவாதியினிடமும் இருக்க வேண்டும்.

சீர்திருத்தம், எந்த வரிசையில் நடைபெறவேண்டுமென் பதைப் பற்றி சர் கங்காராம் கூறுவதைப் பலர் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டார்கள். அவர் கூறும் வரிசை பின்வருமாறு.

1. சமூக சீர்திருத்தம்.
2. பொருளாதார சீர்திருத்தம்.
3. சுயராஜ்யம் அல்லது ராஜீய விடுதலை.

சர் கங்காராமுக்கு முன்னால் வாழ்ந்தவர்கள், சமூக சீர்திருத்த ஆர்வத்தில் அவருக்குக் கொஞ்சமும் குறைந்தவர்களல்ல. ஆனால், அவர்கள் சர் கங்காராம் கூறுவதைப் போல் நினைக்க வில்லை. சமூக சீர்திருத்தத்தைப் போலவே சுயராஜ்யமும் அவ் வளவு முக்கியமானதே என்று ரானடே, கோகலே, சாந்தவர்க் கார் ஆகியோர் நினைத்தார்கள். லோகமான்ய திலகரின் சமூக சீர்திருத்த ஆர்வமும் குறைவானதல்ல. ஆனால், எல்லா சீர் திருத்தங்களுமே சேர்ந்து நடைபெற வேண்டுமென்று அவரும், மற்றவர்களும் நினைத்தார்கள். மற்றவைகளைவிட ராஜீய சீர்திருத் தம்தான் அதிக அவசரமானது என்று லோகமான்யரும், கோக லேயும் கருதினார்கள். நாம் ராஜீய அடிமைத்தனத்தில் இருப்ப தால், வேறெந்த வேலையையும் செய்வதற்கு முடியாதவர்களாக இருக்கிறோம் என்று அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

இதில் உள்ள உண்மை என்னவென்றால், ராஜீய விடுதலை என்பது சர்வஜன விழிப்பாகும். தேசீய நடவடிக்கைகளின் எல்லா அம்சங்களையும் தழுவாமல் இது ஏற்பட முடியாது. ஒரு சீர்திருத்தம் என்றால், ஒரு விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று தான் அர்த்தம். தேசம் உண்மையாக விழிப்படைந்து விட்டால், ஒரு துறையில் மட்டும் சீர்திருத்தம் ஏற்படுவதைக் கண்டு அது திருப்தியடையாது. ஆகையால், எல்லா இயக்கங்களும் நடைபெறவேண்டும்; ஒரே சமயத்திலும் நடைபெற வேண்டும்.

ஆனால், அவசியமான சீர்திருத்தத்திற்கு சர் கங்காராம் கூறும் வரிசையைப் பற்றி அவருடன் வாதம் செய்து கொண் டிருக்க வேண்டியதில்லை. ராஜீய, பொருளாதாரப் பிரச்னை

களுக்கு அவர் கூறும் பரிகாரங்களை நாம் ஒப்புக்கொள்ளா விட்டாலும், சமூக சீர்திருத்தத்தில் அவருக்குள்ள ஆர்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவர் கொடுத்துள்ள புள்ளி விவரங்கள் உண்மையாகவே பயங்கரமாயிருக்கின்றன. "குழந்தை மணங்களாலும், கட்டாய விதவை நிலைகளாலும் ஏற்படும் பரிதாபத்தைக் காட்டும் புள்ளி விவரங்களைக் கண்டு யார்தான் அழமாட்டார்கள்?" என்று அவர் கேட்கிறார். 1921-ம் வருடத்திய ஜனக் கணக்கின்படி ஹிந்து விதவைகளைப் பற்றிய விவரங்கள் பின்வருமாறு:

5 வயது வரையுள்ள விதவைகள்	—	11,892
5 முதல் 10 வயது வரையுள்ள விதவைகள்	—	85,037
10 முதல் 15 வயது வரையுள்ள விதவைகள்	—	2,32,147
		3,29,076

அதற்கு முந்திய இரண்டு ஜனக் கணக்குகளின் விவரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 1921-ஆம் வருடத்தின் மொத்த எண்ணிக்கை, முந்திய இருபது வருடங்களுடையதை விடச் சற்று அதிகமாக இருக்கிறது. மற்ற வகுப்புகளைச் சேர்ந்த விதவைகளின் விவரங்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஹிந்து குழந்தை விதவைகளுக்கு எவ்வளவு பெரிய தவறிழைக்கப்படுகிறது என்பதையே இந்த விவரங்கள் காட்டுகின்றன. மதத்தின் பெயரால் பசுவைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று கேட்கிறோம். குழந்தை விதவையின் ரூபத்திலுள்ள மனிதப் பசுவுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க மறுக்கிறோம். மதத்தில் பலாத்காரத்திற்கு இடம் கொடுக்க மாட்டோம். ஆனால், திருமணச் சடங்கின் அர்த்தத்தையே புரிந்து கொள்ள முடியாத மூன்று லட்சம் குழந்தை விதவைகளின் மீது, மதத்தின் பெயரைச் சொல்லி பலவந்தமாக விதவை நிலையைச் சுமத்துகிறோம். சின்னஞ் சிறு பெண்கள் மீது விதவை நிலையைச் சுமத்தும் மிருகத்தனமான குற்றத்தின் தண்டனையை ஹிந்துக்கள் தினமும் அனுபவித்து வருகிறார்கள். நமது மனச்சாட்சி உண்மையிலேயே விழிப்படைந்திருந்தால், விதவை நிலை ஒருபுறமிருக்க, பதினைந்து வயதுக்கு முன்பு திருமணமே இராது; இந்த மூன்று லட்சம் சிறுமிகளுக்கும் மத சம்மதப்படி திருமணமே நடந்ததில்லையென்றும் அறிவித்து விடுவோம். இந்த விதவை நிலைக்கு எந்த சாஸ்திரத்திலும் ஆதாரம் கிடையாது. தன்னுடைய வாழ்க்கைத் துணைவனின் அன்பை நினைந்து உருகும் ஒரு பெண், மனமறிந்து தானாகவே விதவை நிலையை ஏற்றுக் கொண்டால், அது வாழ்க்கைக்கு ஒரு கண்ணியத்தையும், மெருகையும் கொடுக்கும்; இல்லத்தையும் புனிதமாக்குவதுடன் மதத்திற்கேகூட உயர்வை அளிக்கும். மதம் அல்லது பழக்கம் காரணமாக விதவை நிலையைச் சுமத்துவது, தாங்க முடியாத ஒரு பாரமாயிருக்கும்;

அதனால் ரக்சியமான ஒழுக்கக் கேடுகள் ஏற்பட்டு இல்லமே அசுத்தப்படும். அதனால் மதத்திற்கே அபகீர்த்தி ஏற்படும்.

வியாதியுற்ற ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட கிழவர்கள், குழந்தை மனைவிகளை மணந்துகொள்ளுவதை, அல்லது விலைக்கு வாங்குவதை நினைத்துப் பார்க்கும் போது, இந்த ஹிந்து விதவை நிலை நாற்றமெடுக்க வில்லையா? நம்மிடையே ஆயிரக்கணக்கான விதவைகள் இருக்கும் வரையில், எந்த நிமிஷத்திலும் வெடிக்கக் கூடிய ஒரு சுரங்கத்தின் வாயில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களாவோம். நாம் தூய்மையாயிருக்க விரும்பினால், ஹிந்து மதத்தைக் காப்பாற்ற விரும்பினால், கட்டாய விதவை நிலை என்ற இந்த பாவத்தை நம்மிடையேயிருந்து அகற்ற வேண்டும். தம்முடைய பொறுப்பில் குழந்தை விதவைகளை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், துணிந்து அவர்களுக்கு மணம் செய்து வைக்க வேண்டும்— மறு மணம் அல்ல. அவர்களுக்கு உண்மையாகத் திருமணம் நடக்கவே இல்லை.

— 'எங் இந்தியா' - 5—8—1926

3

ஒடுக்கப்பட்ட மனித குலம்

தீண்டாதார் மட்டுமே ஒடுக்கப்பட்ட மனித குலத்தின் ஒரு பகுதியினர் என்பதில்லை. ஹிந்து சமூகத்தில் உள்ள இளம் விதவையும், அதே நிலைமையில்தான் இருக்கிறாள். வங்காளத்திலிருந்து ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

"முஸ்லிம்களிடையே விதவைகளின் மறுமணத்தைப் பற்றி எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லை. ஆனால், ஒருவர் நான்கு மனைவிகள் வரையில் மணந்து கொள்ளலாம் என்று அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பல முஸ்லிம்களுக்கு ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவிகளும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், முஸ்லிம்களிடையே ஆண்களில் யாருக்கும் மணமாகாமலிருப்பதில்லை. ஆகையால், விதவைகளின் மணத்திற்குத் தடை இல்லாத இடங்களில், ஆண்களின் எண்ணிக்கையைவிடப் பெண்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாயிருக்கிறது என்பது உண்மையல்லவா? அதாவது, விதவை மறுமணம் அனுமதிக்கப்படும் வகுப்புக்களில், பலதார மணமும் அனுமதிக்கப்படவேண்டும் என்பதும் உண்மையல்லவா?

"ஹிந்துக்களிடையே விதவை மறுமணத்தை சாதாரணமானதாக்கிவிட்டால், தம்மை மணந்துகொள்ளும்படி இளம் விதவைகள் இளைஞர்களிடம் பசப்பமாட்டார்களா? அப்படியானால், மணமாகாத பெண்களுக்கு மாப்பிள்ளைகளைக் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமானதாகவும், அசாத்தியமானதாகவும் போய்விடாதா?

"ஒரு ஹிந்து, ஒரு மனைவிக்குமேல் மணந்துகொள்ளலாம் என்று அனுமதிக்கப்படாவிட்டால், இப்போது விதவைகள் இழைக்கும், அல்லது இழைப்ப

தாகக் கருதப்படும் பாவங்களை யெல்லாம் மணமாகாத பெண்களும் இழைக்க மாட்டார்களா?

"விதவை மறுமணத்தைச் சிபார்சு செய்வதற்கு முன்பு, பிரேமை, அடக்க மான கிரகஸ்த வாழ்வு, பதிவிரதா தருமம் போன்ற விஷயங்களையும் கவனிக்க வேண்டுமென்பதை நான் உங்களுக்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்பவில்லை."

விதவைகள் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில், இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர், பல விஷயங்களைப் புறக்கணித்து விட்டார். ஒன்றுக்கு அதிகமான மனைவிகளை மணந்து கொள்ளுவதற்கு, முஸ்லிம்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால், அவர்களில் பெரும்பாலோருக்கு ஒரே ஒரு மனைவிதான் இருக்கிறாள். துரதிருஷ்டவசமாக, ஹிந்து மதத்தில் பலதார மணத்திற்கு விரோதமாகத் தடை எதுவுமில்லை என்பது இவருக்குத் தெரியாது போல் தோன்றுகிறது. உயர்ந்த அந்தஸ்திலுள்ள ஹிந்துக்கள், ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மனைவிகளை மணந்திருக்கிறார்கள். பல ராஜ குமாரர்கள், கணக்கற்ற பெண்களை மணந்து கொள்ளுகிறார்கள். உயர் வகுப்பினர் என்று சொல்லப் படுவோரிடையே மட்டும்தான் விதவை மறுமணம் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் அவர் மறந்து விடுகிறார். நாலாவது பிரிவைச்சேர்ந்த பெரும்பான்மையோரிடையே, விதவைகள் தாராள மாக மறுமணம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் எந்த அசம்பா விதமும் ஏற்பட்டுவிட வில்லை. அவர்கள் ஒன்றுக்கு அதிகமான மனைவிகளை மணந்துகொள்ளலாமென்றாலும், ஒரு சமயத்தில் ஒரு துணைவியுடனேயே திருப்தி யடைந்துவிடுகிறார்கள்.

எல்லா இளைஞர்களையும் விதவைகளே கொண்டுபோய் விடுவார்களென்றும், மணமாகாத பெண்களுக்கு யாருமே இருக்க மாட்டார்களென்றும் அவர் கூறுவது, அவரிடம் கொஞ்சமும் தராதர உணர்ச்சி இல்லை என்பதையே காட்டுகிறது. இளம் பெண்களின் ஒழுக்கத்தைப்பற்றி அளவுக்கு மீறிக் கவலைப்படுவது, பரிசுத்தமற்ற உள்ளத்தையே காட்டுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு விதவைகள் மறுமணம் செய்துகொள்ளுவதால், ஏராள மான பெண்களுக்கு மணமே ஆகாமல் போய்விடாது. அது எப்படியிருந்தாலும், அம்மாதிரி ஒரு நிலைமை ஏற்பட்டால், இன்று நடைபெறும் பால்ய மணங்கள்தான் அதற்குக் காரணமாயிருக்கும். குழந்தை மணங்களைத் தடுப்பதுதான் முன்கூட்டியே செய்யப்படக் கூடிய பரிகாரமாகும்.

அன்பு, கிரகஸ்த வாழ்க்கையின் புனிதம் முதலியவைகள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், இளம் வயதுள்ள விதவை இருந்தால், அவற்றைப்பற்றி அதிகம் பேசாமலிருப்பதே நல்லது.

ஆனால், கடிதம் எழுதியிருப்பவர் என்னுடைய வாதத்தி லுள்ள முக்கியமான அம்சத்தைப் புரிந்துகொள்ளவேயில்லை. ஒரேயடியாக எல்லா விதவைகளுக்கும் மறுமணம் செய்துவிட

வேண்டுமென்று நான் சொன்னதே இல்லை. சர் கங்காராமினல் சேகரிக்கப்பட்டு, சுருக்கமாக இப்பத்திரிகையில் நான் வெளியிட்ட அந்த விவரங்கள், 15 வயது வரையுள்ள விதவைகளைப் பற்றியே குறிப்பிடுகின்றன. பரிதாபப்படத்தக்க இந்தப் பேதைகளுக்கு, பதிவிரதா தருமம் என்ருலே என்ன என்று தெரியாது. காதலை அவர்கள் அறிந்ததேயில்லை. இந்தப் பெண்களுக்கு மணமே ஆகவில்லை என்று சொல்லுவதுதான் உண்மையாக இருக்கும். திருமணம் என்பது, புனிதமான ஒரு சடங்காகவும், ஒரு புது வாழ்வின் தலைவாயிலாகவும் இருக்க வேண்டும். அப்படியானல், மணந்துகொள்ளும் பெண்கள் முழு வளர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். தம்முடைய வாழ்க்கைத் துணைவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் அவர்களுக்கும் ஒரு பங்கு இருக்க வேண்டும்; தம்முடைய செய்கையின் விளைவுகளும் அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். குழந்தைகளை இணைத்து வைத்து விட்டு, அதைத் திருமணம் என்று சொல்லுவதும், பின்னர் அவளுடைய கணவன் என்று சொல்லப்படுபவன் இறந்தவுடன் அவளுக்கு விதவா நிலையை விதிப்பதும் கடவுளுக்கும், மனிதனுக்கும் எதிராக இழைக்கப்படும் ஒரு குற்றமாகும்.

உண்மையான ஒரு ஹிந்து விதவை ஒரு பொக்கிஷம் என்றே நான் கருதுகிறேன். அவள், மனித குலத்திற்கு ஹிந்து மதத்தினல் அளிக்கப்பட்ட ஒரு பரிசாகும். ரமாபாய் ரானடே, அத்தகைய ஒரு பொக்கிஷம். ஆனல், குழந்தை விதவைகள் இருப்பது ஹிந்து மதத்திற்கே ஒரு மாசாகும்; ஒரு ரமாபாய் இருப்பது அதற்குப் பிராயச்சித்தமாகாது.

—'எங் இந்தியா' 19—8—1926

4

விதவை மறுமணம்

ஹிந்து விதவைகளைப்பற்றி சர் கங்காராம் கொடுத்துள்ள விவரங்கள் எல்லா ஹிந்து விதவைகளையும் குறிப்பிடுகின்றனவா, அல்லது மறுமணம் கூடாது என்ற பழக்கமுள்ள வகுப்புகளிலுள்ள விதவைகளை மட்டும்தான் குறிப்பிடுகின்றனவா என்று ஒருவர் எழுதிக் கேட்கிருர். இதைப்பற்றி சர் கங்காராமிடம் விசாரித்தேன். தம்முடைய புள்ளி விவரங்கள், விதவைகள் மறுமணம் தடை செய்யப்பட்டுள்ள வகுப்பினரை மட்டும் குறிப்பிட வில்லை என்றும், எல்லா வகுப்புகளையும் சேர்ந்த விதவைகளைப்பற்றிய விவரங்கள் அதில் அடங்கியிருக்கின்றன என்றும் அறிவிக்கிருர். சர் கங்காராம் மேலும் கூறுகிருர்: "மேலும் அந்த வகுப்பினரைப் பற்றிய

புள்ளி விவரங்களை மட்டும் கொடுப்பதில் பிரயோசனமில்லை. முஸ்லிம்களும், கிறிஸ்தவர்களும் மறுமணம் செய்துகொள்ளலாம் என்பதை நாமெல்லோரும் அறிவோம். இப்போதோ, பின்னரோ மறுமணம் செய்து கொள்ளப்போகும் விதவைகள் அவர்களிடையேயும் இருக்கிறார்கள். ஹிந்து விதவைகளுக்குள்ள தடையைத் தான் நான் அகற்ற விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு விதவையும் மறுமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கட்டாயப்படுத்த விரும்பவில்லை."

இது நல்லதுதான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால், ஹிந்து மதத்தில் தடுக்கப்பட்ட எல்லைக்குள் வரும் வகுப்பினருக்கு மட்டுமேதான் இந்தத் தடை இருக்கிறது. அந்த எல்லைக்கு வெளியே உள்ள ஹிந்து விதவைகள், முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ விதவைகளைப்போலவே, தாராளமாக மணந்து கொள்ளுகிறார்கள். ஆயினும், எல்லா முஸ்லிம், கிறிஸ்தவ விதவைகளும், "இப்போதோ, பின்னரோ" மறுமணம் செய்து கொண்டுவிடுவதில்லை என்பதையும் சொல்லத்தான் வேண்டும். பலர் மறுமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவதில்லை. ஆயினும், தடுக்கப்பட்ட எல்லைக் கோட்டுக்கு வெளியே யுள்ளவர்கள் கூட, உயர் வகுப்பினர் என்று சொல்லப்படுவோரைக் குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்றி இளம் விதவைகளுக்கு மணம் செய்விக்காமல் வைத்திருக்கும் போக்கு காணப்படுகிறது என்பதிலும் சந்தேகமில்லை. ஆனால், இன்னும் விரிவாகப் புள்ளி விவரங்கள் இருந்தாலன்றி, விதவைகள் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதைத் தடுக்கும் பழக்கத்தினால் எவ்வளவு விபரீதமான தீங்கு ஏற்படுகிறது என்பதை நாம் சரியாக மதிப்பிட முடியாது. சர் கங்காராமினுடைய ஸ்தாபனமும், இந்தப் பிரச்னையில் விசேஷ கவனம் செலுத்தி வரும் மற்ற ஸ்தாபனங்களும், வேண்டிய புள்ளி விவரங்களைச் சேகரித்து பிரசுரிப்பார்கள் என்று நம்புவோமாக. விதவா விவாகம் தடுக்கப்பட்ட வகுப்பினரிடையே, 20 வயதுக்குட்பட்ட விதவைகள் எவ்வளவு பேர் இருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவது சாத்தியமாகவே இருக்க வேண்டும்.

இந்தத் தடை நியாயமானதுதான் என்று ஸ்தாபிப்பதற்காகவே, இக்கடிதம் எழுதியிருப்பவர் இக்கேள்வியைக் கேட்டிருக்க வேண்டுமென நினைக்கிறேன். இளம் விதவைகள் மறுமணம் செய்துகொள்ளுவதைத் தடுப்பதில் உள்ள தீமையை, அவரும், அவரைப்போல் நினைப்பவர்களும் அலட்சியம் செய்யாது இருப்பார்களாக. ஒரு குழந்தை விதவையிருந்தால்கூட, அந்தத் தவறுக்குப் பரிகாரம் செய்துதான் ஆகவேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 2—9—1926

5

விதவைகள்

குழந்தை வயதினர்களான தமது குமாரத்திகளுக்கு "மணம்" செய்து வைக்கும் பாவத்தைச் செய்யும் பெற்றோர்கள், அந்தப் பெண்கள் சிறு வயதினராக இருக்கும்போது விதவைகளாகி விட்டால், அவர்களுக்கு மறுமணம் செய்து வைத்து, தமது பாவத்திற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே என்னுடைய கோரிக்கையாகும். முதிர்ந்த வயதில் பெண்கள் விதவைகளானல், மீண்டும் மணந்து கொள்ள வேண்டுமா, அல்லது விதவைகளாகவே இருக்க வேண்டுமா என்பது அவர்களையே பொருத்த விஷயமாகும். இது சம்பந்தமாக ஒரு விதியைச் செய்யும் அதிகாரம் எனக்கு இருந்தால், ஆண்கள், பெண்கள் இருவருக்குமே அதில் ஒரே விதிதான் இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லுவேன். மனைவியை இழந்த 50 வயது கிழவர் ஒருவர், கேட்பாரற்று மறுமணம் செய்து கொள்ளலாமென்றல், அதே வயதுள்ள விதவைக்கும் அந்த உரிமை இருக்க வேண்டும். மறுமணத்தின் மூலம் இருவருமே பாவம் செய்கிருர்கள் என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயம். ஆயினும், அது முற்றிலும் வேறு விஷயம். தக்க வயதை அடைந்த பிறகு தாமே மணம்செய்து கொண்டவர்கள் விதவைகளாகவோ, மனைவியை இழந்தவர்களாகவோ ஆகிவிட்டால், அப்படிப்பட்டவர்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவது பாவமாகும் என்று ஹிந்துச் சட்டம் திருத்தப்படுவதை நான் தாராளமாக வரவேற்பேன்.

—'எங் இந்தியா' - 14—10—1926

6

விதவைகளும், மனைவியரை இழந்தவர்களும்

ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிருர் :

''சென்ற அக்டோபர் 14-ஆம் தேதி 'எங் இந்தியா' பத்திரிகையில் வெளிவந்த கேள்விகளையும், நீங்கள் அளித்த பதில்களையும் கவனமாகப் படித்தேன். 'தக்க வயதை அடைந்த பிறகு தாமே மணந்துகொண்டு பின்னர் விதவைகளாகவோ, மனைவியை இழந்தவர்களாகவோ ஆகிவிட்டவர்கள், மறுமணம் செய்துகொள்ளுவது பாவமாகும் என்று ஹிந்துச் சட்டம் திருத்தப்படுவதை நான் தாராளமாக வரவேற்பேன்' என்று முதல் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் நீங்கள் கூறியிருக்கிறீர்கள்.

"ஹிந்து மதத்தில் இம்மாதிரி சீர்திருத்தம் செய்வது விபரீதமாக இருக்கு மென்றும், சமூகம் பூராவினுடைய தார்மிக ஒழுக்கத்தையே பெரும் அளவுக்கு இது பாதித்துவிடும் என்றும் நான் கருதுகிறேன். உதாரணமாக, தக்க வயது வந்த பிறகு ஒரு ஆணோ, பெண்ணோ மணம் செய்துகொண்டு, சில நாட்கள் மண வாழ்க்கை நடத்திய பிறகு துரதிருஷ்ட வசமாக இருவரில் ஒருவர் இறந்துவிட்டால், அவர்களும் மறுமணம் செய்துகொள்ள அனுமதிக்கப் படக்கூடாது என்று சொல்கிறீர்களா? மணவாழ்க்கையை நன்ருக அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற பேரவா அவர்களுக்கு இருந்தால்கூட, அவர்கள் தக்க வயது வந்த பிறகு மணந்து கொண்டார்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக, அவர்கள் மீண்டும் மணந்துகொள்ளக் கூடாது என்கிறீர்களா? ஹிந்துச் சட்டத்தில் இம்மாதிரி ஒரு சீர்திருத்தம் செய்யப்பட்டால், பூர்த்தியடையாத தம்முடைய இச்சைகளைத் திருப்தி செய்துகொள்ளுவதற்கு அவர்கள் ஒழுக்கக் கேடான ஏதாவதொரு வழியைக் கண்டுபிடித்து விடுவார்கள் என்றும் நான் அஞ்சுகிறேன்; பின்னர் சமூகம் பூராவிலுமே ஒழுக்கக் கேடு மலிந்து விடும். ஆகையால் இந்த விஷயம் முற்றிலும், சம்பந்தப்பட்ட ஆண்கள் அல்லது பெண்களின் இஷ்டத்திற்கு விட்டுவிடப்பட வேண்டும் என்று நான் நினைக்கிறேன்."

கேள்வி கேட்டவருக்கு நான் அளித்த பதில், சட்டத்தை இயற்றும் மனிதனுக்கு விடப்பட்ட ஒரு அறைகூவலாகும். தன்னுடைய சுதந்திரம் கட்டுப்படுத்தப்படுவதை மனிதன் அனுமதிப்பதில்லை. ஆகையால் ஆணின் விஷயத்தில் விரும்பத்தக்கதென்று கருதப்படுவது, பெண்ணுக்கும் பொருந்தும் என்றும், ஆகையால் மனைவியை இழந்தவன் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதற்கு உரிமை அளிக்கப்பட்டிருப்பது போல் விதவைக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டும். இந்த உண்மையைத்தான் என் பதிலில் எடுத்துக் காட்ட முயற்சித்திருக்கிறேன். மேலும், பிரிட்டிஷ் அரசியலமைப்பின்கீழ் இயற்றப்பட்டுள்ள சட்டங்களைப் போல், ஹிந்துச் சட்டம் அப்படி நெகிழ்ந்து கொடுக்காதது அல்ல. 'குற்றம்' என்ற வார்த்தைக்குப் பதிலாக 'பாவம்' என்ற வார்த்தையைத் தேர்ந்தெடுத்து நான் உபயோகித்திருக்கிறேன் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். ஒருவன் குற்றம் செய்தால், மனிதனால் இயங்கப்படும் அரசாங்கம் அதற்குத் தண்டனை விதிக்கும். கடவுளோ, அல்லது ஒருவருடைய மனச்சாட்சியோதான் பாவத்திற்குத் தண்டனை கொடுக்க முடியும். என்னுடைய பதிலில் நான் குறிப்பிட்டுள்ள அந்தஸ்துக்கு ஹிந்து சமூகம் உயர்ந்து விட்டால், அது மனித குலத்திற்கும், ஹிந்து சமூகத்திற்குமே கூட, பெரிய லாபமாக இருக்கும் என்றே நான் நினைக்கிறேன்.

'யங் இந்தியா' 18—11—1926

7

லட்சிய துஷ்பிரயோகம்

குழந்தை விதவைகளின் மறுமணம் பற்றிவந்துள்ள கடிதத்திலிருந்து சில பகுதிகளைக் கீழே தருகிறேன் :

"செப்டம்பர் 23-ஆம் தேதி "எங் இந்தியா' பத்திரிகையில் 'பி' என்பவருக்கு நீங்கள் எழுதியுள்ள பதிலில், குழந்தை விதவைகளுக்கு அவர்களுடைய பெற்றோர்களே மறுமணம் செய்துவைத்து விடவேண்டுமென்று கூறியிருக்கிறீர்கள். கன்னிகாதானம் செய்துவிடும் பெற்றோர்களுக்கு, அதாவது சாஸ்திரங்களில் விதித்துள்ளபடி தமது பெண்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கும் பெற்றோர்களுக்கு இது எப்படி முடியும் ? புனிதத்துடன் மதச் சடங்குகளை நடத்தி, தம்முடைய பெண்கள் மீது தமக்குள்ள உரிமைகளையெல்லாம் மாப்பிள்ளைக்கு விட்டுக் கொடுத்துவிடும் பெற்றோர்கள், அவன் இறந்த பிறகு அந்தப் பெண்ணை வேறொருவனுக்கு மணஞ் செய்து கொடுப்பதென்பது சாத்தியமில்லை. அவள் விரும்பினால் தானாகவே மறுமணம் செய்துகொள்ளலாம்; ஆனால், அவள் கணவனுக்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டவளாதலால் அவளுடைய கணவன் இறந்த பிறகு அவளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்கு உலகத்தில் யாருக்கும் உரிமை கிடையாது. அதே காரணத்தினால் மறுமணம் செய்துகொள்ளுவதற்கு அவளுக்கே எந்த உரிமையும் இல்லை. ஆகையால், கணவன் இறக்கும் சமயத்தில் அவன் குறிப்பிட்டு அனுமதி கொடுத்திருந்தாலொழிய, அவள் மறுமணம் செய்துகொள்ளுவது இறந்த கணவனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வதாகும். தர்க்க ரீதியாகப் பார்த்தாலும் கூட, ஒரு விதவை சிறுமியாயிருந்தாலும், இளம் பெண்ணாயிருந்தாலும், வயதானவளாயிருந்தாலும், பெரும்பாலான சனாதனிகளிடையே பழக்கமாயுள்ள கன்னிகாதான முறைப்படி மணம் நடந்திருந்தால், கணவன் அனுமதி கொடுத்திருந்தாலொழிய மறுமணம் செய்துகொள்ளுவதென்பது சாத்தியமில்லை. உண்மையான சனாதன தருமத்தில் நம்பிக்கையுள்ள ஒரு கணவன் அத்தகைய அனுமதி கொடுப்பதைச் சகிக்கவும் மாட்டான். சாத்தியமானால் தன்னுடைய மனைவி தன்னுடன் உடன்கட்டை ஏறுவதையே அவன் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பான்; அல்லது அவளுடைய ஆயுள் பூராவும் தன்னை நினைத்து, தன் ஞாபகத்திற்குப் பக்தி செலுத்துவதை, அல்லது அதற்குச் சமமான கடவுளிடம் பக்தி செலுத்துவதை வரவேற்பான். ஹிந்து தருமத்தில் திருமணமும், வைதவ்யமும் ஒன்றையொன்று தழுவியதாகும்; அவை தனித்தனி அம்சங்களல்ல. ஆகையால், அவனுடைய செய்கை முற்றிலும் ஹிந்து திருமணம், விதவை நிலை ஆகியவற்றின் உயர்ந்த நோக்கங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற விருப்பத்தால் தூண்டப்பட்டதாகவே இருக்கும்."

இத்தகைய வாதம், ஒரு உயர்ந்த லட்சியத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்வதாகுமென்று நான் கருதுகிறேன். இதை எழுதியவர் நல்ல எண்ணத்துடன்தான் எழுதியிருக்கிறாரென்பது உண்மையே. ஆனால், பெண்களின் தூய்மையில் அவர் காட்டும் அளவுக்கு மீறிய கவலையினால், அடிப்படை நீதியையே அவர்

மறந்துவிடுகிறார். சிறு குழந்தைகள் விஷயத்தில் கன்னிகா தானத்தின் அர்த்தம் என்ன? ஒரு தகப்பனாருக்குத் தன் குழந்தைகள் மீது சொத்துரிமை போன்ற உரிமை ஏதாவது இருக்கிறதா? அவர் அவர்களைக் காப்பாற்றுபவரே யொழிய, சொந்தக்காரரல்ல. தன் பொறுப்பில் உள்ள குழந்தையைக் காப்பாற்றும் உரிமையை அவர் பண்டமாற்றுசெய்து துஷ்பிரயோகம் செய்யும்போது, குழந்தையைக் காப்பாற்றும் உரிமையையே அவர் இழந்துவிடுகிறார். மேலும், ஒரு தானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளச் சக்தி இல்லாத ஒரு குழந்தைக்கு எப்படி தானம் கொடுக்க முடியும்? பெற்றுக் கொள்ளும் சக்தி இல்லாத இடத்தில் தானமே இருக்க முடியாது. கன்னிகா தானம் என்பது மத பூர்வமான ஒரு சடங்கு; அதில் ஆன்மிக அர்த்தமும் இருக்கிறது. அத்தகைய வார்த்தைகளை அப்படியே உபயோகிப்பது மொழியையும், மதத்தையும் துஷ்பிரயோகம் செய்வதாகும். அப்படியானால், இந்த உலகம் தட்டை வடிவமானதென்றும், திருப்பாற் கடலில் திருப்பள்ளி கொண்டிருக்கும் கடவுளின் தலைக்குமேல் குடை பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆயிரம் தலையுள்ள பாம்புதான் உலகத்தைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்றும் நமது புராணங்களில் மறைபொருளாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக்கூட அப்படியே ஒப்புக்கொண்டு விடலாமே!

ஒரு பச்சைக் குழந்தையைத் தள்ளாடும் ஒரு கிழவனுக்கோ, அல்லது குழந்தைப் பருவம் தாண்டாத ஒரு பையனுக்கோ திருமணம் செய்து கொடுக்கும் அளவுக்கு ஒரு தகப்பனார் தன்னுடைய பொறுப்பை துஷ்பிரயோகம் செய்திருந்து, அந்தப் பெண் விதவையாகி விட்டால், அவளுக்கு மறுமணம் செய்து வைப்பதுதான் அந்தத் தகப்பனார் தன்னுடைய பாவத்தைப் போக்கிக் கொள்ளுவதற்கு செய்யக்கூடிய குறைந்த பட்ச பிராயச்சித்தமாகும். நான் முன்னால் ஒரு கட்டுரையில் சொல்லியிருப்பதுபோல், அந்த மாதிரி திருமணங்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே செல்லுபடியாகா வென்று அறிவித்து விடவேண்டும்.

— 'எங் இந்தியா' – 11-11-1926

8

விதவைகளின் மறுமணம்

நூற்றுக்கணக்கான பெண்களை நான் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆனால், தமக்கு மணமாகவில்லை என்று 13 வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்கள் இரண்டு, மூன்று பேர்கள்கூடச் சொல்லி நான் கேட்கவில்லை. மடியில் உட்கார்ந்து கொள்ளுவதற்கே தகுதியான ஒரு பெண்ணைத் தன் மனைவி என்று சொல்லிக்கொள்ளுவது மத

மாகாது ; அது மதத்திற்கு விரோதமானதாகும். 16 வயதுக்குட்பட்ட பெண்ணை மணந்துகொள்ளுவதில்லையென இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு இளைஞனும் உறுதி பூணவேண்டுமென்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். ஹிந்து தருமத்தில் விதவைக்குப் புனிதமான ஒரு இடம் உண்டு. ஆனால், முன் காலத்திய ஹிந்து விதவைகள் இன்றைய விதவைகளைப் போல் அவ்வளவு பரிதாபமான நிலைமையில் இருந்ததில்லை. 15 வயதுள்ள ஒரு பெண் விதவையாக முடியுமென்று என்னால் நினைத்துப் பார்க்கக்கூட முடியவில்லை. பெண்ணினுடைய சம்மதம் இல்லாமலோ, அல்லது வேறு காரணங்களுக்காகவோ பெற்றோர்களால் திருமணம் செய்து வைக்கப்பட்ட பெண்களை மணமானவர்களாகவே நான் கருதவில்லை. அத்தகைய பெண் விதவையாகி விட்டால், அவளுக்கு மறுமணம் செய்து வைப்பது பெற்றோர்களின் கடமை என்று நான் நினைக்கிறேன். மற்ற விதவைகள் சம்பந்தப்பட்டவரையில், முழு விதவா வாழ்க்கையைத் தாம் நடத்த முடியாது என்று அவர்கள் நினைத்தால், மனைவியரை இழந்து அதே நிலைமையிலுள்ள ஆண்களைப் போலவே அவர்களுக்கும் மறுமணம் செய்து கொள்ளும் அதே உரிமை இருக்கிறது. உங்கள் சமூகம் இந்த மூன்று பிரச்னைகளையும் தனது சொந்தப் பிரச்னைகளாக ஏற்றுக் கொண்டு, அவற்றிற்குப் பரிகாரம் கண்டுபிடிக்கத் தன்னாலியன்ற முயற்சியைச் செய்யட்டும்.

[30—7—1927-இல் மைசூரில் நிகழ்த்திய ஒரு பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது.]

— 'எங் இந்தியா' - 18—8—1927

[1927–இல் காந்திஜி சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் செய்த ஒரு பிரசங்கத்தில் குழந்தை விதவைகள் சோரத்தைக் கண்டித்து வருமாறு கூறினார் : "16 வயதுள்ள பிராம்மணப் பெண்கள் கிடைக்க மாட்டார்கள் என்றும், பிராம்மணரில் வெகுசிலரே தங்கள் பெண்களை மணம் செய்யாமல் வைத்திருக்கிறார்கள் என்றும், 10, 12, 13 வயதுக்கு முன்பே பிராம்மணப் பெண்களுக்கு மணமாகிவிடுகிறது என்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியானால் பிராம்மண இளைஞருக்கு ஒன்று சொல்லுகிறேன்; உன்னால் உன்னையே கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால், பிராம்மணனாக இருப்பதை விட்டுவிடு. பாலியத்திலேயே விதவையாகி விட்ட பக்குவமடைந்த 16 வயதுப் பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள். 16 வயதான விதவை கிடைக்கவில்லையென்றால், உனக்குப் பிடித்த எந்த சாதிப்பெண்ணையாவது மணந்து கொள்."

பிராம்மண இளைஞருக்கு இவ்வாறு கூறிய காந்திஜி, பொதுவாக எல்லா இளைஞரும் ஒரு பிரதிக்ஞை செய்து

கொள்ள வேண்டும் என்ருர். "விதவையல்லாத பெண்ணை மணக்க மாட்டோம். எப்படியும் ஒரு விதவையைத் தேடியே மணப்போம். விதவை கிடைக்கா விட்டால் மணமே செய்து கொள்ளாமல் இருப்போம்" என்று இளைஞர்கள் பிரதிக்ஞை செய்துகொள்ள வேண்டும் என்ருர்.

இப்பிரசங்கத்தின் விவரத்தை 'மகாத்மா காந்தி நூல்கள்'—நான்காம் தொகுப்பு 678—81-ஆம் பக்கங்களில் காண்க.]

9

ஆத்திரம் நிறைந்த ஓர் ஆட்சேபணை

ஒரு வங்காளிப் பள்ளிக்கூடத்தின் தலைமை ஆசிரியர் பின் வருமாறு எழுதுகிருர் :

"விதவைப் பெண்களைத்தான் மணந்து கொள்ளவேண்டுமென்று சென்னையில் மாணவர்களுக்கு நீங்கள் செய்த உபதேசமும், பிரசங்கங்களும் எங்களைத் திடுக்கிட வைத்துவிட்டன; என்னுடைய தாழ்மையான, ஆனல், ஆத்திரம் நிறைந்த ஆட்சேபணையைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

"விதவைகள் ஆயுள் பூராவும் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிப்பதுதான் இந்தியப் பெண்ணினத்திற்கு உலகத்தில் மகோன்னதமான ஒரு பெரிய ஸ்தானத்தை அளித்திருக்கிறது. இத்தகைய உபதேசம் அந்தப் பழக்கத்தை அழிக்கும் போக்கை உண்டாக்கிவிடும். மேலும், திருமணம் பற்றி நீங்கள் கூறும் கருத்துக்கள் மறுபிறப்பு, முக்தி போன்ற ஹிந்து மத நம்பிக்கைகளைக் குலைத்து விடுவதோடு, ஹிந்து சமூகத்தையும் நமக்குப் பிடித்தமில்லாத மற்ற சமூகங்களின் அளவுக்கு இறக்கிவிடும். நமது சமூகம் சீர்குலைந்திருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனல், ஹிந்து தருமத்தின் லட்சியங்களில் நாம் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்து, நம்மால் முடிந்தவரையில் அவற்றைப் பின்பற்ற முயற்சி செய்ய வேண்டும். மற்ற சமூகங்களின் லட்சியங்களினல் நாம் குழப்பமடைந்துவிடக்கூடாது. அகல்யாபாய், ராணி பவானி, பெஹுலா, சீதை, சாவித்திரி, தமயந்தி போன்றவர்களின் உதாரணங்கள் ஹிந்து சமூகத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக இருக்க வேண்டும்; அவர்களுடைய லட்சியப் பாதையில் நமது சமூகத்தை நாம் செலுத்த வேண்டும். ஆகையால் சிக்கலான இந்தப் பிரச்னைகளைப்பற்றி நீங்கள் அபிப்பிராயம் தெரிவித்து, அதன் மூலம் சமூகம் தன்னிஷ்டப்படி நடக்கும்படி விட்டுவிடக் கூடாதென்று மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

ஆத்திரம் நிறைந்த இந்த ஆட்சேபணையினல் நான் என் கருத்துக்களை மாற்றிக் கொள்ளவுமில்லை; அவற்றிற்காக நான் வருந்தவுமில்லை. மன உறுதி கொண்டவளும், பிரம்மசரியத்தை

அறிந்து, அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று துணிந்திருப்பவளுமான ஒரு விதவைகூட என்னுடைய புத்திமதி காரணமாகத் தன் முடிவை மாற்றிக் கொள்ளமாட்டாள். ஆனால், என்னுடைய யோசனை பின்பற்றப்பட்டால், திருமணம் நடந்த காலத்தில் அதன் அர்த்தத்தையே அறியாத சிறுமிகளுக்கு அது நிச்சயம் பெரிய ஆறுதலை அளிக்கும். அவர்கள் விஷயத்தில் 'விதவை' என்ற பதத்தை உபயோகிப்பது, புனிதமான தொடர்புகளுடைய ஒரு பெயரை துஷ்பிரயோகம் செய்வதாகும். இக்கடிதத்தை எழுதியவர் என்ன நோக்கத்துடன் எழுதினாரோ அதே நோக்கத்துடன்தான், நாட்டிலுள்ள இளைஞர்கள், விதவைகள் என்று சொல்லப்படுவோரையே மணந்து கொள்ள வேண்டும், அல்லது மணமே செய்து கொள்ளக் கூடாது என்று நான் சொல்லுகிறேன். குழந்தை விதவை நிலை என்ற சாபக் கேட்டை ஒழித்தால் தான் திருமணத்தின் புனிதத்தைக் காப்பாற்ற முடியும்.

பிரம்மசரியத்தை அனுஷ்டித்தால் விதவைகள் மோட்சத்தை அடைகிறார்கள் என்ற கூற்றுக்கு அனுபவத்தில் எந்த ஆதாரமும் இல்லை. இறுதியான அந்த ஆனந்த நிலையை அடைவதற்கு வெறும் பிரம்மசரியம் மட்டும் போதாது; மேலும் பல காரியங்கள் அதற்கு அவசியமாகும். ஒருவர்மீது சுமத்தப்படும் பிரம்மசரியத்தினால் பிரயோசனமே இல்லை. பல சமயங்களில் அதனால், ரகசியமான தீமைகள் தோன்றுகின்றன; சமூகத்தின் உயிர் நாடியையே தொலைத்து விடக்கூடிய தீமைகள் எழுகின்றன. நேரில் விஷயங்களைப் பார்த்தறிந்த அனுபவத்தின் மீதுதான் நான் எழுதுகிறேன் என்பதை, கடிதம் எழுதியிருப்பவர்கள் உணர வேண்டும்.

என்னுடைய யோசனையின் பலனாக கன்னிகளாகவுள்ள விதவைகளுக்கு அடிப்படை நீதி கிடைக்க முடிந்தால், அதன் காரணமாக, மற்றப் பெண்கள் பருவ காலத்திற்கு முன்பே ஆண்களின் காமவெறிக்கு விற்கப்படாமல், பருவமும், விஷய அறிவும் ஏற்படும் வரையில் காத்திருக்க வாய்ப்பளிக்கப்பட்டால், நான் மகிழ்ச்சியடைவேன்.

மறுபிறப்பு, முக்தி போன்ற கொள்கைகளில் உள்ள நம்பிக்கைக்கு முரணான திருமணக் கொள்கை எதையும் நான் சொல்லவில்லை. கீழ்த்தர வகுப்பினர் என்று நாம் இறுமாப்புடன் வருணிக்கும் லட்சக்கணக்கான ஹிந்துக்களிடையே விதவைகளின் மறுமணம் தடை செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை என்பதை வாசகர்கள் உணர வேண்டும். மனைவிகளை இழந்த கிழவர்கள், மறுமணம் செய்து கொள்ளுவது அந்த நம்பிக்கையைப் பாதிக்கவில்லை என்றால், விதவைகள் என்று தவறாக வருணிக்கப்படும் பெண்களின் உண்மையான மணம் மட்டும் அந்தப் பெரிய நம்பிக்கையில் எப்படித் தலையிடுகிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. மறுபிறப்பு போன்றவைகளெல்லாம் என்னைப் பொறுத்த வரையில் வெறும் கொள்கைகள் மட்டுமல்ல; அன்றாடம் சூரியன் உதிப்பது

போல் அவை பிரத்தியட்சப் பிரமாணங்கள் என்று நான் கருது கிறேன் என்பதை இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர் உணர வேண்டும். முக்தி என்பது ஒரு பிரமாணம்; அதை அடைவதற்கு என்னலியன்ற வரையில் நான் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கி றேன். முக்தியைப் பற்றி நான் ஆழ்ந்து சிந்தனை செய்ததால் தான், கன்னி விதவைகளுக்கு இழைக்கப்படும் தவறைப் பற்றிய உணர்வு எனக்கு ஏற்பட்டது. ஆண்கள் எந்தக் கட்டுப்பாடும் இன்றி சுதந்திரமாக இருப்பவர்கள். இந்த மமதையில், துன்பத் திற்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்கும் இன்றைய கன்னி விதவைகளையும், அழியாப் புகழுடைய சீதை, மற்றும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ள மற்றப் பெயர்களையும் ஒரே மூச்சில் சேர்த்துச் சொல்லாதிருப் போமாக.

கடைசியாக, ஹிந்து தருமத்தில் உண்மையான விதவை நிலைக்கு, நியாயமான ஒரு பெருமை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும், விதவைகள் மறுமணம் செய்து கொள்ளக்கூடாதென வேதகாலத்தில் அடியோடு தடை விதிக்கப்பட்டிருந்தது என்ற நம்பிக்கைக்கு ஆதாரம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. ஆனல், என்னுடைய போராட்டம், உண்மையான விதவை நிலையை எதிர்த்து அல்ல. அதன் பெயரால் உள்ள அந்த கேலிச் சித்திரத்தையே நான் ஆட்சேபிக்கிறேன். நான் குறிப்பிடும் பெண்களை, அவர்களுடைய சகிக்க முடியாத தளைகளிலிருந்து விடுதலை செய்ய வேண்டியது, கண்ய உணர்ச்சி உள்ள ஒவ்வொரு ஹிந்துவின் கடமையுமாகும்; அத்தகைய பெண்களை விதவை களாகப் பாவிக்காமலிருப்பதே நல்ல வழியாகும். ஆனகயால், விதவைகள் என்று தவருக அழைக்கப்படும் இந்தக் கன்னிகளைத் தவிர வேறு யாரையும் மணந்துகொள்ள முடியாது என்று மறுத்து விடவேண்டுமென்று ஹிந்து இளைஞர்களுக்கு நான் சொன்ன யோசனையை, தாழ்மையுடன், ஆனல், அழுத்தமாக மீண்டும் கூறுகிறேன்.

— 'எங் இந்தியா' - 6—10—1927

10

இணக்கமற்ற சிந்தனை

ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறர்:

"நீங்கள் எழுதியுள்ள ஓர் கட்டுரையில் ஒரு இடத்தில் பின்வருமாறு கூறி யிருக்கிறீர்கள்: திருமணம் என்பது ஒரு புனிதமான சடங்கா யிருந்தால். அந்த இணைப்பு வெறும் உடல்களின் இணைப்பு மட்டும் அல்ல; இருவரில் ஒரு வர் இறந்துவிட்டாலும் பிரிக்க முடியாத உள்ளங்களின் இணைப்பாகும், உள்ளங்கள் உண்மையாக இணைக்கப்பட்டால், ஒரு விதவையோ, மனைவியை

இழந்தவரோ மறுமணம் செய்துகொள்ளுவது என்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாததாகும்; அது முறை தவறியதும், தவருனதுமாகும்.

''அதே கட்டுரையில் மற்ருெரு இடத்தில் பின்வருமாறு கூறுகிறீர்கள்: கன்னி விதவைகளுக்கு மறுமணம் செய்து வைப்பது விரும்பத்தக்கது என்பதோடு மட்டுமல்ல; விதவைப் பெண்கள் உள்ள பெற்ருேர்கள் அவர்களுக்கு மறுமணம் செய்து வைக்க வேண்டியது கடமையாகும் என்றும் கருதுகிறேன்.

''இந்த இரண்டு அபிப்பிராயங்களும் எப்படிப் பொருந்தும் ?''

இவ்விரண்டு கருத்துக்களுக்குமிடையே முரண்பாடு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. ஒரு சின்னஞ் சிறு பெண்ணை, அந்தக் குழந்தையின் க்ஷேமத்தைப் பொருட்படுத்தாமலும், அவளுக்குத் தெரியாமலும் விஷய மறியாத அல்லது இரக்கமில்லாத பெற்ருேர்கள் திருமணம் செய்து கொடுப்பது மணமே அல்ல. அது நிச்சயமாகப் புனிதச் சடங்கல்ல. ஆகையால், அத்தகைய பெண்ணுக்கு மறுமணம் செய்து வைக்க வேண்டியது கடமையாகிறது. உண்மையில், இந்த இடத்தில் "மறுமணம்" என்ற வார்த்தையே பொருத்தமானதல்ல. அந்தக் கன்னிக்கு உண்மையாக முன்பு மணமே ஆகவில்லை. ஆகையால், அவளுடைய கணவன் என்று சொல்லப்படுபவன் இறந்துவிட்டால், அவளுக்குத் தகுதியான ஒரு வாழ்க்கைத் துணைவனைத் தேடிக் கொடுப்பது பெற்ருேர்களுக்கு இயற்கையான ஒரு கடமையாயிருக்கும்.

—'யங் இந்தியா' - 26—9—1929

11

அபலை விதவைகள்

குவெட்டாவில் தன்னுடைய கணவன், இரண்டு மாதக் குழந்தை, மாமனர், கணவனின் இளைய சகோதரன், அதாவது தன் கணவன் வீட்டார் யாவரையுமே இழந்து விட்ட 17-வயதுள்ள ஒரு பெண்ணின் பரிதாபமான நிலைமையைப் பற்றி ஒரு நண்பர் துக்கத்துடன் எழுதியிருக்கிருர். அவள் தப்பிப் பிழைத்து, தான் உடுத்திக் கொண்டிருந்த ஆடைகளோடுமட்டும் திரும்பி வந்ததாக அவர் கூறுகிருர். அந்தப் பெண் அவருடைய மாமன் மகள். அவளை எப்படித் தேற்றுவது, அல்லது அவளை என்ன செய்வது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. அவளும் காயமடையாமல் தப்பவில்லை. அவளுடைய கால் பாதிக்கப்

பட்டிருக்கிறது. நல்ல வேளையாக எலும்பு பிசகிப்போகாமல் அப்படியே இருக்கிறது. அவர் பின்வருமாறு தன் கடிதத்தை முடித்திருக்கிறார் :

"அவளை லாகூரிலுள்ள அவளுடைய தாயாரிடம் விட்டிருக்கிறேன். அவளுக்கு மறுமணம் செய்து வைத்துவிடக்கூடாதா என்று அவளிடமும், மற்ற உறவினர்களிடமும் லேசாகப் பிரஸ்தாபித்தேன். சிலர், நான் சொல்லுவதை அனுதாபத்துடன் கேட்டார்கள்; வேறு சிலர் இந்த யோசனையை ஆட்சேபித்தார்கள். என் சகோதரியின் பெண்ணைப்போலவே மற்றும் பல பெண்களுக்கும் இம்மாதிரி அனுபவம் ஏற்பட்டிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. துரதிருஷ்டம் பிடித்த இந்த விதவைகளுக்கு ஆறுதலாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுவீர்களா ?"

தொன்று தொட்டு வழக்கமாக இருந்து வரும் சில கருத்துக்கள் சம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் என்னுடைய எழுத்தோ, வார்த்தையோ என்ன செய்ய முடியும் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மனைவியை இழந்த ஆணுக்கு மறுமணம் செய்து கொள்ள உரிமை இருப்பது போல், விதவைக்கும் மறுமணம் செய்து கொள்ள உரிமை உண்டு என்று நான் பல தடவைகளில் சொல்லியிருக்கிறேன். தன்னிச்சையான விதவை நிலை என்பது ஹிந்து மதத்தில் விலை மதிப்பில்லாத ஒரு வரப்பிரசாதமாகும்; பலவந்த விதவை நிலை ஒரு சாபக் கேடாகும். கட்டுப்பாடுகள் எவையுமே இல்லையென்றால், பல இளம் விதவைகள் சரீர இச்சையைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதோ என்ற பயத்தினால் அல்லாமல், ஹிந்து பொதுஜன அபிப்பிராயம் என்ற இழிச்சொல்லிலிருந்து தப்புவதற்காகக் கொஞ்சமும் தயக்கமில்லாமல் மறுமணம் செய்துகொண்டு விடுவார்களென்றே நான் நம்புகிறேன். ஆகையால், இந்த குவெட்டா சகோதரியைப் போல் துரதிருஷ்ட நிலைமையிலுள்ள எல்லா இளம் விதவைகளும், மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதற்கு சகல தூண்டுதல்களும் அளிக்கப்பட வேண்டும். அவர்கள் மறுமணம் செய்து கொள்ளுவதென்று தீர்மானித்தால், மற்றவர்கள் அவர்களைக் குறை சொல்லமாட்டார்களென்ற நிச்சயமும் இருக்கவேண்டும். அவர்களுக்குத் தகுதியான வரன்களைத் தேடிக்கொடுப்பதற்கும் எல்லா முயற்சிகளும் செய்யப்பட வேண்டும். இது எந்த ஸ்தாபனத்தினாலும் செய்யப்படக் கூடிய வேலையல்ல. விதவைகளாகிவிட்டவர்களின் உறவினர்களான சீர்திருத்தவாதிகளே இதைச் செய்ய வேண்டும். தம்முடைய வட்டாரங்களில் தீவிரமாகவும், கண்யத்துடனும், அடக்கமாகவும் இதைப்பற்றி அவர்கள் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கும்போதெல்லாம் அதற்குப் பெரிய விளம்பரம் அளிக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மட்டும்தான் பூகம்பத்தில் விதவைகளாகியிருக்கக்கூடிய பெண்களுக்கு உருப்படியான உதவி செய்ய முடியும். இந்த கோர சம்பவத்தின் ஞாபகம் மக்கள் மனத்தில் பசுமையாக இருக்கும்போதே, பொதுஜன அனுதாபத்தைச் சுலபமாகத் திரட்டுவது சாத்தியமாயிருக்க

லாம். இந்தச் சீர்திருத்தம், ஒரு தடவை பெரும் அளவில் ஆரம்பமாகிவிட்டால், சாதாரணமாக விதவைகளான பெண்கள்கூட, இஷ்டப்பட்டால், மணந்து கொள்ளுவது சுலபமாக இருக்கும்.

—'ஹரிஜன்' - 22—6—1935

12

கட்டாய வைதவ்யம்

ஜூலியஸ் ஸீஸரின் காலத்தில் வாழ்ந்த டியோடரஸ் என்ற ஸிஸிலி நாட்டுக்காரர், பிரபஞ்சத்தின் சரித்திரத்தைப் பற்றி எழுதியுள்ள ஒரு நூலில், உடன்கட்டை ஏறுவதைப்பற்றியுள்ள பின்கண்ட சுவாரஸ்யமான பகுதிகளை பியாரிலால் தேடிப் பிடித்திருக்கிறார் :

"இளைஞர்களும், இளம் பெண்களும் திருமணம் செய்துகொள்ளுவதென்பது, அவர்களுடைய பரஸ்பர சம்மதத்தின்மீதேயன்றி, பெற்றோர்களின் முடிவுப்படி அல்ல என்பது இந்தியர்களிடையே ஒரு புராதனமான சட்டமாகும். ஆனால், பக்குவமடையாத பருவத்தினரிடையே மணங்கள் நடைபெற்றபோது, அடிக்கடி தோல்விகள் ஏற்படுவதுண்டு. தம்முடைய திருமணம் பற்றி இருதரப்பினரும் வருத்தப்படும்போது, பல பெண்கள் ஒழுக்கம் தவறியவர்களானார்கள். அடக்கமற்ற வாழ்க்கையின் காரணமாக மற்றவர்களிடமும் காதல் கொண்டார்கள். கடைசியில், தாங்கள் முதலில் மணந்துகொண்ட கணவர்களை விட்டுவிடவேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பியபோது, பகிரங்கமாக அப்படிச் செய்வது கௌரவமாயிராது. ஆகையால், விஷத்தின் மூலம் அவர்களைக் கொன்றுவிடுவார்கள். மனித உயிரைப் போக்குவதற்கான பல மூலிகைகள் அவர்களுடைய நாட்டில் நிறைய இருக்கின்றன. இந்த மூலிகைகளில் சிலவற்றைப் பொடிசெய்து உணவிலோ, நீரிலோ கலந்து கொடுத்தாலும் சாவு ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால், இந்தக் கொடிய பழக்கம் பரவ ஆரம்பித்து, பல உயிர்கள் பலியிடப்பட்டன. இப்படிக் குற்றம் செய்பவர்களுக்குத் தண்டனையும் அளிக்கப்பட்டது. அப்போதும்கூட மற்ற மனைவிகள் தம்முடைய இந்தக் கொடிய வழக்கத்தை விடவில்லை. ஆகவே, கடைசியாக ஒரு சட்டமியற்றினார்கள். இதன்படி ஒரு மனைவி, கர்ப்பவதியாய் இருந்தாலொழிய அல்லது ஏற்கனவே குழந்தைகள் பெற்றவளாயிருந்தாலொழிய, கணவன் இறந்தால் அவளும் அவனுடன் சேர்ந்து கொளுத்தப்படவேண்டுமென்றும், இதற்கு அவள் கீழ்ப்படிய இஷ்டப்படாவிட்டால், தன் ஆயுள் பூராவும் விதவையாகவே இருக்கவேண்டுமென்றும், எல்லாச் சடங்குகளிலிருந்தும் அவள் நிரந்தரமாக விலக்கப்படவேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டது."

மனிதத் தன்மைக்கு விரோதமான இந்த இரு பழக்கங்களுக்கும் உண்மையான ஆரம்ப காரணம் இதுதானென்றால், பலவந்தமாக நம்மீது திணிக்கப்பட்ட சட்டத்தின் மூலம் உடன் கட்டை ஏறுதல் ஒழிக்கப்பட்டதற்கு நாம் கடவுளுக்கு

நன்றி செலுத்த வேண்டும். திருமணம் என்றால் என்ன என்று கூடத்தெரியாத பெண்கள்மீது பலவந்தமாக விதவை நிலையைச் சுமத்தும் ஹிந்து சமூகத்தை, வெளியிலிருந்து வரும் எந்தத் தடையும் காப்பாற்ற முடியாது. ஹிந்துக்களிடையே விஷய அறிவு ஏற்படுவதன் மூலம் இந்தச் சீர்திருத்தம் ஏற்படலாம்; அல்லது குழந்தை விதவைகளுக்கு மறுமணம் செய்விக்க வேண்டிய கடமையைப் பெற்றோர்கள் உணருவதன் மூலம் ஏற்படலாம். பெண்கள் இதற்குச் சம்மதிக்காவிட்டால், அவர்கள் மணந்துகொள்ளுவது சரியான காரியம்தான் என்பதை அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தலாம். இது வயது வராத பெண்களுக்கே பொருந்தும். விதவைகள் என்று சொல்லப்படுபவர்கள் வயது வந்தவர்களாயிருந்து, அவர்கள் மணந்துகொள்ள விரும்பவில்லையென்றால், மணமாகாத கன்னிகளாயிருந்தால் மணந்துகொள்ள அவர்களுக்கு எவ்வளவு உரிமை உண்டோ அவ்வளவு உரிமை இப்போதும் உண்டு என்பதை மட்டும் அவர்களிடம் சொன்னால் போதும்; வேறொன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை. தம்மிடமுள்ள வெள்ளி அல்லது தங்கச் சங்கிலிகளையும், மோதிரங்களையும், ஆபரணங்களென்று பெண்களும், வயது வந்தவர்களும் கூட நினைக்கிறார்கள். அதுபோல் தம்மைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டுள்ள சங்கிலிகளை ஆபரணங்களென்று தவறாக நினைத்து, அவற்றைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொள்ளும் கைதிகளின் தளைகளை முறிப்பது கஷ்டம்தான்.

—'ஹரிஜன்' - 20-3-1937

பகுதி ஐந்து

விபசாரக் கொடுமை

1

ஆந்திர தேசத்தில்

ஆயினும், உள்ளத்தைக் கிளறிவிடுபவைகளிலிருந்து, உள்ளத்தைக் கொல்லும் கண்டுபிடிப்புகளுக்கும் நான் இறங்கத் தான் வேண்டும். காக்கிஞடாவில், அந்தப் பெரிய பொதுக் கூட் டத்திற்குப் பிறகு, இரவு 9 மணி சுமாருக்கு நானிருந்த பங்களா வுக்குத் திரும்பி வந்த போது, சில மாதர்களும், பெண்களும் என்னைப் பார்க்க வந்தார்கள். நான் உள்ளே போகும்போது வெளிச்சம் மிகவும் மங்கலாக இருந்தது. அவர்களுடைய நட மாட்டங்களும், பார்வைகளும் ஒரு மாதிரியா யிருந்தன. "நீங்கள் நூற்பதுண்டா? திலகர் சுயராஜ்ய நிதிக்கு என்ன தருவீர்கள்?" சாதாரணமாக இப்படித்தான் நான் யாரையும் வரவேற்பது வழக்கம். ஆனால், இந்த வழக்கமான கேள்விகள் எனக்கு வர வில்லை. அதற்கு மாருக இந்த மாதர்கள் யார் என்று வீட்டுக் காரரைக் கேட்டேன். அவருக்கும் தெரியவில்லை. அவர்கள் யாரென்று விசாரித்தார். கொஞ்சம் தயக்கத்திற்குப் பிறகு பதில் வந்தது. "நாங்கள் நாட்டியக்காரிகள்." பூமி வெடித்து என்னை விழுங்கி விடுவது போன்ற உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட் டது. இந்த வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்தைக் கொண்டாடுவதற்கு ஒரு சடங்கும் இருப்பதாக அவர் என்னைச் சமாதானப்படுத்தினர். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இது, நிலைமையை இன்னும் மோச மாக்கி விட்டது. கண்டிக்கத்தக்க ஒன்றிற்கு ஒரு மரியாதை அளிக்கப்பட்டுவிட்டது. நான் குறுக்கு விசாரணை செய்தேன். என்னைத் தரிசனம் செய்வதற்கு வந்ததாக அவர்கள் மிகவும் மரியாதையான குரலில் பதிலளித்தார்கள். "வேறு தொழில் ஏதாவது செய்ய அவர்கள் தயாரா?" "ஆம். அதன்மூலம் எங்களுக்கு ஜீவனம் நடக்குமானல் தயார்." அந்த இடத்தி லேயே இதை முடித்துவிட எனக்கு மனம் வரவில்லை. நான் ஆணு யிருப்பது பற்றி வெட்கப்பட்டேன். மறுநாள் காலை ராஜமகேந் திரபுரத்தில் தங்கினேம். அங்கே மனத்தைத் திறந்து பேசினேன். ஆந்திராவில் இதுதான் மிகவும் வேதனையளித்த ஒரு அனுபவம். இந்தியாவின் மற்றப் பகுதிகளிலும் இந்தப் பாவம், ஏதாவது ஒரு உருவத்தில் சகஜமாக இருந்து வருகிறது என்றே நினைக்கிறேன்.

ஆன்ம சுத்தியின் மூலம் நாம் சுயராஜ்யம் பெறப்போகிறோமென்றால், நமது காம இச்சைகளுக்குப் பெண்களை இரைகளாக்கலாகாது என்றுதான் நான் சொல்லுவேன். பலவீனமானவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற சட்டம் இந்த விஷயத்தில் குறிப்பாகப் பொருந்தும். பசுக்களைக் காப்பதென்பதில், நமது பெண்களின் கற்பைப் பாதுகாப்பதும் அடங்கியிருக்கிறது என்றே நான் நினைக்கிறேன். நமது தாய்மார்கள், சகோதரிகள், குமாரத்திகளுக்கு மரியாதை காட்டுவதுபோல்,நம்நாட்டுப் பெண்களுக்கும் நாம் மரியாதை காட்டக் கற்றுக் கொண்டாலொழிய, நவ இந்தியா ஏற்பட முடியாது. நம்மிடமுள்ள மனித உள்ளத்தைக் கொன்று, நம்மை மிருகங்களாக்கும் பாவங்களிலிருந்து நம்மை விடுவித்துக் கொள்ளுவோமாக.

'எங் இந்தியா' – 13—4—1921

(2)

முக்கியமான ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி, ராஜமகேந்திரபுரத்தில் நான் விரும்பியதையெல்லாம் சொன்னேன். யாராவது ஒரு தெலுங்கு நண்பர் அதை மொழிபெயர்த்து, நூற்றுக்கணக்கான நம் நாட்டு மக்களிடையே அதைப் பரப்புவார் என்று நம்புகிறேன். நேற்றிரவு காக்கினடாவில் அந்த தாசிகள் என்னைப் பார்க்க வந்தபோது மணி பத்து இருக்கும். அவர்கள் யார் என்ற உண்மை எனக்குப் பூராவாகத் தெரிந்தபோது, பூமியே வெடித்து அதற்குள் நான் முழுகுவது போல் எனக்குத் தோன்றிற்று. அந்தப் பாவத்தை நம்மிடையேயிருந்து அகற்றி விடும்படி உங்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நம்முடைய காம வெறிக்காக ஒரு சகோதரிகூட வெட்கமும், சிறுமையும் நிறைந்த வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியிருப்பது சரியல்ல. இந்தச் சுத்தி இயக்கத்தில், இந்தப் பெண்களையெல்லாம் நமது சகோதரிகளாகவும், குமாரத்திகளாகவும் பாவிக்க வேண்டியது நமது கடமையாகும். அகம்பாவம் பிடித்த இந்த அரசாங்கத்தின் பலாத்காரம் நம்மை எப்படி உறுத்துகிறது? ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாழடித்து, நாம் அரசாங்கத்தைவிட மோசமான பலாத்காரத்தைச் செய்யாதிருப்போமாக. நாட்டின் இந்தப் பகுதியில் ஒரு தாசிகூட இல்லை என்று கூடிய சீக்கிரத்தில் எனக்கு உறுதி கூறுமாறு சகோதர, சகோதரிகளாகிய உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஒவ்வொரு இடமாகச் சென்று, ஒவ்வொரு தாசியையும் கண்டுபிடித்து, ஆண்கள் தாம் செய்யும் தவறைப் பற்றி வெட்கமடையும்படி செய்ய வேண்டுமென்று, எனக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்தச் சகோதரிகளைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

— 'எங் இந்தியா'-11—5—1921

2

லட்சுமணபுரியின் படுகுழிகள்

லட்சுமணபுரியிலிருந்து ஒரு ஆங்கிலேய நண்பர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்:

"உங்களுடைய ஆதரவாளர்களில் சிலர் அதிகாரப் பதவிகளை வகிப்பவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்களிடம் போவதற்கு முன்பு, லட்சுமணபுரியிலுள்ள விபசார விடுதிகளைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை எழுதும்படி உங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவதற்காகவே இதை எழுதுகிறேன். அமீனபாதிலுள்ள ராணுவ போலீஸாருடன் இன்று காலை பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ராணுவப் படைகளைச் சேர்ந்தவர்கள் அடிக்கடி போகும் ஐம்பது விபசார விடுதிகள் இந்த இடத்தில் இருப்பதாக அறிந்தேன். (இந்த இடங்களுக்கு அவர்கள் போகக் கூடாது. மீறிப் போனதற்காகப் பலர் ராணுவ அதிகாரிகளால் தண்டிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள்). அந்த இடங்களுக்கு ஐரோப்பியர்களும், ஆங்கிலோ-இந்தியர்களும் போகிறார்கள். இந்தியர்களைப்பற்றி அவர்கள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால், அவர்களும் இந்தப் பெண்களிடம் போவதாகக் கேள்விப்பட்டேன். மனிதத் தன்மையை இழிவாக்குவதும், தன்னடக்கமற்றதுமான இந்தத் தீமையை எதிர்ப்பதற்கு, நீங்கள் ஒரு வார்த்தை சொல்லுவது மற்றெதையும் விடப் பலனுள்ளதாக இருக்கும். இந்த விஷயத்தில் என்னாலியன்ற உதவிகளைச் செய்வதாக நான் வாக்களிக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்."

இந்த ஆங்கில நண்பர் கூறுவதுபோல் என்னுடைய வார்த்தைக்கு அவ்வளவு சக்தி இருக்கிறதென்று நானும் நம்பினால் நன்றாயிருக்கும். இதை நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது, இரவில் என்னைப் பார்க்க வந்த அந்த அருமை காக்கினாடா பெண்களின் ஞாபகம் என்னை வாட்டுகிறது. அவர்களுடைய அவமானத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பிறகு, அவர்கள் எனக்கு இன்னும் அருமையானவர்களாகி விட்டார்கள். தங்களுடைய வாழ்க்கை எத்தகையது என்பதை அவர்கள் என்னிடம் சூசகமாகத்தான் தெரிவிக்க முடிந்தது. அவர்கள் சார்பில் பேசிய பெண்ணின் கண்களில் துக்கமும், வெட்கமும் குடிகொண்டிருந்தன. அவர்கள் குற்றமிழைப்பவர்கள் என்று சொல்ல எனக்கு மனம் வரவில்லை. இவர்களைச் சந்தித்த பிறகு நான் செய்த பிரசங்கத்தில், தனிப்பட்ட வாழ்வில் பரிசுத்தமாயிருக்க வேண்டிய தன் அவசியத்தை வற்புறுத்தினேன். ஆகையால், லட்சுமணபுரியிலுள்ள அந்த வழுக்கி விழுந்த சகோதரிகளை நினைக்கும் போது என் மனம் வேதனையடைகிறது. அவர்கள் அம்மாதிரி வெட்கப்படத்தக்க வாழ்க்கையை நடத்தும்படியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் மனமுவந்து அந்தத் தொழிலைச் செய்யவில்லை என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். மனிதனிடமுள்ள மிருக வெறி, வெறுக்கத்தக்க இந்தக் குற்றத்தை லாபகரமான ஒரு தொழிலாக்கிவிட்டது. லட்சுமணபுரியிலுள்ளவர்கள்

சுக வாழ்வை விரும்புபவர்கள் என்று பெயர் போனவர்கள். ஆனால், லட்சுமணபுரி ஒரு முஸ்லிம் குருவின் ஸ்தானமுமாகும் இஸ்லாத்தில் உள்ள உன்னத அம்சங்கள் யாவும் அங்கும் இருக்கின்றன. ஹிந்துக்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், மாசுமருவற்ற சீதையும், ராமனும் அலைந்து திரிந்து, ஆட்சி புரிந்த மாகாணத்தின் தலைநகரம் லட்சுமணபுரி. ஹிந்துக்கள் சுத்தமாகவும், கம்பீரத்துடனும், வீரத்துடனும், சத்தியத்தில் உறுதியுடனும் இருந்த நாட்களை அது ஞாபகப்படுத்துகிறது. ஒத்துழையாமை என்பது தன்னைத்தானே தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுவதாகும். ஒத்துழையாமையாளர்களும், மற்றவர்களும் லட்சுமணபுரியிலுள்ள இந்த அதர்மக் கொள்ளை நோயைக் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்தியாவிலுள்ள மற்ற நகரங்களைவிட லட்சுமணபுரி ஒன்றும் கெட்டுப் போய்விடவில்லை என்று லட்சுமணபுரியின் நல்ல பெயரில் அக்கறையுள்ள யாரும் எனக்கு ஞாபகப்படுத்த மாட்டார்களென்று நம்புகிறேன். அகஸ்மாத்தாக லட்சுமணபுரி ஒரு உதாரணமாகக் கிடைத்தது. இந்தியா பூராவிலுமுள்ள பெண்களின் தூய்மைக்கும், பாதுகாப்புக்கும் நாம் பொறுப்பாளிகள். லட்சுமணபுரி ஏன் வழிகாட்டக் கூடாது?

— 'எங் இந்தியா' - 18—8—1921

3

வழுக்கி விழுந்த நமது சகோதரிகள்

தம் உடல்களை விற்று வாழ்க்கையை நடத்தும் அந்தப் பெண்களை, ஆந்திர மாகாணத்திலுள்ள காக்கிநடாவில்தான் முதன் முதலாகப் பார்த்தேன். அங்கே ஐந்தாறு பேர்கள்தான் வந்திருந்தார்கள்; அதுவும் சில நிமிடங்களுக்குத்தான். இரண்டாவது தடவையாக, பாரிஸாலில் அவர்களைப் பார்த்தேன். என்னைச் சந்திப்பதற்கு முன்னதாகவே ஏற்பாடு செய்து கொண்டு, நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அத்தகைய பெண்கள் வந்திருந்தார்கள். தாங்கள் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்ந்துவிட்டதாகவும், திலகர் சுயராஜ்ய நிதிக்கு நன்கொடை அளித்திருப்பதாகவும், ஆனால், காங்கிரஸ் கமிட்டிகளில் நிர்வாகப் பதவிகளை விரும்பக் கூடாதென்று நான் சொல்லுவது தங்களுக்குப் புரியவில்லை என்றும் அவர்கள் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். என்னைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும் அக்கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். தங்களுடைய எதிர்கால நலன்களைப் பற்றி என்னிடம் யோசனை கேட்க விரும்புவதாகக் கடிதத்தை முடித்திருந்தார்கள். இந்தக் கடிதத்தைக் கொண்டு வந்தவர், மிகுந்த தயக்கத்துடன்தான் கடிதத்தை என்னிடம் கொடுத்

தார். ஏனெனில், இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்து எனக்குக் கோபம் வருமா அல்லது சந்தோஷப்படுவேனு என்று அவருக்குத் தெரியாது. என்னுல் முடியுமானுல் இந்தச் சகோதரிகளுக்கு உதவி செய்வது என் கடமையாகும் என்று அவரைத் தேற்றினேன்.

இந்தச் சகோதரிகளுடன் நான் செலவிட்ட அந்த இரண்டு மணி நேரமும் என் நினைவை விட்டு அகலவே அகலாது. சுமார் இருபது ஆயிரம் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் உள்ள அந்த ஊரில் தாங்கள் 350 பேருக்குமேல் இருப்பதாக அவர்கள் சொன்னுர்கள். பாரிஸால் ஆண்களின் அவமானத்தின் சின்னங்களாக அவர்கள் விளங்குகிறுர்கள். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இதை அவர்கள் ஒழிக்கிறுர்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு பாரிஸாவின் நல்ல பெயருக்கு அது நல்லதாகும். பாரிஸாலுக்கு எது பொருந்துமோ, அது ஒவ்வொரு நகரத்திற்கும் பொருந்தும் என்றே அஞ்சுகிறேன். ஆகையால், ஒரு உதாரணமாகத்தான் பாரிஸாலைக் குறிப்பிடுகிறேன். இந்தச் சகோதரிகளுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்த பெருமை பாரிஸாலிலுள்ள சில இளைஞர்களைச் சேர்ந்ததாகும். இந்தத் தீமையை ஒழித்த பெருமையும் சீக்கிரத்தில் பாரிஸாலுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

மனிதன் எவ்வளவோ தீமைகளுக்குப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டிருக்கிறுன். ஆனுல், மெல்லினம் என்றல்லாமல் பெண்ணினம் என்று நான் கருதும், மனித குலத்தின் சிறப்புப் பாதியான பெண்களை, மனிதன் முறைதவறிப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவது போல் இழிவானதும், திடுக்கிட வைப்பதும், மிருகத்தனமானதுமான தீமை வேறு எதுவுமில்லை. ஆண், பெண் ஆகிய இரு இனங்களில் பெண்ணினமே உன்னதமானது. ஏனெனில், இன்றும்கூட தியாகம், பொறுமையுடன் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளுதல், எளிமை, நம்பிக்கை, அறிவு ஆகியவற்றின் உருவங்களாகப் பெண்கள் இருக்கிறுர்கள். தன்னுடைய அறிவுதான் உயர்ந்ததென்று மனிதன் அகம்பாவப் படுகிறுன். ஆனுல், பல சமயங்களில் மனிதனின் அந்த அறிவைவிடப் பெண்களின் சூட்சும அறிவே உண்மையானதாக இருந்திருக்கிறது. ராமனுக்கு முன்பு சீதையையும், கிருஷ்ணனுக்கு முன்பு ராதையையும் குறிப்பிடுவதில் அர்த்தமிருக்கிறது. நாகரிகமடைந்த ஐரோப்பாவிலும் இது பரவி இருக்கிறது. சில நாடுகளில் அரசாங்கத்தின் ஒழுங்கு முறைகளுக்குட்பட்டுகூட இது நடக்கிறது என்ற காரணத்தினுல், தீயபழக்கத்தில் இப்படிச் சூதாடுவதற்கு மனித வளர்ச்சியில் இடமுண்டு என்ற நம்பிக்கையில் நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ள வேண்டாம். இந்தியாவிலேயே முன்பு இப்படி நடந்திருக்கிறது என்பதைக் காரணம் காட்டி, இதை நிரந்தரமானதாக்கிவிடாமலும் இருப்போமாக. நல்லது, கெட்டதைப் பாகுபாடு செய்து பிரிப்பதை நாம் நிறுத்தி

விட்டு, நமக்குப் பூராவாகத் தெரியாத சென்ற காலப் பழக்கங்களைக் குருட்டுத்தனமாகப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தால், அந்த நிமிஷம் முதல் நமது வளர்ச்சியும் நின்றுவிடும். சென்ற காலத்தின் உன்னதமான, சிறந்த பண்புகளுக்கு நாம் வாரிசுகளாவோம். சென்ற காலத் தவறுகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு போவதன் மூலம், நம்முடைய பிதுரார்ஜிதத்தை நாம் அகௌரவப் படுத்தக் கூடாது. சுயமரியாதையுள்ள இந்தியாவில், எந்த ஒரு பெண்ணின் கற்பும் ஒவ்வொருவருக்கும் தம் சொந்த சகோதரியின் கற்பைப் போன்று அவ்வளவு முக்கியமானதல்லவா? இந்தியாவில் வாழும் ஒவ்வொருவரையும் நமது சகோதரராகவோ, சகோதரியாகவோ பாவிக்கும் தன்மைதான் சுயராஜ்யம்.

ஆகையால், ஒரு மனிதன் என்ற முறையில், இந்த நூறு சகோதரிகளின் முன்பு நான் வெட்கித் தலைகுனிந்தேன். அவர்களில் சிலர் வயதானவர்கள். பெரும்பாலோர் 20 முதல் 30 வயது வரையுள்ளவர்கள். இரண்டு மூன்று பேர் 12 வயதுக்குட்பட்ட சிறுமிகள். மொத்தத்தில் இவர்களுக்கு ஆறு பெண்களும், நான்கு பிள்ளைகளும் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் மூத்தவனுக்கு அவர்களிலேயே ஒரு பெண்ணை மணந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். வேறு ஏதாவது சாத்தியமாயிருந்தா லொழிய, பெண்கள் அவர்களைப்போல் அதே தொழிலுக்குத் தயார் செய்யப்படுவார்களாம். தங்களுக்கு விமோசனமே கிடையாது என்று அவர்கள் நினைக்க வேண்டியிருந்ததென்றால், அது புண்ணில் குச்சியால் குத்தியது போலிருந்தது. ஆயினும், அவர்கள் புத்திசாலிகளாகவும், அடக்கமுள்ளவர்களுமாகவே இருந்தார்கள். அவர்கள் பேசியது கண்யமான முறையில் இருந்தது. அவர்கள் அளித்த பதில்களும் அழகாகவும், நேரடியாகவும் இருந்தன. அப்போதைக்கு வேறெந்த சத்தியாக்கிரகியையும் போலவே அவர்களும் உறுதியுடனிருந்தார்கள். தமக்கு உதவியளிக்கப்பட்டால், அடுத்த நாளிலிருந்து தம்முடைய தொழிலை விட்டுவிட்டு, நூற்கவும், நெய்யவும் ஆரம்பிப்பதாக அவர்களில் 11 பேர் வாக்களித்தார்கள். மற்றவர்கள் யோசிக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். ஏனெனில், அவர்கள் என்னை ஏமாற்ற விரும்பவில்லை.

பாரிஸாலில் உள்ளவர்களுக்கு இதோ இத்துறையில் வேலை இருக்கிறது. இந்தியாவின் உண்மைத் தொண்டர்களான ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும், இதோ வேலையிருக்கிறது. 20,000 பேர் ஜனத்தொகையில் இத்தகைய அபாக்கியவதிகளான 350 சகோதரிகள் இருந்தால், இந்தியா பூராவிலுமாக 52,50,000 பேர்கள் இருக்கக்கூடும். ஆனால், இந்தியாவின் கிராமங்களில் வசிப்பவர்களும், முற்றிலும் விவசாயத் தொழிலிலேயே ஈடுபட்டிருப்பவர்களுமான இந்தியாவின் ஜனத் தொகையில் ஐந்தில் நான்கு பகுதியினர் இந்தத் தீமையினால் பாதிக்கப்படவில்லை என்று தற் பெருமையடைகிறேன். ஆகையால், இந்தியா பூராவிலும் தம்முடைய மானத்தை விற்றுப் பிழைப்பவர்களின் குறைந்தபட்ச எண்

ணிக்கை 10,50,000 ஆக இருக்கும். துரதிருஷ்டம் பிடித்த இந்த சகோதரிகளை, அவர்களுடைய அவமானத்திலிருந்து மீட்பதற்கு முன்பு, இரண்டு நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஆண்களாகிய நாம் நமது இச்சைகளைக் கட்டுப்படுத்தக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்; இந்தப் பெண்கள் கௌரவமாகக் காலம் தள்ளுவதற்கு ஏதாவது ஒரு தொழிலைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நம்மைத் தூய்மைப்படுத்தி, நமது தீய இச்சைகளை அடக்கி வைப்பதற்கு ஒத்துழையாமை இயக்கம் உதவி செய்யவில்லையென்றால்,அதில் அர்த்தமே இல்லை. இடமிருக்குமோ, இல்லையோ என்ற பயமில்லாமல், எல்லோரும் மேற்கொள்ளுவதற்கு நூற்றலையும், நெய்தலையும் போல் வேறு தொழில் கிடையாது. இந்தச் சகோதரிகளில் பெரும்பாலோர் திருமணத்தைப் பற்றி நினைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. அதைப் பற்றித் தாங்கள் நினைக்க முடியாது என்பதையும் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். ஆகையால், அவர்கள் இந்தியாவின் உண்மையான சன்னியாசினிகளாக ஆகவேண்டும். சேவை செய்வதைத் தவிர வாழ்க்கைக் கவலை ஒன்றும் இல்லையாதலால், இஷ்டப்படி அவர்கள் நூற்கலாம், நெய்யலாம். 15 லட்சம் பெண்கள் தினசரி எட்டு மணி நேரம் சுறுசுறுப்புடன் நூற்கிறார்களென்றால், ஏழை இந்தியாவுக்கு அவ்வளவும் ரூபாய்கள் என்று அர்த்தம். தாங்கள் தினசரி இரண்டு ரூபாய் சம்பாதிப்பதாக இந்தச் சகோதரிகள் என்னிடம் சொன்னார்கள். ஆனால், மனிதனின் வெறியைத் திருப்தி செய்வதற்கு அவர்களுக்குப் பல சாதனங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. நூற்கவும், நெய்யவும் ஆரம்பித்து விட்டால், அவற்றில் பலவற்றை விட்டுவிடலாம் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அவர்களுடைய பாவ வழியைக் கைவிடாவிட்டால், அவர்கள் காங்கிரஸ் கமிட்டிகளின் நிர்வாகிகளாயிருக்க முடியாது என்பதை, எங்களுடைய சம்பாஷணை முடிந்தபோது நான் சொல்லாமலேயே அவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள். சுத்தமான கரங்களும், தூய்மையான உள்ளங்களும் இல்லாத யாரும் சுயராஜ்யம் என்ற பலிபீடத்தின் முன்பு தலைமை தாங்கி நிற்க முடியாது.

—'எங் இந்தியா' - 15—9—1921

4

வழுக்கி விழுந்த சகோதரிகள்

மதாரிபூரில், வழுக்கி விழுந்த சகோதரிகள் நூற்கும் நிகழ்ச்சி ஒன்றை வரவேற்புக் கமிட்டியினர் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இந்தக் காட்சியைப் பார்க்கும்போது எனக்குச் சந்தோஷமாயிருந்தது. ஆனால், இந்தப் பிரச்னையைக் கையாளு

வதில் உள்ள அபாயங்களை வரவேற்புக் கமிட்டியினரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தேன். பாரிஸாலில்தான் இவர்களை மீட்பதற்கான இயக்கம் திட்டமாக உருவாயிற்று. ஆனால், அங்கே அது நல்ல முறையில் நடக்கவில்லை. இப்போது அது போகும் விதமே விகாரமாயிருக்கிறது. இந்த அபாக்கியவதிகளான சகோதரிகளுக்காக ஒரு சங்கம் அமைக்கப்பட்டது. அந்தச் சங்கத்திற்குத் தப்பர்த்தம் கொடுக்கக் கூடிய ஒரு பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதனுடைய இப்போதைய "நோக்கங்களும், கொள்கைகளும்" பின்வருமாறு :

"1) ஏழைகளுக்கு உதவி செய்வது, நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள சகோதரர்களுக்கும், சகோதரிகளுக்கும் சிகிச்சை அளிப்பது.

2) அ. தம்மிடையே கல்வியைப் பரப்புதல்.

ஆ. நாரி சில்பாச்ரமம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து, நூற்றல், நெய்தல், தையல் வேலைபோன்ற கைவேலைகளுக்கு ஊக்கமளித்தல்.

இ. உயர்தர சங்கீதப் பயிற்சி அளித்தல்.

3) சத்தியாக்கிரகத்தையும், அகிம்சையையும் கொள்கைகளாகக் கொண்ட மற்ற ஸ்தாபனங்களுடன் சேர்ந்து கொள்ளுவது."

இது குதிரைக்கு முன்பு வண்டியைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துவதாகும். இந்தச் சகோதரிகள் தம்மைத் தாமே திருத்திக் கொள்ளுவதற்கு முன்பு பரோபகரமான பணிகளில் ஈடுபடுவது நல்லது. அதன் விளைவு பரிதாபப்படத்தக்கதா யிராதென்றால், உயர்தர சங்கீதப் பயிற்சி அளிப்பதென்ற திட்டம் மிகவும் வேடிக்கையாகவே இருக்கும். இந்தப் பெண்களுக்கு ஆடவும், பாடவும் தெரியுமென்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சத்தியாக்கிரகம், அகிம்சை இரண்டையும் கொள்கைகளாக உடைய எல்லா ஸ்தாபனங்களிலும் அவர்கள் சேரலாம்; ஆயினும், தம்முடைய தொழிலின் மூலம் சத்தியத்திற்கும், அகிம்சைக்கும் முரணாகவே நடந்து கொண்டிருப்பவர்களாவார்கள்.

அவர்கள் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களாகச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அவர்களுடைய 'எளிய நிலைமைக்குத் தகுந்த தேசீய சேவை செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும்' எனக்கு வந்துள்ள கடிதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் பிரதிநிதிகளாகக்கூடத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெயரால் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள ஒரு விக்ஞாபனத்தைப் பார்த்தேன். அது ஆபாசமானதாயிருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

நோக்கம் என்னவாயிருந்தாலும், இந்தச் சம்பவம் பூராவும் வெட்கக்கேடானது என்றுதான் நான் நினைக்க வேண்டியிருக்கிறது. ராட்டையில் நூற்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், தீமைக்கு அதை ஒரு அனுமதிச் சீட்டாக உபயோகிக்கக்கூடாது.

எல்லோரும் சத்தியாக்கிரகத்தை ஆதரிப்பதை நான் விரும்பு கிறேன்; ஆனல், கொலேயே தொழிலாகக் கொண்ட இரக்கமற்ற கொலேகாரன் சத்தியாக்கிரக உறுதி மொழியில் கையெழுத்திடு வதை, என்னல், முடிந்த வரையில் முயற்சி செய்து தடுப்பேன். இந்தச் சகோதரிகளிடம் எனக்கு முழு அனுதாபமும் இருக்கிறது. ஆனல், பாரிஸாலில் பின்பற்றப்பட்ட முறைகளே நான் ஒப்புக் கொள்ள முடியாதவனுயிருக்கிறேன். இந்தச் சகோதரிகளுக்கு ஓர் அந்தஸ்து ஏற்பட்டிருக்கிறது; சமூகத்தின் தார்மிக நலன் களே முன்னிட்டு அவர்களுக்கு அந்த அந்தஸ்து இருக்கக் கூடாது. இந்தப் பெண்கள் எந்த நோக்கத்துடன் சங்கம் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிருர்களோ, அதே மாதிரி ஒரு சங்கத் தைத் திருடர்களென்று நமக்குத் தெரிந்தவர்கள் அமைத்துக் கொண்டால், அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டோம். இந்தச் சங்கத்திற்கும் நியாயமில்லே; ஏனெனில், இவர்கள் திருடர்களே விட அபாயகரமானவர்கள். திருடர்கள் உடைமைகளேத் திருடு கிருர்கள்; ஆனல், இவர்கள் நல்லொழுக்கத்தைத் திருடிவிடு கிருர்கள். சமூகத்தில் இந்த துரதிருஷ்டசாலிகள் இருப்பதற்கு ஆண்தான் முக்கியமான காரணமென்ருலும், விஷமம் செய்வ தற்கான வாய்ப்புகளே இவர்கள் அபாயகரமான அளவுக்குப் பெற்றிருக்கிருர்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. இந்தச் சங்கம் காரணமாக அவர்கள் மிகவும் தகாத முறையில் நடந்து கொள்ளுகிருர்களென்றும், இப்பொழுதே இவர்களால் பாரி ஸால் இளேஞர்கள் ஒழுக்கம் கெட்டுப் போயிருக்கிருர்களென் றும் பாரிஸாலில் என்னிடம் சொல்லப்பட்டது. அவர்களுடைய சங்கத்தைக் கலேத்துவிட்டால் நல்லது என்று நான் நினேக் கிறேன். இவர்கள் தம்முடைய அவமானமான வாழ்க்கையைத் தொடர்ந்து நடத்திக் கொண்டிருக்கும் வரையில், இவர்களிட மிருந்து நன்கொடைகளேயும், சேவைகளேயும் ஏற்றுக் கொள்ளு வதோ, அவர்களேப் பிரதிநிதிகளாகத் தேர்ந்தெடுப்பதோ, அவர் கள் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களாவதற்குத் தூண்டுதல் அளிப் பதோ தவறு என்று நான் உறுதியாகக் கருதுகிறேன். அவர்கள் காங்கிரஸில் சேருவதற்குச் சட்டபூர்வமான தடை எதுவுமில்லே. ஆனல், பொதுஜன அபிப்பிராயம் அவர்களேக் காங்கிரஸிலிருந்து விலக்கி வைக்குமென்றும், காங்கிரஸ் மெம்பர்களாகச் சேராமல் அவர்களே அடக்கத்துடனிருப்பார்களென்றும் நான் நம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

'என்னுடைய கருத்து அவர்களுடைய காதுகளுக்கு எட்டக் கூடாதா? அவர்கள் காங்கிரஸிலிருந்து தமது பெயர்களே வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டு, தங்களுக்கென்று ஒரு சங்கம் இருந் தது என்பதையும் மறந்து, தமது ஒழுக்கக்கேடான தொழிலே சீக்கிரமாகவும், உறுதியுடனும் கைவிட்டுவிடவேண்டுமென்று வற் புறுத்த விரும்புகிறேன். பிறகுதான் அவர்கள் தமக்கு ஒரு கட்டுப் பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதற்காக நூற்பதையோ, நெய்

வதையோ, அல்லது வருவாய் அளிக்கக் கூடிய வேறு ஏதாவது நல்லதொரு தொழிலையோ தமது ஜீவனோபாயத்திற்காக மேற்கொள்ளலாம்.

—'எங் இந்தியா' - 25—6—1925

5

வேதனை தரும் விளக்கம்

''வங்காளத்திலுள்ள பல நகரங்களிலும், கிராமப்புறங்களிலும் இப்போது நீங்கள் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருப்பதால், நீங்கள் ஒரு வார்த்தை புத்திமதி கூறி, வேண்டுகோள் விடுத்தால், மிகவும் நல்ல பலன் ஏற்படும் என்ற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையில், வங்காளத்தின் சமூக வாழ்விலுள்ள மிகவும் மோசமான ஒரு அம்சத்தை உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். எந்தக் குறிப்பிட்ட ஒரு வகுப்பு, சாதி அல்லது பிரிவின் மீதும் குறை சொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணம் எனக்குக் கொஞ்சமும் கிடையாது. இப்போது வங்காளத்தில் உள்ள நிலைமையை, உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர வேண்டுமென்பது ஒன்றுதான் என்னுடைய நோக்கமாகும்.

''பிரமிக்கத்தக்க விதத்தில் இப்போது வங்காளத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் பல பெண்கள் கடத்திச் செல்லப்படுவதைப் பற்றிய விவரங்கள் உங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றே நம்புகிறேன். நமது சமூக வாழ்வின் உட்புறத்தில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது என்பதையே தார்மிக விரோதமான இந்த நிகழ்ச்சிகள் நிச்சயமாகக் காட்டுகின்றன.

''வங்காளத்தின் சில ஜில்லாக்களில் நடக்கும் விபசாரமும், அங்கே உள்ள ஒழுக்கக் கேடும் ஆச்சரியப்படத் தக்கவைகளாக இருக்கின்றன. மேற்கு வங்காளத்தின் பெரும்பாலான ஜில்லாக்களிலும், சணல் தொழில் மிகுந்துள்ள வடக்கு, கிழக்கு வங்காளப் பகுதிகளிலும் ஒரு கிராமக் கடைத்தெருவில்கூட விபசார விடுதிகள் அவசியமான ஒரு அம்சம் என்று கருதப்படுகிறது. 'பந்தர்கள்' என்று சொல்லப்படும் பெரிய கடை வீதிகளில் நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்பதைச் சுலபமாக ஊகித்துக் கொள்ளலாம். நல்ல வியாபார காலத்தில், பெரும்பாலான சணல் மார்க்கெட்டுகளில் ஏற்கனவே உள்ள விபசார விடுதிகள் போதாவென்று, தாற்காலிக விபசார விடுதிகளும் ஏற்பாடு செய்யப்படுகின்றன. ஏராளமான விபசாரிகள் இந்த இடங்களில் வந்து குவிந்து, மார்க்கெட் ஓரமாக நதிகளில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கும் படகுகளிலிருந்து மோசமான தமது தொழிலை நடத்துகிறார்கள். மேற்கு வங்காளத்தின் பல பாகங்களில் அநேகமாக எல்லாச் சந்தைகளிலுமே இந்த அபாக்கியவதிகள் வந்து குவிந்து விடுகிறார்கள். சந்தை நடக்கும் மைதானங்களில் தாற்காலிகமாகக் கூடாரங்கள் போட்டுக் கொண்டு, சந்தைக்கு வருபவர்களிடம் தொழில் செய்கிறார்கள். சில ஜில்லாக்களில், ஒரு ஜமீன்தாரின் வீட்டையோ, கச்சேரியையோ சுற்றி ஏராளமான விபசாரிகள் குடியேறிவிடுகிறார்கள். ஏனெனில், பொதுவாக ஜமீன்தார்களும், அவர்களுடைய அதிகாரிகளும்

இவர்களுக்கு ஆதரவு தருபவர்கள். மைமன்ஸிங், பப்னு, ராஜஷாஹி ஜில்லாக்கள் குறிப்பாக இந்த விஷயத்தில் பெயர் போனவை. இந்த ஜில்லாக்களில் தான் பெண்கள் கடத்தப்படுவதும், துன்புறுத்தப்படுவதும் அதிகமாக இருக்கின்றன என்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே யாகும். வங்காளத்தில் வைஷ்ணவர்கள் அல்லது பைராகி என்று சொல்லப்படுபவர்கள் சுமார் 4 லட்சம் பேர் இருக்கிறார்கள். (ஆண்கள் 1,74,497; பெண்கள் 2,03,610) இவர்களில் பெரும்பாலோர் பாடியும், பிச்சை யெடுத்தும் வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். சுருங்கச் சொன்னால், இந்தப் புல்லுருவிகளுக்காக வங்காள மக்கள் வருடத்தில் 3 கோடி ரூபாய் செலவிடுகிறார்கள். இந்த வைஷ்ணவ வகுப்பு, ஹிந்து சமூகத்தின் குப்பைத் தொட்டி என்று கருதப்படுவதுதான் இதிலுள்ள மிகவும் துரதிருஷ்டவசமான அம்சமாகும். கடத்தப்படுபவர்களில் பெரும்பாலோர் இந்த வைஷ்ணவப் பெண்களே. மதம் என்ற போர்வையில் இந்த துர்ப்பாக்கியசாலிகள் முற்றிலும் ஒழுக்கக்கேடான முறையில் வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள். நான் கூறும் இந்த விஷயங்களைப் பற்றி நீங்கள் அந்தரங்கமாக விசாரித்து, இவை எவ்வளவு தூரம் சரியானவை என்பதை நீங்களே தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்றுதான் நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கைராட்டினத்தை இவர்களிடையே புகுத்தி, தராதரமில்லாமல் தருமம் செய்வதையும் நிறுத்திவிட்டால், இந்த லட்சம் பேர்களும் காப்பாற்றப்படுவார்கள்; இதனால் அவர்களை உபயோகமான ஒரு ஆஸ்தியாகவும் மாற்றிவிடலாம்.

“கல்கத்தாவிலும், அதைச் சுற்றியும்கூட நிலைமை மோசமாகத்தான் இருக்கிறது. மிதுனபுரி, பங்கூரா, வீரபூமி, பர்த்வான் முதலிய மேற்கு வங்காள ஜில்லாக்களின் சகிக்க முடியாத வறுமை காரணமாக, நூற்றுக் கணக்கான பெண்கள் தமது கிராமங்களை விட்டு கல்கத்தாவுக்கும், அதன் சுற்றுப் புறங்களுக்கு வந்து குவிந்து விடுகிறார்கள். பணிப் பெண்களாகவோ, வெற்றிலை விற்பவர்களாகவோ இங்கே அவர்கள் நிச்சயமற்ற வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். இந்த ஜில்லாக்களில் துர் வியாதிகளும், குஷ்ட நோயும் அதிகமாகப் பரவியிருப்பதற்குப் பாமர மக்களிடையே உள்ள ஒழுக்கம் மிகத் தரக் குறைவா யிருப்பது மற்றொரு காரணமாகும். வங்காளத்திலுள்ள 15,451 குஷ்ட ரோகிகளில், 7,240 பேர் (அநேகமாக சரி பாதி) பர்த்வான் டிவிஷனைச் சேர்ந்தவர்கள்! (வங்காள ஜனக்கணக்கு அறிக்கை 1921, இரண்டாவது பாகம், பக்கம் 162). வங்காளத்தில் மிகவும் க்ஷீணமடைந்து வரும் ஜில்லாக்களும் இவைதாம். இங்கே ஜனத்தொகையும் பெரிதும் குறைந்து வந்திருக்கிறது. வங்காளத்திலுள்ள வேறெந்தப் பகுதியையும் விட, இந்த ஜில்லாக்களில் குடிப்பழக்கம் அதிகமாகப் பரவியிருப்பது ஒரு விசித்திரமே.

“கல்கத்தாவிலுள்ள நாடகக் கொட்டகைகள் முக்கியமாக வழுக்கிவிழுந்த பெண்களாலேயே நடத்தப்படுகின்றன. ஏராளமான மாணவர்களும், பொது வாழ்விலுள்ள பிரபலஸ்தர்களும்கூட இந்த இடங்களுக்கு விஜயம் செய்கிறார்கள். இந்த நாடகக் கொட்டகைகளில் முக்கியமான பொதுக்கூட்டங்களும் நடத்தப்படுகின்றன. நடிகைகளையும், நாட்டியக்காரிகளையும் பாராட்டி தினசரிப் பத்திரிகைகளில் நீண்ட கட்டுரைகள் வெளியிடப் படுகின்றன (துரதிருஷ்டவசமாக, மிகவும் செல்வாக்குள்ள சில தேசீயப் பத்திரிகைகளில் கூட). மேலும், நாடகம், நாட்டியம் முதலியவைகளுக்கென்றே படங்கள் நிறைந்த வங்காள சஞ்சிகைகளும் இருக்கின்றன. பத்து வருடங்களுக்கு முன்பிருந்

தைவிட இன்று வங்காளி மொழியில் மட்டரகமான பிரசுரங்கள் அதிகமாயிருக்கின்றன என்றே சொல்லலாம்.

"இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, மனம் ஏக்கமடைகிறது; நிர்க்கதியான உணர்ச்சி ஏற்படாமலும் இருக்கமுடியாது.

"இப்போது உள்ள நிலைமையில், பின்கண்ட விஷயங்களைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைப் பகிரங்கமாகத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் நான் கேட்கத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

(1) ஒரு காங்கிரஸ் மெம்பரோ, தொண்டரோ அல்லது தேசீய ஊழியராக வேண்டுமென்று விரும்புபவரோ பெண்களால் அல்லது நடிகைகளால் நடத்தப்படுபவைகளும், மிருக இச்சையைத் தூண்டக்கூடிய படங்கள், கவர்ச்சியளிக்கத் தக்கவிதத்தில் காட்டப்படுபவைகளுமான நாடகக் கொட்டகைகளுக்குப் போகலாமா?

(2) இந்த நாடகக் கொட்டகைகளில் பொதுக் கூட்டங்களை நடத்தலாமா?

(3) பெண்களால் நடத்தப்படும் நாடகக் கொட்டகைகள், நாட்டிய அரங்குகள் முதலியவைகளைப் பற்றிய விளம்பரங்களை தேசீயப் பத்திரிகைகள் பிரசுரிக்கலாமா? நடிகைகளைப் பாராட்டும் கட்டுரைகளை அவை பிரசுரிக்கலாமா? மது வகைகள், போதை வஸ்துக்களைப் பற்றிய விளம்பரங்களையும் பிரசுரிக்கலாமா?

(4) மாணவர்களும், காங்கிரஸ் ஊழியர்களும் புகை பிடிப்பது, குடிப்பது போன்றவைகளைக் கண்டிப்பாகத் தவிர்க்க வேண்டாமா? சிட்டகாங் நகரத்தில் மாதத்தில் ரூ. 50,000 மதிப்புள்ள சிகரெட்டுகளும், பீடிகளும் விற்பனையாவதாக வியாபாரிகளே என்னிடம் கூறியிருக்கிறார்கள் (சிட்டகாங் நகரத்தின் ஜனத்தொகை, 36,030. ஜில்லாவின் ஜனத்தொகை 16,11,422)!!

(5) குடியையும், விபசார விடுதிகளையும் ஒழிப்பதற்கு எல்லா நகரசபைகளும், ஸ்தல ஸ்தாபனங்களும் தம்மாலியன்ற முயற்சிகளைச் செய்யவேண்டாமா? இந்த சமூகத் தீமைகளை ஒழிப்பதற்கு இந்த ஸ்தாபனங்கள் தம்மாலியன்ற அளவுக்குப் பிரசாரம் செய்துவர வேண்டாமா?"

இந்தக் கடிதம் என்னிடம் சிட்டகாங்கில் கொடுக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து இதுவரையில் என் பையிலேயே இருந்து வந்திருக்கிறது. வழுக்கி விழுந்த சகோதரிகளை அவர்களுடைய தவறிலிருந்து திருப்புவதற்குச் செய்யப்பட்ட முயற்சிகள், எப்படி தீமைக்கு அனுமதிச் சீட்டாகி விட்டன என்பது வாசகர்களுக்குத் தெரியும். விபசாரம் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கும் ஒரு மகத்தான தீமை என்பது நானறிந்ததே. தீமையில் நன்மையைக் காணும் போக்கும், புனிதமான கலை அல்லது வேறு ஏதாவது ஒரு பொய்ப் பெயரைச்சொல்லித் தீமையை மன்னிக்கப் பார்ப்பதும், இழிவான இந்தப் புலன் நுகர்ச்சிக்கு ஒரு மாதிரியான அந்தஸ்தைக் கொடுத்துவிட்டது. இப்போது நிலவும் அதர்மப் பெரு வியாதிக்கு இதுவே காரணம். ஆனால், இக்கடிதத்தை எழுதியிருப்பவர் கூறுவதுபோல் நிலைமை இவ்வளவு

மோசமாயிருக்குமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்தத் தீமையை அவர் மிகைப்படுத்திக் கூறவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். ஏனெனில், என்னுடைய சுற்றுப்பிரயாணங்களின் போது, பல இடங்களிலிருந்து இதற்கு ஊர்ஜிதம் கிடைத்திருக்கிறது. கடவுளிடம் நம்பிக்கையில்லாத யுகம் இது. அப்படியே இருந்தாலும் அது உணர்வற்ற இயந்திரத்தின் செய்கை போன்ற நம்பிக்கையாக இருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் சுகபோகங்கள் பெருகிக்கொண்டே போகப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, ஆதிக்கத்தின் உச்சாணியில் இருப்பதுபோல் தோன்றியபோதே ரோமாபுரிக்கு ஏற்பட்டிருந்த க்ஷீணம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. இத்தகைய யுகத்தில் இந்தத் தீமை பெரும் அளவில் இருந்தாலும், ஒரு பரிகாரத்தைக் குறிப்பிடுவது சுலபமானதல்ல. இதைச் சட்டத்தின் மூலம் தீர்க்க முடியாது. லண்டன் பூராவிலும் இந்தத் தீமை மலிந்திருக்கிறது. பாரிஸும் இதற்குப் பெயர்போனது; பாரிஸின் தீமை ஒரு மோஸ்தராக ஆகிவிட்டது. சட்டம் இதைத் தடுத்திருக்குமென்றால், நல்ல நிர்வாக அமைப்புள்ள இந்த நாடுகள் தம்முடைய தலைநகரங்களிலிருந்து இதை ஒழித்திருக்கும். என்னைப் போன்ற சீர்திருத்தவாதிகள் எவ்வளவுதான் எழுதினாலும், இந்தத் தீமையை அப்படி ஒன்றும் சமாளித்துவிட முடியாது. இங்கிலாந்தின் அரசியல் ஆதிக்கமே கெடுதலானதுதான். கலாசார ஆதிக்கம் அதிலும் மோசம். ஏனெனில், ராஜீய ஆதிக்கத்தை நாம் விரும்பாமல் அதை எதிர்ப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறோம். ஆனால், கலாசார ஆதிக்கத்தைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்ளுகிறோம். கலாசார ஆதிக்கம் பூர்ணமானதாகிவிட்டால், ராஜீய ஆதிக்கத்தை எதிர்க்க முடியாது என்பதை அதன் மீதுள்ள மோகத்தினால் நாம் உணருவதில்லை. நான் கூறுவதைத் தவறாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். பிரிட்டிஷாரின் ஆட்சிக்கு முன்னால் இந்தியாவில் விபசாரமே கிடையாது என்று நான் சொல்லுவதாக அர்த்தமில்லை. ஆனால், இப்போதிருப்பதைப் போல் அவ்வளவு பரவலாக அது இருந்ததில்லை என்று கூறுகிறேன். இது மேல் வகுப்பினர் சிலரிடையே மட்டும் நிலவி வந்தது. ஆனால், இப்போது மத்தியதர வகுப்பு இளைஞர்களை அது வேகமாகச் சீரழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நாட்டிலுள்ள என் நம்பிக்கை பூராவும் இளைஞர்களிடமே இருக்கிறது. இந்தத் தீமைக்கு இரையாகியிருப்பவர்கள் இயற்கையிலேயே கெட்டவர்களல்ல. அவர்கள் சிந்தனையின்றி, தம்மையறியாமலேயே இதில் இழுக்கப்பட்டு விடுகிறார்கள். அவர்களுக்கும், சமூகத்திற்கும் இதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் தீமையை அவர்கள் உணரவேண்டும். கண்டிப்பான கட்டுப்பாடுள்ள வாழ்க்கைதான் அவர்களையும், தேசத்தையும் முழு அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற முடியும் என்பதையும் உணர வேண்டும். எல்லாவற்றையும் விட முக்கியமாக அவர்கள் கடவுளை மனக்கண் முன்பு நிறுத்திக்கொண்டு, தீய ஆசைகளிலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்குக் கடவுளின் துணையை

நாடவேண்டும்; வெறும் வறட்டுக் கட்டுப்பாடுகளால் மட்டும் பிரயோசனமில்லை. "மனிதன் உபவாசமிருந்து தன் உடலைக் கட்டி வைத்திருந்தாலும் ஆசை இருந்து கொண்டுதானிருக்கிறது. கடவுளை நேருக்கு நேர் கண்டால்தான் ஆசை போகும்" என்று தெரியாமலா கீதாசாரியர் கூறினர்? கடவுளை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதென்பது, கடவுள் நமது உள்ளங்களில் குடி கொண்ருக்கிருர் என்று உணருவதாகும். எந்த விதமான வெளி நடவடிக்கையும் இல்லாமலேயே குழந்தை தன் தாயின் வாஞ்சையை உணர்ந்துகொள்ளுவது போல், நாமும் கடவுளை உணர வேண்டும். தாயின் வாஞ்சையைப் பற்றிக் குழந்தை வாதப் பிரதிவாதம் செய்து பார்க்கிறதா? குழந்தை அதை மற்றவர்களுக்கு ருசுப்பிக்க முடியுமா? "இருக்கிறது" என்று மட்டும்தான் அது வெற்றி முழக்கம் செய்கிறது. கடவுளும் அப்படித்தான். அவர் காரண அறிவை மீறியவர். ஆனல், அவர் அனுபவமுள்ளவர். துளஸிதாஸ், சைதன்யர், ராமதாஸ், மற்றும் எவ்வளவோ ஆன்மிகத் தலைவர்கள் எவ்வளவு அனுபவம் பெற்றிருக்கிருர்கள்? உலகத்தில் நமது பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களின் அனுபவத்தை நாம் நிராகரிக்காததைப் போல், இந்த ஆன்மிக ஆசிரியர்களுடைய அனுபவத்தையும் நிராகரிக்காதிருப்போமாக.

நாடகக் கொட்டகைகளுக்குப் போவது போன்ற பல காரியங்களை, காங்கிரஸ்காரர்கள் செய்யலாமா என்று கடிதம் எழுதியிருப்பவர் கேட்டிருக்கிருர். மனிதனைச் சட்டத்தின் மூலம் நல்லவனக்கிவிட முடியாது என்று ஏற்கனவே கூறியிருக்கிறேன். பிறரின் மனத்தை மாற்றும் சக்தி எனக்கு இருந்தால், கெட்ட நடத்தையுள்ளவர்கள் நடிகைகளாக நடிப்பதை நிச்சயமாக நான் நிறுத்திவிடுவேன். மனிதர்கள் புகை பிடிப்பதையும், மது அருந்துவதையும் நிறுத்திவிடுவேன். மிகவும் கௌரவமான சஞ்சிகைகளையும், பத்திரிகைகளையும் கேவலப்படுத்தும் எல்லா மட்டரகமான விளம்பரங்களையும் தடுத்துவிடுவேன். நமது சஞ்சிகைகளின் சில பக்கங்களை அசுத்தப்படுத்தும் ஆபாசப் படங்களையும், எழுத்துக்களையும் கண்டிப்பாக நிறுத்தி விடுவேன். ஆனல், நான் விரும்பும் அந்தச் சக்தி என்னிடம் இல்லையே! ஆனல், அரசாங்கமோ, காங்கிரஸோ சட்டத்தின் மூலம் இவற்றைச் சீர்படுத்துவது என்பது, இந்த வியாதியை விட மோசமான பரிகாரமாக இருக்கும். புத்திசாலித்தனமானதும், தூய்மையானதும், நல்ல முறையிலிருப்பதுமான பொதுஜன அபிப்பிராயமே நமக்குத் தேவையாகும். சமையலறைகளை கக்கூஸுகளாகவோ, வரவேற்பு அறைகளாகவோ, குதிரை லாயங்களாகவோ உபயோகிக்கக் கூடாது என்று எந்தச் சட்டமுமில்லை. ஆனல், பொதுஜன அபிப்பிராயம், அதாவது பொதுஜன ருசி, அத்தகைய சேர்க்கையை அனுமதிக்காது. பொதுஜன அபிப்பிராயம் சில சமயங்களில் தாமதமாக உருவாகும். ஆனல், அது ஒன்றுதான் நிச்சயமான பரிகாரமாகும்.

—'எங் இந்தியா' - 9—7—1925

6

சமாளிப்பதற்குச் சரியான வழி

காங்கிரஸ் மெஜாரிடியாயிருக்கும் மாகாணங்களில் என்னென்னவோ விதமான நம்பிக்கைகள் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. சில நம்பிக்கைகள் நியாயமானவைகளே; அவை நிறைவேறவும் செய்யும். வேறு சில நம்பிக்கைகள் அப்படி நியாயமானவையல்ல. பம்பாய் மாகாணத்தில் சூதாட்டம் இன்னும் அதிகமாயிருக்கிறது. இந்தச் சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், சூதாட்டம் சட்ட பூர்வமானதாக்கப்பட்டு விடுமென்று நினைக்கிறார்கள்; பம்பாயில் நிறைய இருக்கும் ரகசிய சூதாடி மடங்கள் இனி தேவையில்லை என்றும் நினைக்கிறார்கள். ஏற்கனவே சூதாட்டம் ஒரு அளவுக்குச் சட்ட சம்மதமானதாக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது பொதுவாகவே செய்யப்பட்டாலும்கூட, சட்ட விரோதமான சூதாட்டங்கள் இல்லாமலிருக்குமா என்பது சந்தேகமே. குதிரைப் பந்தய சூதாட்டத்தில் குதிரைப் பந்தய கிளப்புக்கு ஏகபோக உரிமை இருக்கிறது. ஏழைகளும், சூதாடுவதற்குச் சௌகரியமாக அவர்கள் இன்னொரு பந்தயக் கூடத்தைத் திறக்க அனுமதிக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. இதனால் நிறைய வருமானம் கிடைக்குமென்றும் ஆசை காட்டுகிறார்கள். அதே மாதிரி விபசார விடுதிகளை ஒழுங்குபடுத்தி, லைசென்ஸ் வழங்கலாமென்றும் ஒரு யோசனை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சட்ட பூர்வமானதாக்கினாலும், இல்லாவிட்டாலும் தீமை தொடர்ந்து நடந்து கொண்டுதானிருக்கு மென்றும், ஆகையால். அதை சட்டபூர்வமானதாக்கி விபசார விடுதிகளுக்குப் போகிறவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பது நல்லதென்றும் பொதுவாக வாதிக்கப்படுகிறது. மந்திரிகள் இந்த வலையில் விழுந்துவிட மாட்டார்களென்று நம்புகிறேன். விபசார விடுதிகளைச் சமாளிப்பதற்குச் சரியான வழி, பெண்களே இருமுனைப் பிரசாரம் செய்வதாகும். (1) தம்முடைய ஜீவனத்திற்காக மானத்தை விற்கும் பெண்களிடையே பிரசாரம் செய்தல். (2) அறியாத்தனத்தினாலோ, அகம்பாவத்தினாலோ மெல்லினத்தார் என்று அழைக்கும் சகோதரிகளிடம் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளாவிட்டால் அது அவமானம் என்று ஆண்களை உணரச் செய்ய வேண்டும். பல வருடங்களுக்கு முன்பு, விபசார விடுதிகள் நிறைந்த பம்பாய் தெருக்களின் முனைகளில் நின்றுகொண்டு, தம்முடைய உயிருக்குக்கூடப் பயப்படாமல், தைரியம் மிகுந்த ரட்சண்ய சேனைக்காரர்கள் மறியல் நடத்தியது எனக்கு ஞாபகமிருக்கிறது. பெரும் அளவில் இம்மாதிரி ஏதாவது ஏன் ஏற்பாடு செய்யக் கூடாது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் சூதாடுவது சம்பந்தப்பட்ட வரையில், மேல் நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்டுள்ள வேறு பலவற்றைப் போல், எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இதுவும் ஒரு இறக்கு

மதியே. எனக்கு அதிகாரம் இருந்தால், குதிரைப் பந்தய சூதாட்டத்திற்கு இப்போதுள்ள சட்ட சம்மதத்தைக்கூட வாபஸ் பெற்றுவிடுவேன். தன்னைத்தானே தூய்மைப் படுத்திக்கொள்ளுவதுதான் காங்கிரஸின் வேலைத் திட்டம் என்று 1920-ஆம் வருடத்துத் தீர்மானத்திலேயே தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ஆகவே, தீமையின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்துடன் காங்கிரஸுக்கு எந்தச் சம்பந்தமும் இருக்க முடியாது. ஆகையால், மந்திரிகள் தமக்குக் கிடைத்துள்ள அதிகாரத்தை, பொது ஜன அபிப்பிராயத்தை நல்ல முறையில் உருவாக்குவதிலும், பெரிய மனிதர்கள் சூதாடுவதைத் தடுப்பதிலும் உபயோகிக்க வேண்டும். பெரிய மனிதர்கள் என்று சொல்லப்படுபவர்களின் வழிகளை விஷயமறியாத பாமர மக்களும் பின்பற்ற மாட்டார்கள் என்பது பிரயோசனமில்லாத நம்பிக்கையாகும். நல்ல சாதிக் குதிரை வளர்ப்புக்குக் குதிரைப் பந்தயம் அவசியம் என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்; இதில் உண்மை இருக்கலாம். ஆனால், சூதாட்டம் இல்லாமல் குதிரைப் பந்தயம் நடத்த முடியாதா? அல்லது சாதிக் குதிரை வளர்ப்புக்குச் சூதாட்டமும் அவசியமான ஒரு உதவியா?

—'ஹரிஜன்'-4—9—1937

7

துரதிருஷ்டம் பிடித்த நமது சகோதரிகள்

தென்னிந்தியாவில் எனக்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்புப் பத்திரங்களுக்குள் தேவதாஸிகளின் சார்பில் அளிக்கப்பட்ட வரவேற்புப் பத்திரம்தான் மிகவும் உள்ளத்தை உருக்குவதாக இருந்தது. தேவதாஸிகள் என்பது விபசாரிகளுக்குச் சொல்லப்படும் அலங்காரப் பெயராகும். இந்த துரதிருஷ்டம் பிடித்த சகோதரிகளின் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களே இந்த வரவேற்பைத் தயாரித்துக் கொடுத்தார்கள். அவர்களுக்குள்ளேயே சீர்திருத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்றும், ஆனால், முன்னேற்றம் இன்னும் தாமதமாகவே இருக்கிறது என்றும் வரவேற்புப் பத்திரத்தைக் கொண்டுவந்த தூதுகோஷ்டியினரிடமிருந்து அறிந்தேன். பொதுவாக, பொதுஜனங்கள் இந்தச் சீர்திருத்தத்தில் அக்கறை காட்டவில்லை என்று தூதுகோஷ்டியின் தலைவர் சொன்னார். எனக்கு காக்கினாடாவில்தான் முதல் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. இரண்டாவது அதிர்ச்சி பாரிஸாலில்; துரதிருஷ்டம் பிடித்த இந்தச் சகோதரிகளில் ஏராளமானவர்களை அங்கே நான் சந்தித்தேன். அவர்களை தேவதாஸிகள் என்று அழைத்தாலும், வேறு பெயர் சொல்லி அழைத்தாலும், பிரச்னை ஒரே மாதிரியானதுதான். மனிதனின் காமவெறிக்காகப் பல பெண்

கள் தமது கற்பை விற்கவேண்டி யிருப்பது மிகுந்த வெட்கமும், துக்கமும், வேதனையும் தரும் விஷயமாகும். மெல்லினத்தார் என்று சொல்லப்படுவோர்மீது, இந்த மானக்கேட்டை சுமத்துவதற்காக, சட்டத்தை இயற்றும் மனிதன் கொடும் தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கும். ஆணின் வலையிலிருந்து பெண் விடுதலை பெற்று, தன் முழு அந்தஸ்தையும் அடைந்து, மனிதனுடைய சட்டத்தையும், அவனால் அமைக்கப்பட்ட ஸ்தாபனங்களையும் எதிர்த்துக் கலகம் செய்யும்போது, அந்தக் கலகம் அகிம்சா பூர்வமானதா யிருந்தாலும், மிகவும் பலனளிப்பதா யிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை. சட்ட விரோதமானதும், ஒழுக்கக் கேடானதும், தன்னுடைய புலன் நுகர்ச்சிக்காக மானத்தை விற்றுப் பிழைக்கவேண்டி யிருக்கிற ஆயிரக் கணக்கான சகோதரிகளின் கதியைப்பற்றி, இந்திய ஆண்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கட்டும். இதில் உள்ள பரிதாபம் என்ன என்றால், இந்த விபசார மடங்களுக்குப் போகிறவர்களில் மிகப் பெரும் பான்மையோர் மணமானவர்கள். ஆகவே இவர்கள் இரட்டைப் பாவம் செய்தவர்களாகிறார்கள். விசுவாசத்துடன் இருப்பதாகப் பிரமாணம் செய்துள்ள தம் மனைவியருக்குத் துரோகம் செய்கிறார்கள். தம்முடன் கூடப் பிறந்த சகோதரிகளின் மானத்தைக் காப்பதுபோல், இந்த சகோதரிகளின் மானத்தையும் காக்க வேண்டியவர்கள், அவர்களுக்கும் துரோகம் இழைக்கிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள ஆண்களாகிய நாம், நமது அந்தஸ்தையே நினைத்துப் பார்த்தால், இந்தத் தீமை ஒரு நாள்கூட நீடிக்கமுடியாது.

நம்மிடையே உள்ள மிகவும் கௌரவமானவர்களில் பெரும்பாலோர், இந்தத் தீமையில் ஊறிப்போயிருக்கவில்லை யென்றால், பசியால் வாடும் ஒரு மனிதன் ஒரு வாழைப்பழத்தைத் திருடுவதையோ, பணம் தேவைப்படும் ஓர் இளைஞன் 'ஜேப்படி' செய்வதையோ விட இது பெரிய குற்றமாகக் கருதப் பட்டிருக்கும். சமூகத்திற்கு அதிக மோசமான தீங்கை விளைவிப்பது எது? சொத்தைத் திருடுவதா, அல்லது ஒரு பெண்ணின் கற்பைப் பறிப்பதா? குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் ஒரு லட்சாதிபதியிடம், திருடுவதையே தொழிலாகக் கொண்ட ஒருவன் ஜேப்படி செய்துவிடுகிறான். அந்த லட்சாதிபதி, அந்தச் செய்கைக்கு உடந்தையல்ல. ஆனால், தன்னுடைய மானத்தை விற்கும் விபசாரி மட்டும்தான் அதற்கு உடந்தை என்று சொல்லாதீர்கள். ஜேப்படி செய்யும் ஒரு சிறுவன் மோசமா? அல்லது ஒருவனுக்கு மயக்கவஸ்துவைக் கொடுத்து, அவன் சொத்து பூராவையும் எழுதி வாங்கிவிடும் அயோக்கியன் மோசமா? ஆண் தன்னுடைய சாமர்த்தியமானதும், தராதரமற்றதுமான வழிகளால் முதலில் பெண்ணின் உன்னதமான இயற்கை உணர்வைப் பறித்து, பின்னர் அவளுக்கெதிராகச் செய்யப்படும் குற்றத்திற்கு அவளையும் உடந்தையாக்கவில்லையா? அல்லது பஞ்சமர்களைப் போன்று சில பெண்கள், மானக்கேடான வாழ்க்கைக்

கென்றே பிறந்திருக்கிறார்களா? மணமாகியிருந்தாலும், ஆகாவிட்டாலும், ஒவ்வொரு இளைஞனுமே நான் எழுதியிருப்பதன் கருத்தை சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த சமூக வியாதியைப் பற்றி, இந்த அதர்மப் பெருவியாதியைப் பற்றி நான் அறிந்துள்ளவைகளை யெல்லாம் எழுதமுடியாது. மீதமுள்ளவைகளை அவர்கள் கற்பனை செய்து பார்த்துக் கொண்டு, அந்தப் பாவத்தை அவர்களே செய்திருந்தால், அதைப்பற்றி வெட்கித் தலைகுனியட்டும். தூய்மையான மனிதன் எங்கிருந்தாலும், தன்னைச் சுற்றியுள்ள இடங்களைத் தூய்மைப்படுத்துவதற்குத் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்யட்டும். இந்த இரண்டாவது வேலையைச் செய்வதைவிட, எழுதுவது சுலபம் என்பதை நான் அறிவேன். இது தரும சங்கடமான விஷயம். ஆனால், இது மிகவும் தரும சங்கடமான விஷயம் என்பதற்காகவே சிந்தனை செய்யக்கூடிய யாவரும் இதில் கவனம் செலுத்தவேண்டியது அவசியமாகிறது. அபாக்கியவதிகளான இந்தச் சகோதரிகளிடையே வேலை செய்வதை நிபுணர்களிடம் விட்டுவிடவேண்டும். இந்தத் தீய மடங்களுக்கு விஜயம் செய்பவர்களிடையே செய்யவேண்டிய வேலையைப் பற்றியே நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

—'எங் இந்தியா' - 16—4—1925.

8

இரட்டைக் குற்றம்

தார்மிக விரோதமான இந்த அழுக்கினால் இன்னும் ஆழ்ந்த வேதனை ஏற்பட்டிருக்கிறது. தம்முடைய உறவினர்களான ஆண்களின் மத்தியிலேயே இந்தப் பெண்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், நீண்ட காலப் பழக்கம் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள ஒரு மோசமான நிலைமையிலிருந்து, எப்படி விடுபடுவது என்று இருவருக்குமே தெரியவில்லை. இதைப் பார்ப்பதற்குப் பரிதாபமா யிருக்கிறது. "எங்களில் யாருக்குமே இது பிடிக்கவில்லை. ஆனால், நாங்கள் எப்படிக் காலம் தள்ளுவது?" என்பதே இவர்களுடைய நிர்க்கதியான ஓலமாயிருக்கிறது. "உங்களையெல்லாம் நான் அழைத்துக் கொண்டுபோய் போதிய உணவும், ஆடையும், கல்வியும், சுத்தமான சூழ்நிலையும் அளித்தால், இந்த மானக்கேடான வாழ்க்கையை விட்டுவிட்டு என்னுடன் வந்துவிடுவீர்களா?" என்று காந்திஜி கேட்டார். "வருகிறோம்" என்று அவர்கள் பதிலளித்தார்கள். ஆனால், இந்த விஷயத்தைப் பற்றி காந்திஜிக்கு எந்தவிதமான மயக்கமும் கிடையாது. இதைப்பற்றித் தம்முடைய பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்

டார். குற்றமிழைப்பவர்களின் உறங்கிக் கிடக்கும் மனச்சாட்சி களை கனல் கக்கும் சொற்களால் கண்டித்தார் :

"அவர்களுடன் நான் பேசிக்கொண்டும், அவர்கள் கூறுவ தன் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டும் இருந்தபோது, பருவ மடையாத பெண்களை ஒழுக்கக் கேடான காரியங்களுக்கு அர்ப் பணிக்கும் வழக்கத்தைக் குறித்து என் உள்ளமே கொதித்தெழுந் தது. இவர்களை தேவதாஸிகள் என்று அழைப்பதன்மூலம், மதத்தின் பெயரால் கடவுளையே அவமதிக்கிறோம். இந்தச் சகோதரிகளை நமது காமவெறிக்காக உபயோகித்துக்கொண்டு, அதே மூச்சில் கடவுளின் பெயரையும் இழுப்பதனால் இரட் டைக் குற்றத்தைச் செய்தவர்களாகிறோம். இத்தகைய ஒழுக் கக் கேடான காரியங்களுக்காக ஒரு வகுப்பினர் இருப்பதையும், இந்த கோரமான ஒழுக்கக்கேட்டைச் சகித்துக்கொள்ளுவதற்கு இன்னொரு வகுப்பினரும் இருப்பதையும் நினைத்தால், வாழ்க் கையைப் பற்றியே அவநம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. அவர்களுடன் நான் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவர்களுடைய கண்களில் எந்தத் தீமையையும் நான் காணவில்லை என்று உங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன். மற்ற எந்தப் பெண்களையும் போல் அவர் களும் நல்ல உணர்ச்சிகளும், நல்லொழுக்கமும் இருக்கக் கூடிய வர்களே. அவர்களுக்கும், நம்முடன் பிறந்த சகோதரிகளுக்கு மிடையே என்ன வித்தியாசம் இருக்கமுடியும்? ஒழுக்கக் கேடான காரியங்களுக்கு நமது சகோதரிகளை நாம் அனுமதிக்க வில்லையென்றால், அவர்களைமட்டும் அப்படி உபயோகிக்க நாம் எப்படி அனுமதிக்கலாம்? இத்தகைய காரியங்களுடன் எந்த விதமான சம்பந்தமும் உள்ள ஹிந்துக்கள், சமூகத்திலிருந்து இந் தக் காளானை ஒழிக்கட்டும். அவர்களுக்கு நான் அளித்த வாக் குறுதியை நிறைவேற்றினால், தங்கள் வழிகளைத் திருத்திக் கொள்ளுவதாக அவர்களில் பெரும்பாலோர் உறுதி கூறியிருக்கி றார்கள். அவர்கள் அப்படிச் செய்யமுடியாவிட்டால் அதற்காக அவர்களைக் குறை கூறமாட்டேன்; அவர்கள் வாழும் சமூகத் தையே குற்றம் சொல்லுவேன். இந்தச் சகோதரிகளுக்குக் கைகொடுத்து உதவவேண்டியது உங்கள் கடமையாகும். மானக்கேடான வாழ்க்கையி லிருந்து அவர்கள் மீட்கவேண்டி யது உங்களுடைய பொறுப்பாகும். மீண்டும் அவர்களுக்கு ஆசைகாட்டும் நிலைமை ஏற்பட்டால், அதை அவர்கள் எதிர்த் துச் சமாளிப்பது கஷ்டம் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், ஆண்கள் தமது காமவெறியைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டால், சமூகமும் இந்தத் தீமையை எதிர்த்து நின்றால், சுலபமாக சமூ கத்திலிருந்து இந்தத் தீமையை ஒழிப்பது சாத்தியமாகும்."*

[மகாதேவ தேசாய் எழுதியது.]

—'எங் இந்தியா' - 22—2—1927

*மாயவரத்தில் காந்திஜி செய்த பிரசங்கத்திலிருந்து எடுத்தது இது.

9

தேவதாஸி

அயர்வே இல்லாத டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி பின் வருமாறு எழுதுகிறார் :

"ஹிந்து கோவில்களில் தேவதாஸி முறை இருப்பதை நீங்கள் பகிரங்கமாகக் கண்டித்து வருவதால், அந்தத் தீமையை அகற்றுவதற்கு உங்கள் உதவியை நாடத் துணிந்திருக்கிறேன். இந்த மாகாணத்தில் இது மிகவும் கஷ்டமான வேலையாக இருக்கிறது. படித்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுவோரும், மிகப் பிரபலமான காங்கிரஸ்காரர்களும்கூட என்னுடைய சீர்திருத்த யோசனைகளை எதிர்க்கிறார்கள். மிகக் கொடூரமான அந்த முறைக்கு ஆதரவும் அளிக்கிறார்கள்.

"நான் கொண்டுவந்த தேவதாஸி மசோதா இப்போது சட்டமாகிவிட்டது. இனும் மான்யங்களை அனுபவிக்கும் தேவதாஸிகளை மட்டுமே இது தடை செய்கிறது. ஆனால், விபசாரத்தின் மூலம் வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக மதத்தின் போர்வைக்குள் ஒளிந்துகொண்டு, பொட்டுக் கட்டும் வழக்கத்தை அனுஷ்டிக்கும் ஒரு பிரிவினரும் அந்த வகுப்பில் இருக்கிறார்கள். இது குழந்தைகளை விலை கூறி விற்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை; ஏனெனில், குழந்தைகள் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டுக்கூட சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். (தேவதாஸி சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்ளுவதை ஹிந்து மதம் அனுமதிக்கிறது, விஷய அறிவு இல்லாதவர்களாகவும், ஒரு காரியத்தைப்பற்றித் தாமே ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாத நிலைமையிலும் உள்ள சிறு வயதில், மீள்வது மிகவும் அரிதாயிருக்கிற இந்த வெறுக்கத்தக்க வாழ்க்கையில் அவர்கள் திருப்பப்படுகிறார்கள். குழந்தைகளின் உள்ளங்களையும், உடல்களையும் வியாபாரம் செய்யும் இத்தகைய கொடியவர்களைத் தண்டிப்பதற்குச் சட்டம் கொண்டு வரும்படி, அந்த வகுப்பிலுள்ள விஷய அறிவு பெற்றவர்களிடமிருந்து எனக்குப் பல மனுக்களும், மகஜர்களும் வந்திருக்கின்றன.

"பீனல் சட்டத்திலுள்ள 372, 373 ஷரத்துக்கள் போதுமானவைகளாக இல்லை. ஆகையால், நான் மற்றொரு மசோதா கொண்டுவரப் போவதாக அறிவித்திருக்கிறேன். அதனுடைய வெற்றிக்கு உங்கள் ஆசியை நாடுகிறேன். இந்த வழக்கத்திலுள்ள தீமையை மக்கள் அறியாதவரையில், சட்டத்தினால் பிரயோசனமில்லை என்று சிலர் வாதாடலாம்; ஆனால், நம் மக்களில் ஒரு கணிசமான பகுதியினர் இந்த அநீதியை உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதே என்னுடைய வாதமாகும். குற்றமிழைக்கும் இத்தகைய பெற்றோர்களிடமிருந்து குழந்தைகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிடுவதற்கு எனக்குச் சட்ட பூர்வமான அதிகாரம் இருந்தால், நானே பல பெண்களை மீட்டுவிட முடியும் என்று நினைக்கிறேன்.

"தேவதாஸி வகுப்பினரிடையேகூட, பெரிய விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர்களும் விரிவான முறையில் பிரசாரம் செய்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அந்த வகுப்பினர் தம்மைத் தாமே திருத்திக்கொள்ளுவதற்குச் செய்யும்

முயற்சிகளுக்கு உயர் வகுப்பினர் உதவி செய்வதில்லை என்பதைக் காண எனக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. மேலும், மற்ற நாடுகளிலும், பம்பாய், வங்காளம் போன்ற மாகாணங்களிலும் கூட உள்ள சட்டங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, இந்த மாகாணத்தில் குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான சட்டங்கள் அநேகமாக இல்லை என்றே சொல்லலாம்.

"முன்னேற்ற மடைந்துள்ள நாடுகளில், பொதுஜன அபிப்பிராயம் உருவாவதற்கு முன்பே சுகாதாரம், தார்மிகம் ஆகிய துறைகளில் சீர்திருத்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் அறிவோம். ஏனெனில், இந்தச் சீர்திருத்தங்களே பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கத் துணை செய்பவைகளாகும். இந்த மாகாணத்தில் சர்க்காரை அதிகமாகக் குறை சொல்ல முடியாது. உயர் வகுப்பினரைத்தான் குறை கூற வேண்டும். சாதி, மத பேதமில்லாமல் எல்லாக் குழந்தைகளுமே நமது கவனிப்புக்கும், அனுதாபத்திற்கும் உரியவர்கள் என்பதையும், கோரமான ஒரு வாழ்க்கையிலிருந்து குற்றமற்ற குழந்தைகளை மீட்கும் இந்த விஷயத்தில், சாதி, வகுப்புகளின் விருப்பு, வெறுப்புகளை மீறி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதையும், உயர் வகுப்பினர் போதிய அளவுக்கு உணரவில்லை."

இந்த யோசனையை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். இந்த உத்தேச மசோதா, பொது ஜன அபிப்பிராயம் உருவாவதற்கு முன்பே கொண்டுவரப்படும் மசோதாவாயிராது என்று கூட நான் நினைக்கிறேன். வாய் விட்டுப் பேசுபவர்கள் யாவருமே இந்த வழக்கத்தை எந்த ரூபத்திலும் நீடிக்கவிடக்கூடாது என்றே சொல்லுகிறார்கள். ஒழுக்கக்கேடான இந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. கஞ்சா, அபினி மடங்கள் கூடாதென்று பொதுஜன அபிப்பிராயம் ஆட்சேபித்தால், அந்த மடங்களை நடத்துபவர்களின் அபிப்பிராயத்தை நாம் லட்சியம் செய்வோமா? தேவதாஸி முறை என்பது, அதை ஆதரிப்பவர்களுக்கு ஓர் இழுக்காகும். பொதுஜனங்கள் இவ்வளவு அசட்டையாயிருந்திராவிட்டால் அது எப்போதோ செத்து மடிந்திருக்கும். என்ன காரணத்தினாலோ இந்த நாட்டின் பொதுஜன அபிப்பிராயம் உறங்கிக் கிடக்கிறது. பல தவறுகளின் கோரத்தைப் பொதுஜன அபிப்பிராயம் பல சமயங்களில் உணருகிறது. ஆனால், அதைப்பற்றி எதுவும் செய்வதற்கு அவர்களுக்கு அக்கறை இல்லை; அல்லது சுறுசுறுப்பு இல்லை. ஆனால், டாக்டர் ரெட்டியைப்போல் தீவிரமாக வேலை செய்யக்கூடியவர்கள் யாராவது காரியத்தில் இறங்க ஆரம்பித்தால், அசிரத்தையாயிருக்கும்போது மனச்சாட்சி எந்த அளவு ஆதரவைத் தர முடியுமோ அதைத் தரத் தயாராயிருக்கிறது. ஆகையால், டாக்டர் ரெட்டியின் யோசனை உரிய காலத்திற்கு முன்பு கூறப்படும் யோசனையாகும் என்று நான் நினைக்கவே இல்லை; இத்தகைய சட்டத்தை முன்பேகூடக் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடும். அது எப்படியிருந்தாலும், மத வாழ்விலும், பொது சமூக வாழ்விலும் தூய்மையை விரும்பும் யாவருடைய மனப்பூர்வமான ஆதரவும் அந்த அம்மையாருக்குக் கிடைக்குமென்றே நம்புகிறேன்,

—'எங் இந்தியா' - 29—8—1929.

10

ஹரிஜனங்களைப் போன்றவர்களே

ஒரு தேவதாஸியை மணந்து கொண்டுள்ள ஆந்திர பட்ட தாரி ஒருவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

''நெடுநாட்களுக்கு முன்பே உங்களுக்கு எழுதவேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால், எனக்குக் கூச்சம் மிகவும் அதிகம். நல்லவேளையாக, இப்போது என் சுமையை அந்தரங்கமாக உங்களிடம் சொல்லுகிறேன்.

''நான் தேவதாஸி வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். என்னுடைய சமூக வாழ்வு ஒரு சித்திரவதையாக இருந்தது. மகாத்மாஜி, உலகத்தில் நாட்டியக்காரியின் தொழிலைவிட மோசமான தொழில் வேறு ஏதாவது இருக்கிறதென்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? விபசாரம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பின் சின்னமாக இருப்பது இந்தியாவுக்கே ஒரு இழுக்கல்லவா?''

''ஆந்திர தேசம்தான் இந்தத் தீமையின் கேந்திரஸ்தானம் என்று நினைக்கிறேன். முக்கியமாகத் திருமணக் காலங்களிலும், தேவாலய உற்சவங்களின் போதும், ஹிந்துக்கள் நாட்டியக்காரிகளை அமர்த்துகிறார்கள். இவர்கள் விக்ரகத்தின் முன்பு ஆபாசமான சைகைகளுடன், ஆபாசமான பாட்டுகளைப் பாடுவதற்காக அமர்த்தப்படுகிறார்கள். புதிதாக மணந்துகொள்ளும் தம்பதிகளுக்கும் இவர்கள் ஒரு கெட்ட உதாரணத்தைக் காட்டுகிறார்கள்.

'ஒரு வகுப்பு பூராவுமே விபசார வாழ்க்கையில் தள்ளப்பட்டுவிட்டால், அந்த வகுப்பின் வேதனை சகிக்கமுடியாததாகும். இந்தத் தீமையைக் களைவதற்கு இங்குள்ள இளைஞர்கள் தம்மாலியன்ற முயற்சிகளைச் செய்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களுக்கு உதவியும், புத்திமதியும் பெரிதும் தேவைப்படுகின்றன. ஹரிஜன் இயக்கத்தைப் போலவே இதை முக்கியமானதும், அவசரமானதுமான ஒரு பிரச்னையாக எடுத்துக்கொள்ள மாட்டீர்களா? இந்த விஷயத்தை உங்களுடைய உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் எப்போதும் வைத்துக்கொண்டு, இதற்கு விளம்பரம் அளியுங்கள். காங்கிரஸ் மட்டுமல்லாமல், பொதுஜன அபிப்பிராயம் பூராவுமே உங்களுக்குப் பக்கபலமாக இருக்கிறது. விபசாரச் சட்டமும், இந்தியக் குற்றச் சட்டமும் செய்ய முடியாததை, நீங்கள் வாயசைத்தால் செய்துவிட முடியுமென்று எனக்கு நம்பிக்கை யிருக்கிறது.

''என்னுடைய வகுப்பையே சேர்ந்த ஒரு பெண்ணை, சட்ட பூர்வமாகவும், மதச் சடங்குகளின்படியும் நான் மணந்து கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு இரண்டு பெண் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். மற்ற எந்த ஹிந்து மனைவியையும்போல் என் மனைவியும் தெய்வ பக்தி உள்ளவளாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறாள். ஆயினும், சமூகம் எங்களை ஒரு மாதிரியாகவே நடத்துகிறது. எங்களுடைய முன்னோர்களின் பாவங்கள் எங்கள்மீது வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்ளுகின்றன. விபசாரம் என்ற தீமையிலிருந்து நாங்கள் இருவரும் விடுபட்டுவிட்டோம்; ஆயினும், அந்த மாசு இன்னும் எங்களை விடவில்லை.

''ஹரிஜனங்களும், தேவதாஸிகளும்தான் ஒரே மாதிரியான மானக் கேடான நிலைமையில் உள்ள வகுப்பினர்களாவர். தார்மிக ரீதியில் உயருவ

தற்கு அவர்கள் தமக்குத்தாமே உதவி செய்துகொள்ளவேண்டும் என்பது உண்மையே. இருந்தாலும், அவர்கள் இதைத் தாமே செய்துகொள்ள முடிவதைவிட, உங்களைப் போன்ற ஓர் ஆசிரியர், அவர்களுக்கும், சமூகத்திற்கும் இன்னும் சீக்கிரமாகப் போதிக்கமுடியும். இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று சார்ந்த இயக்கங்கள். ஹரிஜனங்களிடம் உங்களுக்குள்ள ஆர்வத்தில் இந்த சகோதர வகுப்பினரை மறந்துவிடாதீர்கள்.''

என்னிடம் இருப்பதாக இவர் கருதும் சக்தி உண்மையாகவே எனக்கு இருக்கக் கூடாதா? என்னால் எவ்வளவு முடியும் என்பதை நினைக்கும்போது எனக்கு வேதனையாகவே இருக்கிறது. நான் 'எங் இந்தியா' பத்திரிகையை நடத்திக் கொண்டிருந்தபோது தேவதாஸி முறையைப்பற்றியும், பொதுவாக விபசாரத்தைப்பற்றியும் அடிக்கடி குறிப்பிடுவதுண்டு என்பது, ஒரு வேளை இக்கடிதம் எழுதியவருக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். ஆனால், என்னுடைய முயற்சியினால் அந்தத் தீமையைக் களைந்துவிட முடியவில்லை. தனிப்பட்ட சிலருக்குத்தான் அதனால் பிரயோசனம் ஏற்படும். இப்போது இந்தப் பிரச்னையைப்பற்றி 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையில் குறிப்பிடுகிறேனென்றால், 'எங் இந்தியா' நாட்களில் கிடைத்ததை விட அதிக வெற்றி கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையால் அல்ல. இந்தப் புதிய முயற்சியினால் தனிப்பட்ட சிலருக்கு நன்மை ஏற்பட்டால், அது எனக்கு மகிழ்ச்சியளிப்பதாயிருக்கும்.

தேவதாஸிகளும் ஹரிஜனங்களைப் போன்றவர்களே என்று அவர் கூறியிருப்பது முற்றிலும் சரியானதே. ஆயினும், இரண்டுக்குமிடையே உள்ள வித்தியாசத்தை அவர் உணரவேண்டும். ஆனால், யாருடைய வாழ்க்கை அதிக மோசமானது என்று ஆராய்ந்து கொண்டிருப்பது நேரத்தை வீணடிப்பதாகும். ஹிந்து மதம் தூய்மைப்படுத்தப்பட வேண்டுமானால், தீண்டாமையைப் போலவே, தீமையை நிரந்தரமாக்கும் இந்தப் பழக்கமும் ஒழிந்தாக வேண்டும். சமூகத்திலிருந்து இந்தத் தீமையைக் களையும் உன்னதமான பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள், திட்டம் போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கும். உடனே தமது முயற்சிகளுக்கு வெற்றி கிடைக்காவிட்டால் அதைக் கண்டு தளர்ச்சியடைந்துவிடக் கூடாது. உடனடியாகத் தம்மைச் சுற்றியுள்ள தீமையை அவர்கள் கவனிக்க ஆரம்பிக்கட்டும். இந்தப் பிரச்னையைக் கவனிப்பதற்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. தம்முடைய இழிவான நோக்கங்களுக்காக தேவதாஸிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுவோரிடையே போய் வேலை செய்ய வேண்டும். தேவதாஸி வகுப்பினரிடையேயும் வேலை செய்ய வேண்டும். தேவதாஸிகள், சமூகத்தின் தீமைக்கு உட்பட மறுத்துவிட்டால், அந்தப் பழக்கம் உடனே தொலைந்துவிடும். ஆனால், இது அவ்வளவு எளிதான வழியுமல்ல. பசி பாவத்தை அறியாது. துரோணரையும், பீஷ்மரையும் போல தேவதாஸிகளும் தம்முடைய பாவச் செயலுக்கு ஆதாரமாகத்

தம் வயிற்றைக் காட்டுகிறார்கள். வழக்கம் காரணமாகத் தாம் செய்யும் தொழிலின் பாவத் தன்மை பற்றிய உணர்வே அவர்களுக்கு அற்றுப்போய் விட்டது. ஆகையால் விபசாரத்திற்கு பதிலாக, குற்றமற்ற ஒரு தொழிலை அவர்களுக்குக் கண்டுபிடித்துக் கொடுக்க வேண்டும். பிறகு சமூகத்தில் செய்ய வேண்டிய வேலையும் இருக்கிறது. கல்யாணங்களுக்கும், உற்சவங்களுக்கும் தேவதாஸிகளை அமர்த்துபவர்களிடம் போய் வாதாட வேண்டும். சமூகத்திற்கு என்ன சீர்திருத்தம் வேண்டுமென்று சீர்திருத்தவாதிகள் கட்டளையிட முடியாது. சமூகத்தின் நியாய உணர்ச்சியையும், உள்ளத்தையும் தொடும்படியாக வேண்டுகோள் விடுக்கவேண்டும். சாதாரணமாகக் கல்வி என்று சொல்லப்படுவது எவ்வளவு அத்தியாவசியமோ, அதைப் போலவே சீர்திருத்தமும் ஒரு மாதிரியான கல்விதான். ஆகையால், அதுவே ஒரு கலையாகும். முறைப்படி போனால்தான் அதில் பலன் கிடைக்கும்.

ஒரு தேவதாஸியை மணக்கத் துணிந்த இவர் பாராட்டுக்குரியவரே. தன்னுடைய மனச்சாட்சியின் அங்கீகாரத்தைக் கொண்டே அவர் திருப்தியடைய வேண்டும். அவர் மீதும், அவர் மனைவி மீதும் மற்றவர்களுக்கு உள்ள வெறுப்பைப் பொருட்படுத்தாமல் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டும்.

—'ஹரிஜன்' - 14—9—1934

11

சட்ட பூர்வமான விபசாரம்

காங்கிரஸ் மந்திரி சபைகளிடமிருந்து எவ்வளவு அதிகமாக எதிர்பார்க்கப்படுகிறது என்பதற்கு டாக்டர் முத்துலட்சுமி ரெட்டி மற்றொரு ருசுவை அளித்திருக்கிறார். அப்படி எதிர்பார்ப்பதற்கு மக்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. அவர்கள் சோதனையை நன்கு சமாளிக்கிறார்கள் என்பதை காங்கிரஸின் எதிரிகள்கூட ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். உண்மையான இந்தியச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்றதாகத் தமது நிர்வாகம் செயல்படவேண்டும் என்பதற்காக, காங்கிரஸ் மந்திரி சபைகள் மக்களின் நன்மைக்கான நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்ளுவதில் ஒன்றோடொன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. தேவதாஸிகளை மானக்கேடான வாழ்க்கையில் அழுத்தும், ஒழுக்கக் கேடான தேவதாஸி முறையை நிறுத்துவதற்குத் தாம் கொண்டு வந்துள்ள மசோதாவை நிறைவேற்றும்படி டாக்டர் முத்துலட்சுமி சென்னை மந்திரி சபைக்குப் பகிரங்கமாக ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார். அந்த மசோதாவை நான் பரிசீலனை

செய்யவில்லை. ஆனால், அதன் நோக்கம் மிக நல்லதாகும். அது இன்னும் அந்தத் தென்னிந்திய மாகாணத்தில் சட்டமாகவில்லை என்பதுதான் ஆச்சரியம். மதுவிலக்கைப் போலவே இதுவும் அவ்வளவு அவசரமான பிரச்னை என்று டாக்டர் முத்துலட்சுமி கூறுவதை நான் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். இப்போதுள்ள பிரதம மந்திரி, பல வருடங்களுக்கு முன்பு இந்தக் கொடிய பழக்கத்தைப் பலமாகக் கண்டித்துப் பேசி யிருக்கிறார் என்பதை அவர் ஞாபகப்படுத்துகிறார். அதைச் சட்ட பூர்வமாக கவனிப்பதற்கு இப்போது அவருக்குக் கொஞ்சம் அதிகாரம் இருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், இந்தப் பிரச்னையில் அவருடைய ஆர்வம் குறைந்துவிட வில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். இன்னும் பல மாதங்கள் கழிவதற்கு முன்பாகவே, தேவதாஸி முறைக்குச் சட்ட சம்மதம் இல்லாமல் போய்விடும் என்று அந்த அம்மையார் நம்புவதை நானும் பகிர்ந்துகொள்ளுகிறேன்.

—'ஹரிஜன்' - 25—9—1937

பகுதி ஆறு

பெண்களின் நிலைமை

1

ஹிந்துச் சட்டமும் மைசூரும்

பெங்களூரிலிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்யம் அய்யங்கார் பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :

"ஹிந்துச் சட்டம் இப்போது அமலாக்கப்படும் விதம் காலத்திற்கு ஒவ்வாததாகவும், நமது நீதி, நேர்மை உணர்ச்சிகளுக்கு முரணைதாகவும் இருக்கிறது. சில உதாரணங்கள் கொடுக்கிறேன்.*

1) அன்புக்குப் பாத்திரமான நெருங்கிய உறவினர்களான சகோதரியின் பெண், மருமகள், சகோதரனின் விதவை, சிற்றன்னை போன்றவர்களுக்கு வாரிசுரிமை அடியோடு மறுக்கப்படுகிறது. விதவையாகிவிட்ட தன் மருமகளைத் தவிர வேறு உறவினர் யாரும் இல்லாத ஒருவர் இறந்து விட்டால், அவருடைய சொத்துக்கள் சர்க்காருக்குச் சேர்ந்துவிடுகின்றன. தன்னுடைய வாழ்வு பூராவையும் தன்னுடைய கணவனின் குடும்பத்தை நம்பியிருந்த அந்தப் பேதைப் பெண் தெருவில் நிற்கிறாள்.

2) வாரிசுகள் ஜாப்தாவில் சேர்க்கப்பட்டுள்ள நெருங்கிய உறவினர்களுக்குக்கூட, தூர பந்துக்களான தாயாதிகளின் முன்பாத்யதை காரணமாக சொத்தில் பங்கு பெற வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை. சகோதரி ஒரு வாரிசுதான். ஆனல், கொள்ளுப் பாட்டனரின் சந்ததியில் ஐந்துகால் தள்ளிய ஒருவர் உயிரோடிருந்தால்கூட இறந்தவரின் சொத்து அவருக்குப் போய்ச் சேர்ந்து விடும். சகோதரிக்கு ஒன்றும் கிடைக்காது. பிள்ளையின் மகள், சகோதரியின் மகன், சகோதரனின் மகள் ஆகியவர்களின் விஷயமும் அப்படித்தான்.

3) பெண்களுக்கு வாரிசுரிமை மூலம் அல்லது வெகுமதியாகக் கிடைத்த சொத்துக்களை அவர்கள் முழு உரிமைகளுடன் அனுபவிக்க முடியாது. ஒரு விதவை தன்னுடைய கணவனின் சொத்தை ஜாக்கிரதையாகப் பரிபாலிக்க வேண்டும். அவள் அதிகமாகச் செலவிட்டுவிட்டால் அல்லது சொத்தின்மீது கடன் வாங்கிவிட்டால், அவளுடைய ஜீவனத்திற்காகவே அப்படிக் கடன் பட்டிருந்தாலும்கூட, தூர பந்துவான ஒரு தாயாதி அவளைக் கோர்ட்டுக்கு இழுத்து அவளுடைய உரிமைகளை விட்டுவிடும்படி நிர்ப்பந்திக்க முடியும்.

* பெண்கள் சம்பந்தமாக இங்கே கூறப்பட்டிருக்கும் குறைகள் எல்லாம் பின்னல் இந்திய சுதந்திர அரசாங்கம் 1956 இல் செய்த ஹிந்து வாரிசுரிமைச் சட்டம், ஜீவனும்சச் சட்டம், விவாகச் சட்டம் போன்றவைகளால் அடியோடு நீக்கப்பட்டு விட்டன என்பது கவனிக்க வேண்டியதாகும்.

மிதாட்சர முறைதான் இங்கே பொதுவாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. ஒரு பெண்ணுக்கு எந்த வழியில் சொத்து கிடைத்தாலும், அது அவளுடைய ஸ்ரீதனமென்றும், தன்னிஷ்டப்படி அதை அவள் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்றும், மிதாட்சரச் சட்டத்தில் மிகவும் தெளிவாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், பிரிவி கவுன்ஸில் இதை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டது. பெண்கள் சக்தியற்றவர்கள் என்றே இந்தியர்கள் எப்போதும் அவர்களை நடத்திவந்திருப்பதாகவும், மிதாட்சரத்தை இயற்றியவர் தீவிரவாதி என்றும் பிரிவி கவுன்சில் கூறிவிட்டது.

4) செவிடு, ஊமைகளுக்கு வாரிசுரிமை கிடையாதென்று விலக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் முடவனை அவன் கைக் கொம்பினாலேயே அடிக்கிறோம்.

5) பிரிட்டிஷ் இந்தியாவைப்போல் மைசூரில் விதவைகளின் மறுமணம் சட்டபூர்வமானதென்று அங்கீகரிக்கப்படவில்லை.

6) பெண் புஷ்பவதியான பிறகு மணம் செய்வது சட்டபூர்வமானதா என்பது சந்தேகமாயிருக்கிறது. பெண்களின் சம்மத வயதை 14 என்று உயர்த்த வேண்டும்.

7) இஷ்டப்பட்டால் விவாக ரத்து செய்துகொள்ளலாமென அனுமதிக்க வேண்டும். இந்தியாவில் முன்பு இப்படி இருந்திருக்கிறது. முதல் கணவன் உயிருடனிருக்கும்போதே, எந்த நிலைமையில் ஒரு மனைவி இரண்டாவது கணவனை மணந்து கொள்ளலாமென்று பராசரர் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

8) இப்போதைய சட்டத்தின்படி சாதி விட்டுச் சாதி மணந்துகொள்ளுவது அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அதைச் சட்ட சம்மதமானதாக்க வேண்டும். நமது முன்னோர்கள் இதைத் தாராளமாக அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். வசிஷ்டர், வியாசர், நாரதர், பராசரர் போன்ற நம்முடைய ரிஷிகளில் பலர் கலப்பு மணங்களின் மூலம், பிறந்தவர்கள். நான் ஒரு கிறிஸ்தவப் பெண்ணை மணந்து கொள்ளுவது சட்ட ரீதியானதுதான் என்றால், மற்றொரு சாதியைச் சேர்ந்த ஒரு ஹிந்து மனைவியை நான் ஏன் மணந்துகொள்ளக் கூடாது?

9) தாய் தந்தையரில்லாத ஒரு பையன், சுவீகாரத்திற்கு அருகதையற்றவன். ஒரு பையன் சுவீகாரத்திற்குத் தகுதியுள்ளவனா யிருக்கிறானென்றால், அவன் தாய் தந்தையற்ற பையன்தான். ஆயினும், அதற்குத் தடை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

10) கணவனால் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தா லொழிய அல்லது தாயாதிகள் சம்மதம் கொடுத்தா லொழிய விதவைகள் சுவீகாரம் எடுத்துக்கொள்ள முடியாது. சுவீகாரம் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று கணவன் தடுத்திருந்தா லொழிய, அவன் சம்மதம் அளித்திருப்பதாகக் கருதி, விதவைகள் சுவீகாரம் எடுத்துக்கொள்ளுவதை அனுமதிக்க வேண்டும். பம்பாயில் உள்ள சட்டம் இதுதான்.

''இம்மாதிரி இன்னும் பல உதாரணங்கள் இருக்கின்றன. சிலவற்றை மட்டுமே நான் பொறுக்கிக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

''திணற அடிக்கும் இவைகளை யெல்லாம் திருத்த வேண்டுமென்று, சிந்தித்துப் பார்க்கக் கூடியவர்கள் விரும்புகிறார்கள். சட்ட மியற்றுவதன் மூலம்

தான் சட்டத்தை மாற்ற முடியும். பொது ஜன அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் சட்டசபை எந்தச் சட்டத்தையும் நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. இதற்கென்று நியமிக்கப்படும் ஒரு கமிட்டிதான் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆகையால் இந்த விஷயத்தைப் பரிசீலனை செய்யவும், சாட்சியங்களைப் பதிவு செய்யவும், பின்னர் எப்படி சட்ட மியற்ற வேண்டுமென்று யோசனை கூறவும் ஒரு கமிட்டியை நியமிக்க வேண்டுமென்று எங்கள் அசெம்பிளியின் பட்ஜெட் கூட்டத்தில் பிரேரித்தேன். இது சபையில் ஏகமனதாக நிறைவேறியது.

''சமஸ்தானம் பூராவிலுமுள்ளவர்கள் விரும்பியும்கூட இந்தக் கமிட்டி இன்னும் நியமிக்கப்படவில்லை. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இது விஷயமாக இன்னும் ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கும்போது, மைசூர் ஏதாவது செய்தால் சிரிப்பார்களோ என்று பயப்படுவது போல் தோன்றுகிறது. நீங்கள் சொன்னதுபோல், இது அர்த்தமில்லாதது. பிரிட்டிஷ் இந்தியாவில் இதற்கு உண்மையான சங்கடங்கள் இருக்கின்றன. ஆனல், இந்த வேலையைச் செய்வதற்கு மைசூருக்கு ஒரு தனித் தகுதி இருக்கிறது. மைசூருக்குள்ள விசேஷ வாய்ப்புகளை நாம் புறக்கணிப்பது விவேகமற்றதாகும். இப்போதுள்ள எங்கள் சமஸ்தானதிபதி நல்ல விஷய அறிவுள்ளவர். அதே மாதிரி திவானும் சீர்திருத்த மனப்பான்மையுள்ள ஒரு உண்மையான மனிதர். நாம் விரும்பும் சீர்திருத்தங்களை இப்போது செய்ய முடியவில்லை யென்றால், எப்போதுமே செய்ய முடியாது.

''இந்த விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் 'எங் இந்தியா'வில் எழுதக் கூடாதா?''

மேற்கண்ட கடிதத்திற்கு நான் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருப்பதால், அவர் கூறும் ஒவ்வொரு சீர்திருத்தத்தையும் நான் ஆதரிப்பதாக அர்த்தமில்லை. அவற்றில் சிலவற்றை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்பதில் சந்தேகமில்லை. காலத்திற்கு ஏற்றவைகளா யில்லாதவற்றை ஹிந்து சமூகத்திலிருந்து ஒழிக்க வேண்டும் என்பவர்கள், இவற்றை யெல்லாம் கவனமாகப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்பதிலும் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

பிரிட்டிஷார் வருவதற்கு முன்பு கண்டிப்பான ஹிந்து சட்டம் என்ற எதுவும் மக்களின் வாழ்க்கையைச் சீர்படுத்திக் கொண்டிருக்கவில்லை. ஸ்மிருதிகள் என்ற பெயருடன் வழங்கும் கோட்பாடுகள், மனிதர்கள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்கே வழிகாட்டின; அவை மாற்ற முடியாத விதிகளல்ல. சட்டத்தைப்பற்றி இன்றைய வக்கீல்கள் அறிந்துள்ள அத்தகைய அதிகாரம் அவற்றிற்குக் கிடையாது. ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள கட்டுப்பாடுகள், சமூகத்தின் சம்மதத்தின் மூலம் அமலாக்கப்பட்டனவே யொழிய, சட்ட பூர்வமாக அல்ல. நம்மைப் போலவே ஸ்மிருதிகளும் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே யிருந்தன என்பதை, அவற்றிலுள்ள ஒன்றுக்கொன்று முரணான சுலோகங்களிலிருந்தே தெரிந்துகொள்ளலாம். சமூகக் கலையில் அவ்வப்போது ஏற்படும் புதிய நிலைமைகளுக்கேற்றவாறு அவைகளும் மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. விவேகமுள்ள அரசர்கள், புதிய நிலைமைகளுக்கு ஏற்றவாறு புதிய வியாக்கியானங்களைப்

பெறவும் உரிமை இருந்தது. இப்போது சொல்லப்படுவதைப் போல் ஹிந்து மதமோ, ஹிந்து சாஸ்திரங்களோ மாறுதலற்றவைகளாகவோ, மாற்ற முடியாதவைகளாகவோ இருந்ததேயில்லை.

அந்தக் காலத்தில் சமூகத்தின் மரியாதையையும், விசுவாசத்தையும் பெறுவதற்கு வேண்டிய விவேகமும், அறிவும் உள்ள அரசர்களும், ஆலோசகர்களும் இருந்தார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால், ஸ்மிருதிகளும், சாஸ்திரங்கள் என்று சொல்லப்படும் எவையும் மாற்றவே முடியாதவை என்று நினைக்கும் வழக்கம் இப்போது பரவிவிட்டது. அனுபவ சாத்தியமற்றவைகளாகவோ, நமது தார்மிக உணர்ச்சிக்கு முற்றிலும் முரணாயிருப்பவைகளாகவோ உள்ள சுலோகங்களை நாம் கவனிக்காதது போல் புறக்கணித்து விடுகிறோம். மனிதனின் வளர்ச்சியில் முற்போக்கான ஒரு உறுப்பாக ஹிந்து சமூகம் இருக்க வேண்டுமானால், இந்த அதிருப்திகரமான நிலைமையை என்றைக்காவது, எப்படியாவது மாற்றித்தான் ஆக வேண்டும். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களின் மதமும் வேறு, லட்சியமும் வேறு; ஆகையால் இந்த மாறுதல்களை அவர்கள் செய்ய முடியாது. தங்களுடைய வர்த்தக நலன்கள் கொஞ்சமும் பாதிக்கப்படாமல் அப்படியே காப்பாற்றப்பட வேண்டும்; அதற்காக தார்மிக நலன்களையோ, வேறெந்த நலன்களையோ அவர்கள் பலி கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறார்கள். ஆகையால், ஹிந்து சமூகம் தெளிவாக வற்புறுத்தினாலொழிய, அவர்களுடைய நோக்கத்திற்கு இடையூறு இல்லாமல் செய்ய முடிவதாக இருந்தாலொழிய, நமது பழக்க வழக்கங்களிலோ, சட்டங்கள் என்று சொல்லப்படுபவைகளிலோ தீவிர மாறுதல்கள் செய்யப்படமாட்டா; அத்தகைய முயற்சிகளையும் அவர்கள் அனுமதிக்கமாட்டார்கள். பல்வேறு விதமான கருத்துக்களும், சட்டங்களும் பழக்கத்திலுள்ள பிரிட்டிஷ் இந்தியா போன்ற ஒரு பெரிய பிரதேசத்தில், ஒரே மாதிரியான சில அம்சங்களில் ஹிந்துக்களின் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்குவதென்பது கஷ்டமான காரியமாகும். ஏற்கனவே உள்ள பொதுஜன அபிப்பிராயமும், அரசியல் விடுதலை பெறுவதற்கான போராட்டத்தில்தான் குறியாயிருக்க முடியுமென்பது இயற்கையே. ஆனால், மைசூர் போன்ற ஒரு சமஸ்தானத்திற்கு அம்மாதிரி கட்டுப்பாடுகளோ, போராட்டமோ இல்லை. ஹிந்து சட்டத்தில் காலத்திற்கு ஏற்றவைகளாயில்லாதவற்றை அகற்றுவதில் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவுக்கு முந்திக்கொள்ள வேண்டியது மைசூரின் கடமையாகும் என்பதே என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும். மைசூர் ஒரு பெரிய சமஸ்தானம்; முக்கியமானதும்கூட. ஆகையால், அத்தகைய மாறுதல்களைச் செய்ய அவர்கள் முயற்சி செய்யலாம். அது, வரவர சட்டத்திற்குட்பட்டுச் செயல்படும் மன்னரைக் கொண்ட சமஸ்தானமாகிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. சமூக மாறுதல்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய அளவு பிரதிநிதித்துவத் தன்மை பெற்ற அசெம்பிளி ஒன்று அங்கிருக்கிறது. ஹிந்துச் சட்டத்திற்கு மாறுதல்கள்

அவசியமா, என்ன மாறுதல்கள் செய்ய வேண்டும் என்று பரிசீலனை செய்வற்கு ஏற்கனவே அசெம்பிளியில் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. வைதிக மனப்பான்மை, முற்போக்கு மனப்பான்மை இரண்டுக்கும் பிரதிநிதித்துவம் வகிப்பவர்களைக்கொண்ட ஒரு பலமான கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டால், அவர்களுடைய சிபார்சுகள் அவசியமான மாறுதல்களைச் செய்வதற்கு வழி கோலுவதாகவும், உபயோகமாகவும் இருக்கும். இத்தகைய கமிட்டிகள் நியமிக்கும் விஷயத்தில் மைசூர் அசெம்பிளியின் விதிகள் என்ன என்று எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், மைசூர் ராஜ்யத்திற்கு வெளியே உள்ளவர்களையும் கமிட்டியில் மெம்பர்களாக நியமிக்கவோ, சேர்த்துக்கொள்ளவோ ஏற்றவாறு அந்த விதிகள் வளைந்து கொடுக்கக் கூடியவைகளாயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அது எப்படியிருந்தாலும், பல அம்சங்களில் ஹிந்துச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டியது அத்தியாவசியம் என்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யம் அய்யங்கார் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். காலம் தாழ்ந்த இந்தச் சீர்திருத்தத்தை செய்வதற்கு மைசூரைவிடத் தகுதியுள்ள வேறு சமஸ்தானம் இல்லை.

—'எங் இந்தியா' - 13—10—1927

2

பெண்களின் பங்கு

கல்கத்தா பெண்கள் கதர் விற்பனை செய்ய முயற்சித்ததன் மூலம் கல்கத்தாவிலுள்ள கனவான்களைத் தடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்காக அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டுள்ளதாகப் பத்திரிகைகளில் ஒரு தந்திச் செய்தி பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அக்ராசனராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவரின் மனைவி, அவருடைய விதவை சகோதரி, சகோதரியின் பெண் ஆகியோரும் கைது செய்யப்பட்டுள்ளனர். ஆரம்ப காலத்திலாவது, சிறை செல்லும் கௌரவத்தைப் பெண்களுக்கு அளிக்க வேண்டாமென்று நான் நினைத்தேன். அவர்கள் தீவிரமான சட்டமறுப்பாளர்களாக வேண்டியதில்லை என்றும் எண்ணினேன். ஆனால், ஆண், பெண் என்றுகூட பட்சபாதம் காட்டக் கூடாது என்ற ஆர்வத்தில் வங்காள அரசாங்கம் மூன்று கல்கத்தா பெண்களுக்கு இந்தக் கௌரவத்தை அளித்திருக்கிறார்கள். இந்தப் புதுத் திருப்பத்தை நாடு பூராவுமே வரவேற்குமென்று நம்புகிறேன். இந்தியாவின் சுயராஜ்யப் போராட்டத்தில் ஆண்களைப் போலவே பெண்களுக்கும் சம பங்கு இருக்க வேண்டும். ஒருக்கால், இந்த அமைதியான போராட்டத்தில் பெண்கள் ஆண்களை நன்றாகத் தோற்கடித்து விடக்கூடுமோ, என்னவோ. மத நம்பிக்கை

சம்பந்தப்பட்டவரையில் ஆண்களைவிடப் பெண்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதை நாம் அறிவோம். வாய் திறவாமல், கண்ணியமாகக் கஷ்டங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளுவதே பெண்மையின் சின்னமாகும். வங்காள அரசாங்கம் இப்போது பெண்களையும் போர்க்களத்தில் நிறுத்தி விட்டதால், இந்தியாவிலுள்ள எல்லாப் பெண்களும் ஒன்று சேர்ந்து, இந்த அறைகூவலை ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களென்று நம்புகிறேன். போதிய அளவு ஆண்கள் கைது செய்யப்பட்ட பிறகு, தம்முடைய இனத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுவதற்காக எப்படியும் பெண்கள் வரத்தான் வேண்டியிருந்திருக்கும். ஆனால், இப்பொழுது சிறைக் கொடுமைகளை ஆண்களோடு சேர்ந்தே பெண்களும் அனுபவிக்கட்டும். கடவுள் அவர்களுடைய கௌரவத்தைக் காப்பாற்றுவார். திரௌபதியின் மானத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய இயற்கையான கடமையுள்ளவர்கள், அவளுடைய கடைசித் துகில் உரியப்படும் வரையில் ஒன்றும் செய்யமுடியாமல் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தபோது, ஆண்களைக் கேலி செய்வதுபோல், அவளுடைய கற்பின் சக்தியே அவளுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றியது. காலம் முடிவடையும் வரையிலும் கூட இப்படித்தானிருக்கும். மிகவும் பலவீனமான உடலுள்ளவர்கள்கூடத் தமது மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி பெற்றிருக்கிறார்கள். பெண்ணைக் காப்பாற்றுவது ஆண்களின் பாக்கியமாக இருக்கட்டும். ஆனால், ஆண்கள் இல்லை என்பதற்காகவோ, அல்லது அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய புனிதமான கடமையை அவர்கள் நிறைவேற்றத் தவறினாலோ, அதற்காகப் பெண்கள் ஏக்கமுற வேண்டாம். சாகத் தெரிந்த ஆணோ, பெண்ணோ, தன் கௌரவத்திற்கு ஊறு வந்து விடுமோ என்று பயப்பட வேண்டிய அவசியமில்லை.

போர்க்களத்தில் வந்து நிற்கத் தயாராயிருக்கும் பெண்களின் பெயர்களை, ஆடம்பரம் இல்லாமலும், வீணில் காலம் கடத்தாமலும் சேகரிக்க வேண்டுமென்று இந்தியாவிலுள்ள பெண்களுக்கு யோசனை கூற விரும்புகிறேன். அத்தகையவர்கள் தமது பெயர்களை வங்காளப் பெண்களுக்கு அனுப்பட்டும். தம்முடைய உயர்ந்த உதாரணத்தை மற்ற இடங்களிலுள்ள சகோதரிகளும் பின்பற்றத் தயாராயிருக்கிறார்கள் என்பதை வங்காளத்திலுள்ள சகோதரிகள் அறிந்து கொள்ளட்டும். சிறை வாழ்க்கையின் கஷ்டங்களையும், பெண்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய இதர சங்கடங்களையும் துணிந்து ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்குப் பலர் முன்வராமலிருக்கலாம். முதலில் சிலர்தான் தியாகம் செய்ய முன்வருகிறார்கள் என்றால், அதைப்பற்றி தேசம் வெட்கப்படவேண்டியதில்லை.

ஆண்களின் கடமை தெளிவாக இருக்கிறது. நாம் நிதானமிழந்து விடக்கூடாது. பரபரப்பினால் நமது பெண்களையோ, தேசத்தையோ காப்பாற்ற முடியாது. பெண்கள், குழந்தைகள் என்று பார்க்க வேண்டாமென அரசாங்கத்தினிடம் சொல்லி

யிருக்கிறோம். ராணுவச் சட்ட ஆட்சி நாட்களில் பஞ்சாபில் பெண்கள், குழந்தைகள் என்று அரசாங்கம் பார்க்கவுமில்லை. பஞ்சாபிலுள்ள ஒரு பாஸ்வொர்த் ஸ்மித், மணியன்வாலா பெண்களின்மீது காரி உமிழ்ந்ததையும், இதர வழிகளில் சிறுமைப்படுத்தியதையும்விட, கல்கத்தாவிலுள்ள அதிகாரிகள் தாம் குற்றம் என்று கருதும் ஒன்றிற்காக, சட்டத்தின் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு கல்கத்தா சகோதரிகளைக் கைது செய்வது இன்னும் அதிக நாகரிகமான செய்கை என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனல், அவர்கள் தமது பொதுக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காகப் பெண்களைக் கைது செய்வதாயிருந்தால், அப்படிக் கைது செய்யப்படுவதற்குப் பெண்களை நாம் அனுப்புகிறோம். பெண்கள் சுதேசி மந்திரத்தைப் பரப்பிக்கொண்டும், அரசாங்கத்தின் வாழ்க்கைக்கே அஸ்திவாரமாயிருப்பதைத் தகர்த்துக் கொண்டுமிருந்தால், அரசாங்கம் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருக்கவேண்டுமென்று நாம் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. அந்நியத் துணி விற்பனையும், அதன் பலனை இந்தியாவின் வசதிகளைப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் வாய்ப்பும்தான் அரசாங்கத்தினுடைய வாழ்க்கைக்கே அஸ்திவாரமாகும். ஆகையால், ஆண்களாகிய நாம், நமது பெண்கள் சுதேசிக் கிளர்ச்சியில் கலந்து கொள்ள அனுமதித்தால், ஆண்களைப் போலவே அவர்களையும் சிறைப்படுத்துவதற்குச் சர்க்கார்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது என்பதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

—'எங் இந்தியா' - 15—12—1921

3

மலைகளையும் நகர்த்திவிடுவர்

தியாகத்தின் உருவாகப் பெண்கள் அமைந்திருக்கிறார்கள். பெண்கள், சரியான உணர்ச்சியுடன் ஒரு காரியத்தில் இறங்கினல், மலைகளைக்கூட அவர்கள் நகர்த்திவிடுகிறார்கள். நாம் நமது பெண்களைத் துஷ்பிரயோகம் செய்திருக்கிறோம். அவர்களைப் புறக்கணித்து விட்டோம் என்றுகூடச் சொல்லலாம். ஆனல், கடவுளின் அருளினல் கைராட்டினம் அவர்களை உருமாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. தலைவர்களும், அரசாங்கத்தின் கருணையைப் பெற்றவர்களுமான மற்றவர்களும், சிறை செல்லும் கௌரவத்தைப் பெற்று விட்டால், ஆண்கள் விட்டுப்போன காரியத்தை இந்தியப் பெண்கள் செய்து முடித்துவிடுவார்கள் என்பதிலோ, ஆண்களைவிட இன்னும் அழகாக அவர்கள் அதைச் செய்வார்கள் என்பதிலோ எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

—'எங் இந்தியா' - 22—12—1921

4

இந்தியப் பெண்களுக்கு

இந்த நல்ல போராட்டத்தில் சேருவதற்குச் சில சகோதரிகள் அவசரப்படுவது ஒரு நல்ல சகுனமாகவே எனக்குத் தோன்றுகிறது. உப்பு வரிக்கு எதிரான இயக்கம் எவ்வளவு கவர்ச்சிகரமானதாயிருந்தாலும், அவர்கள் அத்துடன் மட்டுமே நிறுத்திக்கொள்ளுவது லாபகரமானதல்ல என்ற உண்மை புலப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் கூட்டத்தோடு கூட்டமாக ஆகிவிடுவார்கள். கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்புவார்கள். அந்த வாய்ப்பு அதில் அவர்களுக்குக் கிடைக்காது.

இந்த அகிம்சைப் போராட்டத்தில், ஆண்களின் பங்கைவிட பெண்களின் பங்கு அதிகமானதாக இருக்கவேண்டும். பெண்களை மெல்லியலார் என்று கூறுவது அவர்களை அவதூறு செய்வதாகும்; இது ஆண்கள் பெண்களுக்கு இழைக்கும் அநீதியுமாகும். மிருக பலம்தான் பலம் என்றால், ஆண்களைப்போல் பெண்கள் அவ்வளவு மிருகங்களல்ல என்பது உண்மையே. தார்மிக சக்திதான் பலமென்றால், பெண்கள் ஆண்களைவிட எவ்வளவோ உயர்ந்தவர்கள். பெண்களுக்கு அதிக உள்ளுணர்வு இல்லையா? தம்மைத் தாமே தியாகம் செய்துகொள்ளும் தன்மை அவர்களிடம் அதிகம் இல்லையா? அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக சகிப்புச் சக்தி இல்லையா? அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக தைரியம் இல்லையா? பெண் இல்லாமல் ஆண் இருக்கமுடியாது. அகிம்சைதான் நமது வாழ்க்கையின் நியதி என்றால், எதிர்காலம் பெண்களிடம்தான் இருக்கிறது.

பல வருடங்களாக இந்த எண்ணத்தை நான் வளர்த்து வந்திருக்கிறேன். ஆண்களோடு தங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு போகவேண்டுமென்று ஆசிரமப் பெண்கள் வற்புறுத்தியபோது, இந்தப் போராட்டத்தில் உப்புச் சட்டத்தை மீறுவதோடு மட்டுமல்லாமல், இன்னும் பெரிய காரியங்களை அவர்கள் செய்யப் போகிறார்கள் என்று எனக்குள் ஏதோ ஒன்று சொல்லிற்று.

• அந்த வேலையை இப்போது நான் கண்டுபிடித்து விட்டதாக நினைக்கிறேன். 1921–இல் கள்ளு, சாராயக் கடைகளையும், அந்நியத் துணிக் கடைகளையும் ஆண்கள் மறியல் செய்தது, ஒரு காலம் வரையில் எதிர்பாராததற்கு அதிகமாகவே வெற்றி பெற்ற போதிலும், பலாத்காரம் ஏற்பட ஆரம்பித்ததால் அது தோல்வியடைந்தது. நம்முடைய உறுதியை உண்மையாகவே காட்ட வேண்டுமானால், மறுபடியும் மறியலை ஆரம்பிக்க வேண்டும். கடைசி வரையில் அது சாத்விக முறையிலேயே நடை

பெற்ருல் சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு விஷய அறிவு ஊட்ட அதுவே மிகவும் துரிதமான வழியாக இருக்கும். இதில் நிர்ப்பந்தமே இருக்கக்கூடாது; தன்மையாக எடுத்துச் சொல்லி மனத்தை மாற்றும் முயற்சியாகவே இது இருக்கவேண்டும். பெண்களைப்போல் அவ்வளவு பலனளிக்கத்தக்க விதத்தில் உள்ளங்களைத் தொடக்கூடியவர்கள் வேறு யார்? போதையளிக்கும் மது வகைகளைத் தடுப்பதும், அந்நியத் துணிகளைப் பகிஷ்காரம் செய்வதும்தான் இறுதியில் நமது சட்டமாயிருந்தாக வேண்டும். கீழேயிருந்து கண்டிப்பான நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டாலொழிய இந்தச் சட்டம் வராது.

இரண்டும் தேசத்திற்கு அத்தியாவசியமானவை என்பதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள். குடியும், போதை வஸ்துக்களும் அவற்றை உபயோகிப்பவர்களின் ஜீவனையே உறிஞ்சி விடுகின்றன. அந்நியத் துணிகள் நாட்டின் பொருளாதார அஸ்திவாரத்தையே தகர்த்து, லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு வேலையில்லாமல் செய்து வருகிறது. இந்தக் கஷ்டத்தை வீட்டிலுள்ளவர்கள், அதாவது, பெண்கள்தான் அனுபவிக்கிருர்கள். ஒரு காலத்தில் சீராகவும், அமைதியாகவும் இருந்த குடும்பத்தை குடிப் பழக்கம் எவ்வளவு சீரழித்து விடுகிறது என்பதை, குடிகாரக் கணவர்களைக் கொண்ட பெண்களே அறிவார்கள். வேலையில்லாமலிருப்பது என்ருல் என்ன என்பதை நமது கிராமங்களிலுள்ள லட்சக்கணக்கான பெண்கள் அறிவார்கள். இன்று சர்க்கா சங்கம் ஒரு லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கும், பத்தாயிரத்திற்கு உட்பட்ட ஆண்களுக்கும் உதவி செய்கிறது.

இந்தியாவிலுள்ள பெண்கள், இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, அவற்றில் விசேஷ கவனம் செலுத்தட்டும்; அப்படிச் செய்தால் தேசீய விடுதலைக்கு ஆண்களைவிட அவர்கள் அதிக உதவி செய்தவர்களாவார்கள். இதுவரையில் அவர்கள் கண்டறிந்திராத சக்தியும், தன்னம்பிக்கையும் அவர்களுக்கு உண்டாகும்.

அந்நியத் துணி விற்பவர்கள், வாங்குபவர்கள், கள்ளு, சாராயம் விற்பவர்கள், அவற்றை உபயோகிப்பவர்களுக்குப் பெண்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தால், அவர்களுடைய உள்ளம் உருகாமல் போகாது. இந்த நான்கு வகையினருக்கும் பலாத்காரமிழைத்தவர்கள் அல்லது பலாத்காரமிழைக்க உத்தேசித்தவர்கள் என்று பெண்களைச் சந்தேகிக்கவே முடியாது. இவ்வளவு அமைதியானதும், எதிர்ப்பில்லாததுமான ஓர் இயக்கத்தைக் குறித்து அரசாங்கம் அதிக காலம் சும்மா இருக்க முடியாது.

இந்தக் கிளர்ச்சியை ஆரம்பிப்பதும், நடத்துவதும் முற்றிலும் பெண்களே என்பது இதிலுள்ள கவர்ச்சியாக இருக்கும். தேவையான உதவியை அவர்கள் ஆண்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனல், ஆண்கள் முற்றிலும் அவர்களுக்கு உட்பட்டே நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

இந்தக் கிளர்ச்சியில் படித்தவர்களும், படிக்காதவர்களு மான ஆயிரக்கணக்கான பெண்கள் பங்குகொள்ளலாம்.

உயர்தரக் கல்வி பெற்றுள்ள பெண்கள், என்னுடைய இந்த வேண்டுகோளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, பாமர மக்களின் நலன்களில் தம்மைத் தீவிரமாக ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்ளவும், தார்மிகத் துறையிலும், லோகாயதத் துறையிலும் அவர்களுக்கு உதவி செய்யவும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறது.

அந்நியத் துணி பகிஷ்காரப் பிரச்னையைப் பரிசீலனை செய்து பார்த்தால், கதரின் மூலம் தவிர வேறு வழிகளில் அது சாத்திய மில்லை என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள்.

இந்தியத் தேவைகளுக்குப் போதுமான அளவு துணியை இப்போதைக்கு மில்களில் உற்பத்தி செய்யமுடியாது என்பதை மில்காரர்களே ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். சரியான சூழ்நிலை இருந்தால், நமது கிராமங்களிலுள்ள கணக்கற்ற வீடுகளில் கதரை உற்பத்தி செய்ய முடியும். தங்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒவ்வொரு நிமிஷ நேர அவகாசத்தையும் நூற்பதில் செலவிடுவதன் மூலம் இத்தகைய சூழ்நிலையை உண்டு பண்ணும் பெருமை நமது பெண்களுக்குக் கிடைக்கட்டும். கதர் உற்பத்தி என்பது போதிய நூல் நூற்கும் பிரச்னைதான். இந்த யாத்திரையை* ஆரம்பித்த சென்ற பத்து நாட்களில், சந்தர்ப்ப விசேஷம் காரணமாக தக்ளி யின் சக்தியை நான் அறிந்தேன். இதற்கு முன்பு அது எனக் குத் தெரியாது. உண்மையில் அது அற்புதமான ஒரு சாதன மாகும். என்னுடைய சகபாடிகள் தம்முடைய மற்ற வேலைகளைக் கெடுத்துக்கொள்ளாமல், விளையாட்டாகவே, 12–ம் நம்பரில் தினம் 4 சதுர கெஜம் கதர் நெய்யக் கூடிய அளவுக்கு நூல் நூற் றிருக்கிறார்கள். ஒரு யுத்த முறை என்ற தன்மை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் கதருக்கு ஈடிணையே கிடையாது. இந்த இரு சீர் திருத்தங்களின் தார்மிக பலன்கள் மகத்தானவை என்பது வெளிப்படை. ராஜீய பலனும் அதற்குக் குறைவாயிராது. போதை வஸ்துக்களைத் தடைசெய்தால் ரூ. 25 கோடி வருமானம் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டமாகிறது. அந்நியத் துணியைப் பகிஷ் காரம் செய்வதால் இந்தியாவிலுள்ள லட்சக்கணக்கான மக்கள் குறைந்த பட்சம் 60 கோடியாவது மிச்சப்படுத்துகிறார்கள். இந்த இரண்டு சாதனைகளும், தாற்காலிகமாக உப்புவரி ஒழிப்பை விட உயர்வானவைகளாயிருக்கும். இந்த இரு சீர்திருத்தங் களின் தார்மிகப் பலன்களை மதிப்பிடுவது சாத்தியமில்லை.

"கள்ளுக்கடை, அந்நியத் துணிக்கடை மறியலில் பர பரப்போ, செயல் துணிவோ ஒன்றுமில்லையே" என்று சில சகோதரிகள் சொல்லலாம். முழு மனத்துடனும் அவர்கள் இந்தக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டால், வேண்டிய பரபரப்பையும், செயல்

* உப்பு சட்டத்தை எதிர்த்து 1930–இல் சபர்மதி ஆசிரமத்திலிருந்து தொண் டர்களுடன் டண்டிக்குக் கால்நடையாகவே யாத்திரை புறப்பட்டதையே இங்கே காந்திஜி குறிப்பிடுகிறார்.

துணிவையும் இதில் காண்பார்கள். கிளர்ச்சி முடிவதற்குள்ளாகவே அவர்கள் சிறைப்படுத்தப்படவும் கூடும். அவர்கள் அவமதிக்கப்படுவதோ, அல்லது அவர்களுடைய உடலுக்குக் காயம் விளைவிக்கப்படுவதோகூட நடக்கக் கூடாதது அல்ல. அத்தகைய அவமதிப்பையும், காயத்தையும் அனுபவிப்பதே அவர்களுடைய பெருமையாக இருக்கும். அம்மாதிரி கஷ்டங்கள் அவர்களுக்கு நேர்ந்தால், முடிவு துரிதப்பட்டுவிடும்.

இந்தியப் பெண்கள், என்னுடைய வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொள்ளுவதாயிருந்தால், சீக்கிரமாகச் செயலில் இறங்கவேண்டும். அகில இந்தியாவிலும் வேலையை உடனே எடுத்துக்கொள்ள முடியாது என்றால், சாத்தியமான மாகாணங்களில் வேலை ஆரம்பமாகட்டும். அவர்களுடைய உதாரணத்தை மற்ற மாகாணங்களும் சீக்கிரத்தில் பின்பற்றும்.

—'யங் இந்தியா' 10—4—1930

5

பெண்கள் மகாநாடு

சென்ற ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று டண்டியில் நடைபெற்ற பெண்கள் மகாநாடு, நான் விரும்பியதைப் போலவே ஒரு காங்கிரசாக இருந்தது. பரோடா பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த மோட்டார்கள், நவஸாரிக்கும் டண்டிக்குமிடையே ஓடக்கூடாது என்று அரசாங்கம் தடை விதித்ததன் காரணமாக, பலர் 12 மைல்களும் நடந்தே டண்டிக்கு வந்தார்கள். பின்கண்ட தீர்மானங்கள் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டன :

(1)

"1930 ஏப்ரல் 13-ஆம் தேதியன்று டண்டியில் கூடியுள்ள இந்த குஜராத் பெண்கள் மகாநாடு, காந்திஜி கூறியதைக் கேட்ட பிறகு, குஜராத்திலுள்ள கள்ளு, சாராயக் கடைகளை மறியல் செய்வதென்று தீர்மானிக்கிறது. இந்தக் கடைகளை வைத்திருப்பவர்கள் அந்த வியாபாரத்தை நடத்த வேண்டாமென்றும், குடிப் பழக்கம் உள்ளவர்கள் அதை விட்டுவிடும்படியும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறது. அதேமாதிரி அந்நியத் துணிக் கடைகளை மறியல் செய்வது என்றும் தீர்மானிக்கிறது. அந்நியத் துணிகளை விற்க வேண்டாமென்றும், அந்தத் துணிகளை வாங்குபவர்கள், அவற்றை வாங்காமலிருக்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறது."

(2)

"கதரின் மூலம்தான் அந்நியத் துணி பகிஷ்காரம் சாத்தியமாகுமென்று இந்த மகாநாடு அபிப்பிராயப்படுகிறது. ஆகையால், இங்கே கூடியுள்ள

பெண்கள் இனிமேல் கதரையே உபயோகிப்பது என்று தீர்மானிக்கிறார்கள். சாத்தியமான வரையில் ஒழுங்காக நூற்பதென்றும் தீர்மானிக்கிறார்கள். இதற்கு முன்னேடியான முறைகளை யெல்லாம் கற்றுக்கொண்டு, தம் அருகி லிருப்பவர்களிடையே கதரின் செய்தியைப் பரப்புவது என்றும், நூற்பது வரையிலுள்ள முறைகளை அவர்களுக்குக் கற்றுக் கொடுப்பது என்றும், அவர்கள் ஒழுங்காக நூற்பதற்கு ஊக்கமளிப்பது என்றும் தீர்மானிக்கிறார்கள்.''

(3)

''குஜராத் பூராவிலுமுள்ள பெண்களும், மற்ற மாகாணங்களிலுள்ள பெண்களும், இந்த மகாநாட்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள இந்த இயக்கத்தை மேற்கொள்ளுவார்கள் என்று இந்த மகாநாடு நம்புகிறது.''

சுயராஜ்ய இயக்கம் இப்படி விரிவுபடுத்தப் பட்டிருப்பது மிகவும் முக்கியமானதாகும் என்று நான் கருதுகிறேன். இந்தப் பத்திரிகையில் ஏற்கனவே கூறப்பட்டுள்ள வாதங்களை நான் மீண்டும் வற்புறுத்த வேண்டியதில்லை. மிதுபென் ஏற்கனவே செயலில் இறங்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர், எடுத்த காரியம் நடக்காமல் விட்டுவிடுபவரல்ல. இருபது அல்லது இருபத்தைந்து பெண்கள் ஒரு கோஷ்டியாகச் சென்று, கள்ளுக்கடைகளின் முன்பு நின்றுகொண்டு, அங்கே வருபவர்களை நேரில் சந்தித்துக் குடிக்க வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்ளுவதென ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இந்த ஒழுக்கக் கேடான வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு, இன்னும் நல்ல வழிகளில் ஜீவனோபாயம் தேடும்படியும் கடைக்காரர்களைக் கேட்டுக்கொள்ளுவார்கள்.

போதிய பயிற்சிபெற்ற தொண்டர்கள் கிடைத்தவுடன் அந்நியத் துணிக் கடைகளும், கள்ளுக்கடைகளைப் போலவே மறியல் செய்யப்படும். இந்த இரண்டு பகிஷ்காரங்களையும் ஒரே கமிட்டி தான் நடத்துமென்றாலும், இரண்டுக்கும் தனித்தனி கிளைகள் இருக்கத்தான் செய்யும். இதில் ஏதாவது ஒரு பிரிவில் மட்டும் வேலை செய்வதற்குப் பெண்கள் முன்வரலாம். ஒவ்வொரு ஊழியரும் காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவராயிருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமுமில்லை. ஆனல், ஒரு விஷயத்தைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இது காங்கிரஸ் வேலைத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகும். இதன் பலனாக மகத்தான தார்மிக, பொருளாதார விளைவுகள் ஏற்படுமென்றால், அதைப் போலவே ராஜீய விளைவுகளும் ஏற்படும்.

அந்நியத் துணி பகிஷ்காரப் பிரிவில் சேருபவர்கள், கதர் உற்பத்தி என்ற நிர்மாண வேலை இல்லாமல், வெறும் பகிஷ்காரம் மட்டும் செய்வது விஷமத்தனமான ஒரு காரியமாகும் என்பதை உணரவேண்டும். கதர் உற்பத்தி இல்லாமல், பகிஷ்காரம் மட்டும் வெற்றி பெறுவது தேசீய சுதந்திர இயக்கத்தைப் பாழாக்கி விடும். ஏனெனில், லட்சக்கணக்கான மக்கள் வெறும் நம்பிக்கையுடன் மட்டும் அதை மேற்கொள்ளுவார்கள். ஆனல், அவர்கள் அணிந்துகொள்ளுவதற்குத் துணி கிடைக்காவிட்டால்,

அல்லது கிடைக்கும் துணியின் விலை மிகவும் அதிகமாயிருந்தால், நம்மைச் சபிப்பார்கள். ஆகையால், அந்நியத் துணியை விலக்கிவிட்டு, நமக்கு வேண்டிய கதரை நாமே உற்பத்தி செய்து அணிய வேண்டும் என்பதே திட்டமாயிருக்க வேண்டும். பெரும்பாலான கதர் ஊழியர்கள், உப்பு சத்தியாக்கிரக இயக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். ஆகையால், கதர் உற்பத்தி தாற்காலிகமாகத் தடைப்பட்டிருக்கிறது.

தம்முடைய மானத்தை மறைத்துக்கொள்ளுவதற்குத் துணி விலைக்கு வாங்கத்தான் வேண்டும் என்ற மூடநம்பிக்கையை நாட்டினர் விட்டொழித்தால், துணிக்குப் பஞ்சம் ஏற்படவேண்டிய அவசியமே இல்லை. மான்செஸ்டர் அல்லது டில்லி பிஸ்கோத்துகள் கிடைத்தாலொழிய நாம் பட்டினி கிடக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவதைப் போன்றதுதான் இது. நமது உணவை நாமே சமைத்துச் சாப்பிடுவதைப் போலவே, நாம் மனது வைத்தால், நமக்கு வேண்டிய துணிகளை நாமே உற்பத்திசெய்து அணிய முடியும். நூறு வருடங்களுக்கு முன்புகூட அப்படிச் செய்திருக்கிறோம். அந்த வித்தையை இப்போதும் நாம் மறுபடியும் கற்றுக்கொள்ள முடியும். இது சம்பந்தமான முக்கியமான செயல் முறைகள், கற்றுக்கொள்ளுவதற்கு மிகவும் எளிதானவை. மிகுந்த நெருக்கடியான இந்தத் தருணத்தில், தேசத்தின் சரித்திரத்தில் ஒரு திருப்பம் ஏற்படும் இந்தக் கட்டத்தில், நாம் சோம்பேறித்தனத்தை வளர்த்துக்கொண்டு தயங்கக் கூடாது. நமது மில்களைப் பற்றிய வாதங்களை நான் மறுபடியும் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. ஒவ்வொரு மில்லும் உண்மையாகவே சுதேசித் தன்மை வாய்ந்ததாயிருந்தாலும், நம்முடைய தேவைகள் பூராவையும் அவைகளால் உற்பத்தி செய்யமுடியாது. இந்தப் பிரச்னையை எப்படி அணுகினாலும், நமக்குப் பிடித்தாலும், பிடிக்காவிட்டாலும், அகிம்சை மார்க்கத்தின் மூலம் நாம் சுதந்திரம் பெற வேண்டுமானால், *1920*-இல் நாம் ஆரம்பித்த அந்நியத் துணி பகிஷ்காரத்தில் நாம் வெற்றி பெறவேண்டுமானால், கதரைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

—'எங் இந்தியா' - 17—4—1930

6

கருணைப் பணிபுரியுங்கள்

29–11–1927-ல் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள உடிவில் பெண்கள் கல்லூரியில் பேசும்போது காந்திஜி பின்வருமாறு கூறினார் :

"இன்று காலை உங்களையெல்லாம் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது பற்றி உண்மையிலேயே மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகி

றேன். உள்ளன்போடு நீங்கள் அளித்துள்ள சிறு அன்பளிப்புகள், பொதுப் பண முடிப்புடன் சேர்த்துக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது எனக்குப் பிடிக்கவேயில்லை. உங்களுடைய அன்பளிப்புகளும், பொதுப் பண முடிப்புடன் சேர்க்கப்பட்டதற்கு முடிந்த வரையில் நல்ல முறையிலேயே வியாக்கியானம் செய்யப்போகிறேன். பையன்களை விட நீங்கள் அதிக அடக்கமுள்ளவர்களாதலால், நீங்கள் எதையும் கொடுத்திருக்கிறீர்களென்பதை நான் அறியக் கூடாதென்று விரும்புகிறீர்கள். ஆனால், இந்தியா பூராவிலும் நான் பல்லாயிரக் கணக்கான பெண்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். ஆகையால், இந்தக் காலத்தில் பெண்கள் செய்யும் எந்த நல்ல காரியங்களையும் என்னிடமிருந்து ஒளிப்பது கஷ்டம்.

தாம் செய்துள்ள கெட்ட காரியங்களைப் பற்றிக்கூட, சில பெண்கள் என்னிடம் சொல்லத் தயங்குவதில்லை. இப்போது என் முன்பு கூடியுள்ள இவ்வளவு பெண்களில், கெட்ட காரியம் செய்யும் பெண் ஒருவரும் இல்லை என்றே நம்புகிறேன். உங்களைக் குறுக்கு விசாரணை செய்ய எனக்கு அவகாசமில்லை. ஆகையால், உங்களைக் கேள்விகள் கேட்டு நான் அலுப்படையச் செய்யப்போவதில்லை. ஆனால், இங்குள்ள பெண்களில் கெட்ட காரியங்கள் செய்பவர்கள் யாராவது இருந்தால், அவர்களுடைய படிப்பினால் ஒரு பிரயோசனமுமில்லை என்றுதான் சொல்லுவேன்.

நீங்கள் வெறும் அழகுப் பொம்மைகளாவதற்காக உங்களுடைய பெற்றோர்கள் உங்களைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பவில்லை. அதற்கு மாறாக, நீங்கள் கருணைப் பணிபுரிபவர்களாக வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட விதத்தில் ஆடையணிபவர்களுக்குத்தான் அந்தப் பெயர் பொருந்தும் என்று தவறாக நினைக்காதீர்கள். தன்னைப்பற்றியே அதிகம் நினைக்காமல், தன்னைவிட ஏழ்மையிலும், துரதிருஷ்டத்திலும் உள்ளவர்களைப்பற்றி அதிகமாக நினைக்கும் பெண் ஒவ்வொருவருமே கருணைப் பணி புரிபவளாகிவிடுகிறாள். எனக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள பணமுடிப்புக்கு உங்களாலியன்றதைக் கொடுத்ததன் மூலம் கருணைப் பணியாளர்களின் வேலையை நீங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். ஏனெனில், துரதிருஷ்டவசமாக, உங்களைவிட ஏழ்மையான நிலைமையில் உள்ளவர்களுக்காக அந்தப் பணமுடிப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

சொற்பப் பணம் கொடுப்பது சுலபம்தான்; ஆனால், தானே ஒரு சிறு காரியத்தைச் செய்வதுதான் இன்னும் கஷ்டமானது. நீங்கள் யாருக்காகப் பணம் கொடுக்கிறீர்களோ, அவர்களுடைய நிலைமையைப் பற்றி நீங்கள் உண்மையாகவே இரக்கப்பட்டால், நீங்கள் இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று, இவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் கதர்த் துணிகளை அணிய வேண்டும். கதர்த் துணி உங்களிடம் கொண்டு வரப்படும்போது, "கதர் கொஞ்சம் மோட்டாவாக இருக்கிறதே. இதை நாங்கள் அணியமுடியாது" என்று,

நீங்கள் சொன்னால், உங்களிடம் தியாக உணர்ச்சி இல்லை என்று எனக்குத் தெரிந்துவிடும்.

உயர்ந்த வகுப்பினர், தாழ்ந்த வகுப்பினர், தீண்டத்தக்கவர்கள், தீண்டத்தகாதவர்கள் என்ற வித்தியாசம் எதுவும் இங்கே இல்லாமலிருப்பது நல்ல விஷயமே. உங்களுடைய உள்ளங்களும் அதே பாதையில் போய்க்கொண்டிருந்தால், மற்ற சில பெண்களைவிட நாம் உயர்ந்தவர்கள் என்று நீங்கள் நினைக்காமலிருந்தால், அது உண்மையாகவே நல்லதுதான்.

கடவுள் உங்களுக்கு அருள் புரிவாராக.

['இலங்கையில் காந்திஜியுடன்' என்ற புத்தகத்தின் 1928-ஆம் ஆண்டு பதிப்பிலிருந்து]

7

மாணவிகளுக்குப் புத்திமதி

29—11—27-இல் யாழ்ப்பாணம் ராமநாதன் பெண்கள் பள்ளியில் பேசும்போது காந்திஜி பின்வருமாறு கூறினார் :

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பல்வேறு கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கும் விஜயம் செய்ததைப் பூர்த்தி செய்வதுபோல் இன்று காலை நான் இங்கு வர முடிந்ததுபற்றிப் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்த தினத்தை இனி ஒரு வருடாந்தர விழாவாகக் கொண்டாடி, அன்று கதர் வேலைக்காக நிதி வசூல் செய்யப் போவதாக, உங்களுடைய வரவேற்புப் பத்திரத்தில் நீங்கள் வாக்களித்திருப்பது என் உள்ளத்தைத் தொட்டுவிட்டது. நீங்கள் இப்படிக் கூறி யிருப்பது வெறும் வாய் வார்த்தை அல்ல என்றும், இதை நீங்கள் ஒரு கடமையாகக் கருதி நிறைவேற்றப் போகிறீர்கள் என்றும் எனக்குத் தெரியும். பட்டினி கிடக்கும் எந்த லட்சக்கணக்கான மக்களுக்காக நான் இந்தச் சுற்றுப் பிரயாணத்தைச் செய்கிறேனோ அவர்களுக்கு, இந்தச் சகோதரிகளின் உறுதியையும் புரிந்துகொள்ளுவது சாத்தியமாக இருந்தால், அவர்கள் மனம் மகிழ்ச்சி அடையும் என்பதை நான் அறிவேன். இலங்கையில் என்னிடம் பல பண முடிப்புகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; நீங்களும் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், யாருக்காக இந்தப் பண முடிப்புகள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அவர்கள், வாயில்லாப் பூச்சிகள். இவற்றை யெல்லாம் நான் விளக்கிச் சொல்ல முயற்சித்தால்கூட, அவர்களுக்குப் புரியாது. இதை நான் சொல்லக் கேட்கும்போது உங்களுக்கு வேதனையாக இருக்கும். அவர்களுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப்பற்றி நான் என்னதான் வருணித்தாலும், அவர்களுடைய உண்மையான நிலைமையை நீங்கள் அறிந்துகொள்ள முடியாது.

இதிலிருந்து உடனடியான ஒரு கேள்வி எழுகிறது. இவர்களுக்கும், இவர்களைப் போன்ற மற்ற மக்களுக்கும் நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்? இன்னும் கொஞ்சம் எளிமையுடனிருங்கள், வாழ்க்கையில் இன்னும் சற்று கண்டிப்பைக் காட்டுங்கள் என்று கூறிவிடுவது சுலபமே. ஆனால், அது அந்தப் பிரச்னையுடன் விளையாடுவதாகவே தான் இருக்கும்.

இத்தகைய சிந்தனைகளே என்னை ராட்டினத்தில் கொண்டு வந்துவிட்டன. இப்போது உங்களிடம் சொல்லுவதைப் போலவே என்னிடம் நானே சொல்லிக்கொண்டேன். அவதிப்படும் இந்த மக்களுக்கும், உங்களுக்குமிடையே உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்த முடிந்தால், உங்களுக்கும், அவர்களுக்கும், உலகத்திற்கும் கொஞ்சம் நம்பிக்கை இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டேன்.

இந்த ஸ்தாபனத்தில் உங்களுக்கு மதபோதனை அளிக்கப்படுகிறது. அது நியாயமானதே. அழகான ஒரு கோவிலும் இருக்கிறது. காலையில் எழுந்து முதலில் நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்கிறீர்களென்று உங்களுடைய கால அட்டவணையிலிருந்து தெரிகிறது. இதெல்லாம் உள்ளத்திற்கு உயர்வளிக்கும் நல்ல காரியங்களே. ஆனால், அன்றாடம் ஏதாவது ஒரு உருவான காரியமாக மாற்றப்படாவிட்டால், இந்தத் தெய்வ வழிபாடு அழகான ஒரு சடங்கைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்று எளிதில் ஆகிவிடக்கூடும். ஆகையால், அந்த தெய்வ வழிபாட்டை தொடர்ந்து ராட்டினத்தை மேற்கொண்டு, தினசரி அரை மணி நேரம் அதில் செலவிட வேண்டும். நான் குறிப்பிட்ட அந்த மக்களைப்பற்றி நினைத்து, "அவர்களுக்காக நான் நூற்கிறேன்" என்று கடவுளின் பெயரால் சொல்ல வேண்டும். இதை நீங்கள் மனப் பூர்வமாகச் செய்தால், இந்த உண்மையான சேவையினால் உங்களுக்குப் பெருமையும் பணிவும் கிடைக்கிறது என்ற உணர்வுடன் செய்தால், ஆடம்பரத்திற்காகவல்லாமல், உங்களுடைய அங்கங்களை மூடிக்கொள்ளுவதற்காகவே நீங்கள் ஆடைகளணிந்தால், கதர் அணிவதிலோ, உங்களுக்கும் அந்த மக்களுக்குமிடையே அந்தப் பிணைப்பை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதிலோ நீங்கள் நிச்சயமாகக் கொஞ்சமும் தயங்கமாட்டீர்கள்.

இந்த ஸ்தாபனத்திலுள்ள பெண்களுக்கு நான் சொல்ல விரும்புவது இத்துடன் முடிந்து விடவில்லை.

• சர் ராமநாதன் உங்களுக்கு அளித்துள்ள, ஸ்ரீமதி ராமநாதைனும், அவருடைய தலைமையில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களும் அளித்துக்கொண்டிருக்கும் பரிவுக்கு நீங்கள் தகுதியுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டுமானால், நீங்கள் இன்னும் எவ்வளவோ செய்ய வேண்டும். ஏற்கனவே இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த பெண்கள் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி, மன்னிக்கத்தக்க பெருமையுடன், உங்களுடைய சஞ்சிகையில் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருப்பதைப்

பார்த்தேன். இன்னூர் இன்னூரை மணந்து கொண்டாள் என்ற தோரணையில் நாலைந்து குறிப்புகளைப் பார்த்தேன். 25 வயது ஆன, அல்லது 22 வயதுகூட ஆன ஒரு பெண் மணந்து கொள்ளு வதில் ஒன்றும் தவறில்லை. ஆனல், முற்றிலும் சேவை செய்வதற் காகவே எந்தப் பெண்ணும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட தாக இந்தக் குறிப்புகளில் நான் காணவில்லை. ஆகையால், பெங் களூர் மகாராஜா பெண்கள் கல்லூரி மாணவிகளுக்கு நான் சொன்னதையே உங்களுக்கும் சொல்ல உத்தேசித்திருக்கிறேன். அதாவது, நீங்களெல்லோரும் இத்தகைய ஸ்தாபனங்களிலிருந்து வெளியே வந்தவுடன் வாழ்க்கையிலிருந்தே மறைந்து, வெறும் பொம்மைகளாகிவிடப் போகிறீர்களென்ருல், கல்வியாளர்களும் தரும ஸ்தாபனங்களும் எடுத்துக்கொள்ளும் பெரும் முயற்சி களுக்கு அது உரிய பிரதிபலனுகாது.

பள்ளிக்கூடங்களிலிருந்தோ, கல்லூரிகளிலிருந்தோ வெளியே வந்தவுடன், பெரும்பாலான பெண்கள் பொது வாழ்விலிருந்தே மறைந்துவிடுகிருர்கள். இந்த ஸ்தாபனத்திலுள்ள நீங்கள் அப்படிச் செய்ய நியாயமில்லை. மிஸ். எமெரியின் உதாரணமும், இந்த ஸ்தாபனத்தை மேல்பார்வையிட்டு வந்திருக்கும் மற்றவர் களின் உதாரணங்களும் உங்கள் கண்முன் இருக்கின்றன. அவர்கள் மணமாகாத கன்னிகளாகவே இருந்திருக்கிருர்கள் என்று நான் கூறுவது தவறில்லை என்றே நினைக்கிறேன்.

ஒவ்வொரு பெண்ணும், ஒவ்வொரு இந்தியப் பெண்ணும், மணந்து கொள்ளுவதற்காகவே பிறக்கவில்லை. ஒரு ஆணுக்குப் பணி புரிவதற்குப் பதிலாக, சேவைக்காகவே தம்மை அர்ப்பணித் துக் கொள்ளும் பல பெண்களை நான் காட்ட முடியும். பார்வதி யையும், சீதையையும் போல் உன்னதமான பிறவிகளை ஹிந்துப் பெண்கள் மீண்டும் சிருஷ்டிக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது என்றே நினைக்கிறேன்.

நீங்கள் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்று கூறுகிறீர் கள். பார்வதி என்ன செய்தாள் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். கணவனைப் பெறுவதற்காக அவள் பணம் செலவிடவில்லை. தான் விலை கொடுத்து வாங்கப்படுவதையும் அவள் அனுமதிக்க வில்லை. ஏழு ஸதிகளில் ஒருவளாக இன்று பார்வதி ஹிந்து வானில் ஒளி வீசுகிருள். இது, ஒரு கல்வி ஸ்தாபனத்தில் அவள் பெற்ற பட்டப் படிப்பினுல் அல்ல. கேட்டறியாத அவளுடைய தவ மகிமையினுல் அந்தப் பதவியை எய்தினுள்.

வெறுக்கத்தக்க அந்த வரதட்சிணைப் பழக்கம் இங்கிருப்ப தாக அறிகிறேன். இதனுல் இளம் பெண்கள், தகுதியான கண வர்களைப் பெறுவது மிகவும் கஷ்டமாகிறது. உங்களைப் போன்ற வயது வந்த பெண்கள், எல்லாச் சபலங்களையும் எதிர்த்து நிற்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிருர்கள். நீங்கள் இந்தக் கொடிய பழக்கங்களை எதிர்த்து நின்ருல், உங்களில் சிலர் ஆயுள்

பூராவுமாவது, அல்லது பல வருடங்களுக்காவது கன்னிகளாகவே தான் இருக்க வேண்டியிருக்கும்.பின்னர், வாழ்க்கைக்கு ஒரு துணைவன் வேண்டுமென்று உங்களுக்குத் தோன்றும்போது, பணம், புகழ், அழகு உள்ள ஒருவன் வேண்டும் என்று தேடிக் கொண்டிருக்க மாட்டீர்கள். பார்வதியைப் போல், ஈடில்லாத நற்குணங்கள் பொருந்திய ஒருவனையே தேடுவீர்கள். சிவனைப்பற்றி நாரதர் பார்வதியிடம் எப்படி வருணித்தாரென்பதை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். உடலெல்லாம் சாம்பல் பூசிய ஓட்டாண்டி, அழகில்லாதவன், பிரம்மசாரி என்றெல்லாம் நாரதர் வருணித்தார். "ஆம், அவனே என் கணவனு யிருப்பான்" என்று பார்வதி பதிலளித்தாள். பார்வதியைப் போல் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் தவம் செய்யாவிட்டாலும், தவம் செய்வதுடன் உங்களில் சிலர் திருப்தி யடையத் தயாராயிருந்தாலொழிய, சிவனைப் போன்ற பலர் உங்களுக்குக் கிடைக்கமாட்டார்கள். சாதாரண மானிடர்களாகிய நாம், அப்படி யெல்லாம் செய்ய முடியாது.

இந்த நிபந்தனைகளை நீங்கள் ஒப்புக்கொண்டால், பொம்மைகளின் ராஜ்யத்தில் மறைந்துவிட நீங்கள் மறுத்து விடுவீர்கள். அதற்குப் பதிலாக, பார்வதி, தமயந்தி, சீதை, சாவித்திரியைப் போன்ற ஸதிகளா யிருக்க ஆசைப்படுவீர்கள். அப்போதுதான் இத்தகைய ஒரு ஸ்தாபனத்திற்கு நீங்கள் தகுதியுடையவர்களாவீர்கள் என்பதே என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயமாகும்.

கடவுள் இந்த ஆசைக் கனலை உங்களுக்கு மூட்டட்டும். உங்களுக்கு அந்த ஆசி கிடைத்தால், உங்கள் ஆசை நிறைவேறுவதற்கும் அவர் அருள் புரிவார்.

['இலங்கையில் காந்திஜியுடன்' என்ற நூலிலிருந்து எடுத்தது.]

8

பெண்களிடையே மனம்விட்டு நிகழ்த்திய உரை

[காசியில் நடைபெற்ற பெண்கள் கூட்டத்தில் காந்திஜி நிகழ்த்திய உரைதான் ஹரிஜன் யாத்திரையில் அவருடைய கடைசி உரை. தீண்டாமை பற்றித் தம்முடைய நிலை என்ன என்பதை காந்திஜி பின்கண்டவாறு சுருக்கமாக விளக்கிக் கூறினர் :]

புசித்தல், அருந்துதல் ஆகிய விஷயங்களில் கட்டுப்பாடுகள்; உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்ற உணர்ச்சியைப் பின்பற்றுதல் ஆகியவைதான் மதம் என்று இன்று நாம் நினைக்க

ஆரம்பித்திருப்பது பரிதாபமே. இதைவிடப் பெரிய அறியாமை வேறு எதுவும் இருக்க முடியாது என்பதை நான் உங்களுக்குச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பிறப்பும், சில சம்பிரதாயங்களைப் பின்பற்றுவதும் ஒருவருடைய உயர்வுக்கோ, தாழ்வுக்கோ அளவுகோலாகிவிடாது. குணம் ஒன்றுதான் இதில் முக்கிய மானது. உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன் என்ற சீட்டுகளை ஒட்டிக் கடவுள் மனிதர்களைச் சிருஷ்டிக்கவில்லை. பிறப்பு காரணமாக ஒருவன் தாழ்ந்தவன் அல்லது தீண்டத்தகாதவன் என்று ஒதுக்கும் எந்தச் சாஸ்திரமும் நமது மதிப்பைப் பெறமுடியாது. இது கடவுளையும், கடவுளின் சொரூபமான சத்தியத்தையும் மறுப்பதாகும். சத்தியம், நியாயம், நீதி ஆகியவைகளின் சொரூபம் தான் கடவுள். இத்தகைய ஒரு கடவுள், நமது பெரும் ஜனத் தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பகுதியைத் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று கருதும் ஒரு மதத்தையோ, பழக்கத்தையோ அனுமதித்திருக்கவே முடியாது. ஆகையால், இந்த அக்கிரமமான எண்ணத்தை நீங்கள் விட்டொழிக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அசுத்தமான வேலையுடன் சம்பந்தப்பட்ட தீண்டாமை இருக்க வேண்டியதே. இது நம்மில் ஒவ்வொருவருக்குமே உண்டு. ஆனால், அசுத்தத்தை நாம் அலம்பிக்கொண்டவுடன் சுத்தமானவர்களாகி விடுகிறோம். ஆனால், எந்த வேலையும் அல்லது நடத்தையும் ஒரு ஆணையோ, பெண்ணையோ என்றென்றைக்கும் தீண்டத்தகாதவனாக்க முடியாது.

நாமெல்லோருமே ஒரு அளவுக்குப் பாவம் செய்பவர்களே. யார் கடவுளைச் சரணடைகிறானோ, யார் அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லுகிறானோ, அவன் பாவத்திலிருந்து விடுபட்டுவிடுகிறான் என்று நம்முடைய சமய நூல்களாகிய கீதை, பாகவதம், துளஸி ராமாயணம் ஆகிய ஒவ்வொன்றும் சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் கூறுகின்றன. இந்த நிபந்தனை, மனித வர்க்கம் பூராவுக்குமே பொதுவானது.

இந்த விஷயத்தில் நீங்கள் மற்றொரு எளிய சோதனையையும் செய்து பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு இனத்திற்கும், மனித இனமாயிருந்தாலும் வேறு இனங்களாயிருந்தாலும், சில பிரத்தியேக அடையாளங்களிருக்கின்றன. இதனால் இவன் மனிதன், அது மிருகம், அது நாய், இது பசு என்று நாம் பிரித்துச் சொல்ல முடிகிறது. ஆனால், தீண்டாதார் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள், தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று பிரித்துக்காட்டும்படியாக அவர்களிடம் தனியான அடையாளக் குறிகள் எவையாவது இருக்கின்றனவா? நம் ஒவ்வொருவரையும் போலவே அவர்களும் மனிதப் பிறவிகளே. தாழ்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவைகளிடம்கூட, தீண்டத்தகாத அடையாளக் குறி இருப்பதாக நாம் கருதவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது, இந்த மிருகத்தனமான அநீதி எங்கிருந்து, எதற்காக வந்தது? இது மதமல்ல; மதத்திற்கு முற்றிலும் முரணான ஒன்றாகும். இந்தப்

பாவம் இன்னும் உங்களிடம் இருந்தால் அதை விட்டொழித்து விடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

பல நூற்றுண்டுகளாக இருந்துவரும் இந்தப் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமானால், ஹரிஜனங்களிடம் அன்பு கொள்ளவேண்டும். அவர்களிருக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று, உங்கள் குழந்தைகளை அணைத்துக்கொள்ளுவதைப் போலவே அந்தக் குழந்தைகளையும் அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய நலன்களில் அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களுக்குப் போதிய உணவு கிடைக்கிறதா, சுத்தமான குடி தண்ணீர் கிடைக்கிறதா, நம்முடைய உரிமை என்று நாம் அனுபவிக்கும் சுத்தமான காற்றும் வெளிச்சமும் அவர்களுக்கும் கிடைக்கின்றனவா என்று விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அந்தப் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுவதற்கு இது ஒன்றுதான் வழியாகும். மற்றொரு வழியும் இருக்கிறது. நீங்கள் நூற்பு யக்ஞத்தை ஆரம்பிக்க வேண்டும். கதரையே அணிவதாகப் பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில், லட்சக்கணக்கான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அது ஆதரவளிக்கிறது. நீங்கள் ஒரு அளவுக்கு அவர்களுடன் உங்களை ஐக்கியப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்கு நூற்பு யக்ஞம் உங்களுக்கு உதவி செய்யும். நீங்கள் அணியும் ஒவ்வொரு கெஜம் கதரும், ஹரிஜனங்களுக்கும், மற்ற ஏழைகளுக்கும் சில அணுக்கள் கொடுப்பதாகும். கடைசியாக, ஹரிஜனங்களுடைய கஷ்டங்களைப் போக்குவதைத் தவிர வேறெந்த நோக்கமுமில்லாத ஹரிஜன நிதிக்கு உங்களால் முடிந்ததைக் கொடுக்க வேண்டும்.

— 'ஹரிஜன்' - 31—8—1934

9

சமூகத்தில் பெண்கள் அந்தஸ்து

கேள்வி: இந்தியப் பெண்களிடையே ராஜீய, பிரஜா உரிமைகள் பற்றிய விழிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதால், அவர்களுடைய பரம்பரையான குடும்பக் கடமைகளுக்கும், சமூகத்திற்கு அவர்கள் செய்யவேண்டிய கடமைகளுக்குமிடையே முரண்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பெண், பொது வேலைகளில் ஈடுபட்டால், தன்னுடைய குழந்தைகளையோ, குடும்பத்தையோ புறக்கணிக்கும்படியாக இருக்கலாம். இந்த தருமசங்கடத்திற்கு என்ன வழி?

பதில்: அத்தியாவசியமான குடும்பக் கடமைகளைச் செய்வதை விட, தன்னுடைய எஜமானனின் சுகானுபவத் தேவைகளைத் திருப்தி செய்வதிலும், தன்னுடைய ஆடம்பரத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவதிலுமே பெண்

களின் நேரம் செலவாகிவிடுகிறது. பெண்கள் குடும்பத்தில் இப்படி உழலும் அடிமைத்தனம், நமது காட்டுமிராண்டித் தனத்தின் சின்னம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. அடுக்களைகளில் அடிமைகளாய் உழைப்பது காட்டுமிராண்டித்தனத்தின் சின்னம்தான் என்பதே என்னுடைய அபிப்பிராயமாகும். இந்தக் கொடுமையிலிருந்து நமது பெண்களை விடுதலை செய்யவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. குடும்ப வேலை என்பது பெண்களின் நேரம் பூராவையுமே விழுங்கிவிடுவதாய் இருக்கக் கூடாது.

— 'ஹரிஜன்'-8—6—1940

10

மணமான நிலைமை

ஒரு சகோதரி நல்ல சமூக சேவகி. தேசப் பணியை இன்னும் நன்றாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக மணந்து கொள்ளாமலேயே இருக்க வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டாள். ஆனால், அவளுடைய கனவுக் கணவன் கிடைத்துவிட்டதால், சமீபத்தில் மணந்துகொண்டு விட்டாள். ஆனால், இதன்மூலம் தான் தவறு செய்துவிட்டதாகவும், தனக்குத் தானே பணித்துக் கொண்ட உயர்ந்த லட்சியத்திலிருந்து இறங்கி வந்துவிட்டதாகவும் இப்பொழுது நினைக்கிறாள். இது தவறான எண்ணம் என்று அவள் மனத்தைத் திருப்ப நான் முயற்சி செய்திருக்கிறேன். சேவை செய்வதற்காகப் பெண்கள் மணந்து கொள்ளாமலிருப்பது என்பது மிகவும் நல்லதுதான். ஆனால், லட்சத்தில் ஒருவர் தான் அப்படிச் செய்ய முடிகிறது. மணந்து கொள்ளுவதென்பது, வாழ்க்கையில் இயற்கையான ஒன்றாகும். அதை எந்த விதத்திலும் தரக் குறைவானது என்று நினைப்பது முற்றிலும் தவறாகும். எந்த ஒரு காரியத்தையும் தரக் குறைவானதென்று ஒருவர் நினைக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், பிறகு எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் அவர் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ளுவது கஷ்டமாகிவிடுகிறது. திருமணத்தை ஒரு புனிதமான சடங்காக நினைப்பதே லட்சியமாக இருக்க வேண்டும்; அதன்மூலம், மண வாழ்வில் தன்னடக்கத்தைப் பின்பற்ற வேண்டும். ஹிந்து தருமத்திலுள்ள நான்கு ஆச்சிரமங்களில் திருமணமும் ஒன்று. பார்க்கப்போனால், மற்ற மூன்றும் அதைத்தான் அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால், இன்று துரதிருஷ்டவசமாகத் திருமணம் என்பது வெறும் சரீர இணைப்பாகவே கருதப்படும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. மற்ற மூன்று ஆச்சிரமங்களும் இல்லை என்றே சொல்லிவிடலாம்.

ஆகையால், மேலே குறிப்பிட்ட சகோதரியும், அவரைப் போல் நினைக்கும் சகோதரிகளும், திருமணத்தைப் பற்றிக் குறை வாய் நினைக்கக்கூடாது. அதற்கு உரிய இடத்தைக் கொடுத்து அதன் புனிதத்தையும் அதற்கு அளிக்க வேண்டும். அவசியமான புலனடக்கத்தை அவர்கள் அனுஷ்டித்தால், தம்மிடம் இன்னும் அதிகமான தொண்டு உணர்ச்சி வளர்ச்சி பெறுவதை அவர்கள் அறிவார்கள். சேவை செய்ய வேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவள், தன்னைப் போன்ற மனப்பான்மையுள்ள ஒரு கணவனைத்தான் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுவாள். அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து வேலை செய்வது, தேசத்தின் லாபமாக இருக்கும். பொதுவாக நமது பெண்களுக்குத் தாய்மையின் கடமைகள் கற்றுக் கொடுக்கப்படாதது ஒரு பரிதாபமே. ஆனால், மணவாழ்வு என்பது மதப்பூர்வமான ஒரு கடமையென்றால், தாய்மையும் அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஒரு லட்சியத் தாயாக இருப்பதென்பது சுலபமான காரியமல்ல. முழுப் பொறுப்பு உணர்ச்சியுடன்தான் குழந்தைகளைப் பெறவேண்டும். தான் கர்ப்பம் தரிக்கும் காலத்திலிருந்து குழந்தையை ஈன்றெடுக்கும் வரையில், தன்னுடைய கடமைகள் என்னென்ன என்பதை அறிந்திருக்க வேண்டும். தேகாரோக்கியமுள்ள, புத்திசாலிகளான நல்ல குழந்தைகளைத் தேசத்திற்கு அளிக்கும் தாய், தேசத்திற்கு உண்மையாக சேவை செய்தவளாகிறாள். குழந்தைகள் வளர்ந்த பிறகு அவர்களும் சேவைக்குத் தயாராயிருப்பார்கள். தொண்டு புரிய வேண்டுமென்ற உண்மையான ஆர்வமுள்ளவர்கள், வாழ்க்கையில் எந்த நிலைமையிலிருந்தாலும், எப்போதும் தொண்டு புரியத்தான் செய்வார்கள். தொண்டு புரிவதற்குக் குறுக்கே நிற்கும் ஒரு வாழ்க்கை முறையை அவர்கள் மேற்கொள்ளவே மாட்டார்கள்.

—சேவா கிராமம் - 3—3—42 —'ஹரிஜன்'-22—3—1942

11

ஜம்னுலால்ஜியும் பெண்களும்

[வார்தாவில் உள்ள மஹிளா ஆசிரமத்தில் நிகழ்த்திய ஒரு உரை.]

குறிப்பாக, மஹிளா ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அவருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டவர்கள். அவர்கள் எப்படி அதற்குக் கைம்மாறு செய்யப்போகிறார்கள்? அர்த்தமில்லாத வெறும் கண்ணீர் விடுதல் கூடாது. சேவையைத்தான் அவர் சிறந்த கைம்மாறாகக் கருதுபவர். ஆன்மாவிற்குச் சாவே கிடையாது. அழிவது உடல்தான். ஆனால், ஜம்னுலால்ஜியைப் போல், எல்லோரும் மனிதர்களின் உள்ளங்களில் என்றென்றைக்கும் இடம் பெற்றுவிட முடியாது. வார்தாவை ஒரு லட்சிய நகரமாக்குவ

தற்கு மஹிளா ஆசிரமத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், மாணவிகளும் தம்மாலியன்றதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும். ஊரைச் சுத்தம் செய்வதற்கும், எழுத்தறிவின்மையை அகற்றுவதற்கும், கதரைப் பரப்புவதற்கும், தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்கும், பெண்களுக்குச் சேவை செய்வதற்கும் நீங்கள் உதவவேண்டும். நீங்கள் யாவரும் கோசேவா சங்கத்தில் உறுப்பினர்களாகச் சேரலாம்; மற்றவர்களைச் சேர்ப்பதற்கும் உதவி புரியலாம். இது கண்டிப்பான பிரதிக்ஞையல்ல. பசுவினிடம் உங்களுக்கு அன்பிருந்தால் அந்தப் பிரதிக்ஞையில் கையெழுத்திடுவீர்கள். கடைசியாக, உருது இருக்கிறது. அதுவும் முக்கியமானதே. நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உருது லிபியைக் கற்றுக்கொள்ள ஆரம்பிக்கவேண்டும். ஹிந்தி, உருது இரண்டும் தெரிந்தவர்கள்தான் நாளடைவில் என்னுடைய கனவாகிய அந்த அற்புதமான ஹிந்துஸ்தானிக் கலப்பைச் சிருஷ்டிக்க முடியும். பின்னர் அதுவே தேசீய மொழியாக இருக்கும்.

பெண் சேவகிகளைத் தயார் செய்வதற்காக ஜம்னலால்ஜி மஹிளா மண்டலத்தை ஸ்தாபித்தார். அவருடைய சேவை உணர்ச்சியை நீங்களும் மேற்கொண்டு, வாழ்க்கை என்ற விரிவான கடலுக்குள் நீங்கள் நுழையும்போது அதைக் கவசமாகக் கொள்ளுவதே, நீங்கள் செய்யக்கூடிய குறைந்தபட்ச காரியமாகும். உங்களில் பெரும்பாலோர் மணந்துகொண்டு விடுவீர்கள். இது இயற்கையானதே. ஜம்னலால்ஜி எப்போதும் ஏதாவது கல்யாணங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்துகொண்டே இருப்பார். இதனால் அவரைத் திருமணப் பதிவாளர் என்றுகூட நான் கேலி செய்வதுண்டு. தம்மைப்போல் அவ்வளவு அதிருஷ்டசாலிகளாயில்லாத சகோதரிகளுக்குச் சேவை செய்வதற்காக நம் பெண்களில் பலர் மணந்துகொள்ளாமலேயே இருக்க வேண்டுமென்று என்னைப் போலவே அவரும்தான் விரும்புகிறார். ஆனால், அத்தகைய பெண்கள் அரிதாகவே இருக்கிறார்கள். அது எப்படியிருந்தாலும், நீங்கள் சேவை செய்யவேண்டுமென்றே நான் எதிர்பார்க்கிறேன். நீங்கள் மணந்துகொண்ட பிறகு, இருவராகி விடுகிறீர்கள். ஆகையால், நாலு மடங்கு சேவை செய்ய வேண்டும். மண வாழ்க்கையை, சரீர இச்சையைத் திருப்தி செய்வதற்காக அல்லாமல் உண்மையாக நடத்தினால், பிரம்மசரியத்தைவிட அது கடினமானதாக இருக்கும்.

ஜம்னலால்ஜி அபூர்வமான ஒரு மனிதர். சேவை செய்வதற்காகவே, பேதமின்றி எல்லோருக்கும் சேவை செய்வதற்காகவே அவர் பிறந்தார். அவர் செய்த எதையும் அரை மனத்துடன் செய்ததில்லை. அவருடைய சுறுசுறுப்பு வியப்பளிப்பதாயிருக்கும். தமக்குப் பால் அளித்த பசுவைப் பராமரிக்கும் வேலையைக்கூட அவர் ஆரம்பித்திருந்தார். எந்தக் காரியத்தையும் அவர் அவ்வளவு முழுமையுடன் செய்பவர். நாம் விரும்பியிருக்கக் கூடியதைப் போலவே அவர் சேவை செய்து

கொண்டே உயிர் நீத்தார். நாமெல்லோரும், எல்லா விஷயங்களிலுமே அவரைப் பின்பற்ற முடியாது. ஆயினும், உங்களுக்காக எவ்வளவோ செய்துள்ள ஒருவரிடம் உங்களுக்கு உண்மையான அன்பும், பற்றுதலும் இருந்தால், அவருடைய வாழ்க்கையிலிருந்து நீங்கள் ஒரு பாடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கஷ்டப்பட்டு உழையுங்கள்; பெண்மையைப் பற்றிய அவருடைய உயர்ந்த லட்சியங்கள் நிறைவேறுவதற்கு, உங்களைப் பூராவாக அர்ப்பணித்துக்கொள்ளுங்கள்.

—'ஹரிஜன்' - 15—3—1942

12

இந்திரா நேருவுக்கு திருமண நிச்சயம்

இந்திரா நேரு, பிரோஸ் காந்தியை மணந்துகொள்ளுவதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பற்றி கோபத்துடன் திட்டி பலர் எனக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள்; சிலர் வாதம் செய்யவும் முயற்சித்திருக்கிறார்கள். ஒரு மனிதன் என்ற முறையில், பிரோஸ் காந்தியைப் பற்றி ஒருவராவது விரோதமாக ஒரு வார்த்தையும் சொல்லவில்லை. அவர் பார்ஸி வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்பதே, அவர்களுடைய மதிப்பீட்டின்படி, அவர் செய்த குற்றமாகும். மணந்துகொள்ளுவதற்காக இருவரில் யாரும் தம் மதத்தை மாற்றிக் கொள்ளுவதை நான் எப்போதும் பலமாக எதிர்த்து வந்திருக்கிறேன்; இப்போதும் எதிர்க்கிறேன். மதம் என்பது, நினைத்தபோது கழற்றி எறிந்துவிடக் கூடிய ஒரு ஆடையல்ல. பிரஸ்தாப திருமண ஏற்பாட்டில் மத மாற்றம் என்ற கேள்வியே எழவில்லை. பிரோஸ் காந்தி, பல வருடங்களாக நேரு குடும்பத்துடன் இருந்து வந்திருக்கிறார். கமலா நேரு நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த போது, அவர் பணிவிடை செய்திருக்கிறார், கமலா நேருவுக்கு அவர் ஒரு மகனைப் போன்றவர். ஐரோப்பாவில் இந்திரா நோயுற்றிருந்த போது அவளுக்கு அவர் பெரும் உதவியாக இருந்திருக்கிறார். அவர்களிடையே இயற்கையான ஒரு அன்னியோன்னியம் வளர்ந்தது. இந்த நட்பு முற்றிலும் கண்ணியமான தன்மை வாய்ந்ததாகும். இது பரஸ்பரக் கவர்ச்சியாக முதிர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது. ஆனால், ஜவாஹர்லால் நேருவின் சம்மதமும், ஆசிகளும் இல்லாமல் இருவரும் மணந்துகொள்ளமாட்டார்கள். இந்தக் கவர்ச்சியின் அஸ்திவாரம் பலமாயிருக்கிறது என்று அவர் திருப்தியடைந்த பிறகுதான், சம்மதம் கொடுக்கப்பட்டது. நேரு குடும்பத்தினருடன் எனக்கு உள்ள தொடர்பைப் பற்றிப் பொதுஜனங்களுக்குத் தெரியும். அவ்விருவருடனும் நான் பேசினேன். இந்தத் திருமண நிச்சயத்திற்குச் சம்மதம் கொடுக்க மறுப்பது ஒரு கொடுமையாக இருந்திருக்கும். காலம்

போகப் போக இம்மாதிரி திருமணங்கள் பெருகத்தான் செய்யும். இத்தகைய திருமணங்களால் சமூகத்திற்கு நன்மைதான். இப்போது பரஸ்பர சகிப்புத் தன்மைக் கட்டத்திற்குக்கூட நாம் வரவில்லை. ஆனால், சகிப்புத் தன்மை மதங்களிடம் பரஸ்பர மதிப்பாக வளர்ச்சியடையும்போது, இம்மாதிரி மணங்கள் வரவேற்கப்படும். எதிர்காலத்தில் சமூகம் திருத்தியமைக்கப்படும்போது, நமது மதிப்பீடுகள் மாறிவிட்டிருக்கும். செல்வம், பட்டம் அல்லது பதவி ஒன்றுதான் சீலத்திற்கு அளவுகோல் என்பது மாறி, சீலம்தான் முக்கியம் என்று ஆகிவிடும். அந்தக் காலத்தில் குறுகிய தன்மை வாய்ந்ததும், காரண அறிவைத் திருப்தி செய்யமுடியாததுமான எந்த மதமும் பிழைத்து வாழமுடியாது. என்னுடைய கற்பனையிலுள்ள ஹிந்து தருமம், குறுகிய தன்மை வாய்ந்ததல்ல. காலத்தில் எவ்வளவு தொன்மையானதோ அதைப்போல் வளர்ச்சியின்மூலம் மாறுதலடையும் தன்மை வாய்ந்தது. ஸோராஸ்டர், மோஸஸ், ஏசு கிறிஸ்து, முகம்மது நபிகள், நானக், மற்றும் பல தீர்க்கதரிசிகளின் உபதேசங்கள் அதில் அடங்கியிருக்கும். அது பின்வருமாறு வியாக்கியானம் செய்யப்படுகிறது:

'விவேகிகளும், நல்லவர்களும், கோபதாபங்கள், துவேஷம் இவற்றிலிருந்து நிரந்தரமாக விடுதலை பெற்றவர்களும் பின்பற்றக் கூடியதாகவும், உள்ளங்களுக்குச் சாந்தி அளிக்கக்கூடியதாகவும் இருப்பதுதான் (உண்மையான) மதம்.'

அது அப்படி இல்லையென்றால், அழிந்துவிடும். எனக்குக் கடிதம் எழுதியவர்களுக்கு நான் பதில் போடாததுபற்றி அவர்கள் என்னை மன்னிக்கவேண்டும். தம்முடைய கோபத்தைக் களைந்துவிட்டு, இந்தத் திருமணத்திற்கு நல்லாசி கூறுமாறு அவர்களை அழைக்கிறேன். அறியாமை, சகிப்பின்மை, வெறுப்பு ஆகியவைகளையே அவர்களுடைய கடிதங்கள் காட்டுகின்றன. ஒரு மாதிரியான தீண்டாமையும் அவற்றில் காணப்படுகின்றது. இது அபாயகரமானது. ஏனெனில், அதைத் தீண்டாமை என்று சுலபமாகப் பிரித்துச் சொல்லிவிட முடியாது.

—'ஹரிஜன்' - 8—3—1942

13

குழந்தைகளைப் பற்றி

கேள்வி: சமூகம் முன்னேறும்போது பல்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒருவரையொருவர் மணந்துகொள்ளுவது அதிகமாகுமென்பதையும், அதை வரவேற்க வேண்டுமென்பதையும் நான் முற்றிலும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். திருமணம்

செய்துகொள்ளுபவர்கள் மதம் மாறக்கூடாதென்று நீங்கள் சொல்லுவதும் சரியே. ஆனால், குழந்தைகளைப் பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்! அவர்களை எந்த மதத்தில் வளர்க்க வேண்டும்? தகப்பனாரின் மதத்திலா, அல்லது தாயாரின் மதத்திலா?

பதில்: இம்மாதிரி திருமணங்கள் நடக்கும்போது, இருவரும் அவரவர்களுடைய மதத்திற்கு மதிப்பு வைத்திருக்கிறார்களென்றே கருதவேண்டும். அவர்கள் மதப்பற்றுள்ளவர்களாயிருந்தால், குழந்தைகள் தம்மையறியாமலேயே தமக்கு ஏற்றது என்று கருதுவதை மேற்கொண்டுவிடும். பெற்றோர்களின் தலையீடோ, ஆட்சேபணையோ இல்லாமல் தமக்கிஷ்டப்பட்ட மதத்தைக் குழந்தைகள் பின்பற்றும். பெற்றோர்களுக்கு மதத்தில் அவ்வளவாக அக்கறையில்லையென்றால், குழந்தைகளும் ஒருக்கால் அப்படித்தான் இருப்பார்கள். எப்படியாவது அவர்கள் பார்த்துக் கொள்ளுவார்கள். இம்மாதிரி மணங்களில் இப்படி நடப்பதைத்தான் நான் பார்த்திருக்கிறேன். குழந்தைகளை எந்த நம்பிக்கையில் வளர்ப்பது என்று பெற்றோர்களிடையே தீவிரமான அபிப்பிராய பேதம் ஏற்படும்போதுதான் சங்கடம் முளைக்கிறது.

—'ஹரிஜன்' - 29—3—1942

14

பெண்களின் பொருளாதார சுதந்திரம்

கேள்வி: மணமான பெண்களுக்குச் சொத்துரிமை அளிக்கும் விதத்தில் சட்டத்தைத் திருத்துவதைச் சிலர் ஆட்சேபிக்கிறார்கள். பெண்கள், பொருளாதாரத் துறையில் சுதந்திரம் பெற்றுவிட்டால், பெண்களிடையே ஒழுக்கக் கேடு பரவி விடுமென்றும், குடும்ப வாழ்வு சீரழிந்து விடுமென்றும் அவர்கள் காரணம் கூறுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தில் உங்களுடைய மனப்பான்மை என்ன?

பதில்: பதிலுக்கு ஒரு கேள்வி கேட்பதன்மூலம் இந்தக் கேள்விக்கு நான் பதிலளிக்கிறேன். ஆணின் சுதந்திரத்தினாலும், அவனுக்குச் சொத்துரிமை இருப்பதாலும், ஆண்களிடையே ஒழுக்கக் கேட்டை உண்டுபண்ணி விடவில்லையா? இதற்கு 'ஆம்' என்று நீங்கள் பதிலளித்தால், பெண்கள் விஷயத்திலும் அப்படியே இருக்கட்டும். ஆண்களைப்போலவே பெண்களுக்கும் சொத்துரிமையும், மற்ற உரிமைகளும் கிடைத்தால், அவர்களுடைய குணங்களுக்கோ, கெடுதல்களுக்கோ அவர்கள் அந்த உரிமைகளை அனுபவிப்பது காரணமல்ல என்பது புலப்படும். ஒரு ஆண் அல்லது பெண்ணின் நிர்க்-

கதியான நிலைமையைத்தான் ஒழுக்கம் நம்பியிருக்க வேண்டுமானால், அந்த ஒழுக்கத்தினால் என்ன பிரயோசனம்? ஒழுக்கம் என்பது நமது உள்ளங்களில் ஆழ்ந்து வேரூன்றியுள்ள ஒன்றாகும்.

—'ஹரிஜன்'-8—6—1940

15

ஆதரவை நாடிச் செல்லாதீர்கள்

கேள்வி: தேர்ந்தெடுக்கப்படும் உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஸ்தாபனங்களுக்குப் பெரும் அளவில் பெண்களை அபேட்சகர்களாக நிறுத்துவதற்குக் காங்கிரஸ் தயங்குவதைக் காண்கிறோம். பல்வேறு ஸ்தாபனங்களிலும் பெண்கள் இன்னும் அதிகமான அளவில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்பது நியாயமும், அவசியமும் அல்லவா? இந்த விஷயத்தை எப்படி முடிவு செய்வீர்கள்?

பதில்: இம்மாதிரி விஷயங்களில் சமத்துவம் அல்லது வேறு விதமான விகிதாசாரம் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. தகுதி ஒன்றுதான் சோதனையாக இருக்கவேண்டும். ஆனால், பெண்களைக் குறைவாகப் பேசுவதே வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. ஆகையால், யோக்கியதாம்சங்கள் சமமாயிருந்தால், ஆண்களைவிடப் பெண்களையே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தச் சலுகையினால், ஆண்களின் இடங்களை முற்றிலும் பெண்களே பற்றிக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை. இனம் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஒருவரை அங்கத்தினராக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவது அபாயகரமானதாக இருக்கும். பெண்களோ, அல்லது வேறெந்த கோஷ்டியினரோ, ஆதரவைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது. அவர்கள் நீதியைத்தான் கோரவேண்டும், சலுகைகளை அல்ல. ஆகையால், ஆண்களாயினும், பெண்களாயினும் ஆங்கிலக் கல்வியையோ, மேல்நாட்டுக் கல்வியையோ பரப்பக்கூடாது. தம்முடைய மாகாண மொழிகளின்மூலம், தம்மைப் பிரஜைகளின் பல்வேறு கடமைகளுக்குத் தகுதியுள்ளவர்களாக்கும் விதத்தில் பொதுக் கல்வியைப் பரப்ப வேண்டும். இதுதான் சரியான முறையாகும். மிகவும் அவசியமான இந்தச் சீர்திருத்தத்தைச் செய்ய ஆண்கள் முதல் முயற்சி எடுத்துக் கொள்ளுவது, ஏதோ தயவு செய்வதாகாது; பெண்களுக்கு முன்னாடியே அளித்திருக்க வேண்டிய நியாயத்தைச் செய்வதே யாகும்.

['கேள்விப் பெட்டி' என்ற தலைப்பில் பிரசுரமானது.]

—உருளிகாஞ்சன்-30—3—1946 —'ஹரிஜன்'-7—4—1946

16

பெண்கள் விஷயம் என்ன?

"தேர்தல்களுக்கோ, பதவிகளுக்கோ போதிய பெண்கள் நிறுத்தப்படவில்லை என்ற புகாருக்கு நீங்கள் எழுதியிருந்த பதிலைப் படித்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அபேட்சகர்களைப் பொறுக்கி எடுக்கும் விஷயத்தில், தகுதி ஒன்றுதான் சோதனையாக இருக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் பதிலளித்திருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய கருத்து முற்றிலும் சரியானதே, சிந்தனை சக்தியுள்ள ஒவ்வொரு ஆணும், பெண்ணும் அதை ஒப்புக்கொள்ளுவர். 'வயதோ, இனமோ முக்கியமல்ல. தகுதியொன்றுதான் போற்றத் தகுந்தது' என்று சொல்லுவதுண்டு. ஆனால், இப்பொழுது உள்ள நிலைமை உண்மையிலிருந்து வெகு தூரத்திலிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கை பின்பற்றப்படுவதைவிட எல்லா இடங்களிலுமே மீறத்தான்படுகிறது என்பது நீங்கள் அறியாததல்ல. மந்திரி சபைகளிலோ, சட்ட சபைகளிலோ, ஸ்தல ஸ்தாபனங்களிலோ, அபேட்சகர்களை நிறுத்தும் விஷயத்தில் தகுதிக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்படுவதில்லை. சாதி, வகுப்பு, மாகாணம் ஆகியவைகளே முடிவான அம்சங்களாக இருக்கின்றன. இந்த நலன்களையெல்லாம் எப்படிப் புறக்கணிக்க முடியும் என்று இதற்கு ஆதரவாக வாதாடப்படுகிறது. இந்த வாதம் சரிதான் என்றால், பெண்களின் நலன்கள் என்ன ஆவது? இதை முன்னிட்டு, அபேட்சகர்கள் எந்த அடிப்படையில் எடுக்கப்படுகிறார்கள் என்பதற்கு மேலும் விளக்கம் தேவைப்படவில்லையா?"

மதிப்பிற்குரிய ஒரு சகோதரி மேற்கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறார். அந்த சகோதரி கூறுவது இதுதான்: அதாவது, எல்லாமே தவறான அடிப்படையில் இருந்தால், இன்னொரு தவறு செய்வதால் பரவாயில்லை. ஆனால், இப்படியே நாம் போய்க்கொண்டிருந்தால் இந்தத் தீங்கு வளர்ந்து கொண்டே போய், நாம் மீளமுடியாத ஒரு விஷச் சுழலில் சிக்கிக் கொண்டுவிடுவோம். ஆகையால், பெண்களை நான் கேட்டுக்கொள்ளுவது என்னவென்றால், அவர்கள் நன்றாகச் சிந்தனை செய்து, பற்றில்லாமையின் உருவாக விளங்கவேண்டும்; அதன்மூலம் அவர்கள் தம்முடைய இனத்தின் அந்தஸ்தை மட்டுமின்றி, தேசத்தின் அந்தஸ்தையும் உயர்த்திப் புகழ் பெறவேண்டும் என்பதே.

சாதியையும், வகுப்பையும் முக்கியமாக நாம் கருதிக்கொண்டிருக்கும் வரையில், பெண்கள் ஒதுங்கி நின்று, தம்முடைய பெருமையை உயர்த்திக் கொள்ளவேண்டும் என்றே யோசனை கூறுவேன். இதைச் சிறந்த முறையில் எப்படிச் செய்வது என்பதே கேள்வியாகும். இன்று வெகு சில பெண்களே ராஜீய காரியங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பாலோர், தாமாகச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை. தம்முடைய பெற்றோர்கள் அல்லது கணவன்மார்களின் கட்டளைகளை நிறைவேற்றி வைப்பதுடன் அவர்கள் திருப்தி யடைந்துவிடு

கிறார்கள். தாம் மற்றவர்களை நம்பியிருக்க வேண்டியுள்ள தன்மையை உணர்ந்து, தமது உரிமைகளைக் கோருகிறார்கள். இப்படிச் செய்வதற்குப் பதிலாகப் பெண்கள், பெண்களை வோட்டர்களாகச் சேர்க்க வேண்டும். அனுபவ சாத்தியமான முறைகளில் அவர்களுக்கு விஷயத்தை விளக்கவேண்டும்; அல்லது அதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவர்கள் தாமாகச் சிந்தித்துப் பார்ப்பதற்குக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களைப் பிணைத்திருக்கும் சாதித் தளைகளிலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும். அப்போதுதான் அவர்களிடம் ஒரு மாறுதல் ஏற்படும். அந்த நிலைமையில், பெண்களின் பலத்தையும், தியாக சக்தியையும் ஆண் உணர்ந்து, கௌரவமான ஸ்தானங்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படியான நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும். இப்படிச் செய்தால், இன்றுள்ள அசுத்தமான சூழ்நிலையை அவர்கள் பரிசுத்தப்படுத்தியவர்களாவார்கள். இதெல்லாம் பெண்களுக்கு.

ஆண்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையில், எங்கெங்கே அசுத்தமான சூழ்நிலை நிலவினாலும் அதிலிருந்து வெளியே வருவதை அவர்கள் ஒரு கடமையாகக் கொள்ளவேண்டும். தம்முடைய மனத்திலிருந்து அவர்கள் இவற்றை ஒழித்துவிட்டால், பின்னர் சாதி, வகுப்புகளை அவர்கள் பொருட்படுத்த மாட்டார்கள். ஆண்களும், பெண்களும், தாமே ஹரிஜனங்களாகி விடுவதுதான் இதற்குச் சிறந்ததும், நிச்சயமானதுமான வழியாகும். அதிலும், கடைசி நிலையிலுள்ள 'பங்கி'கள் மேஹ்தர்கள் போன்றவர்களாகி விடவேண்டும்.

திறமைசாலிகளான பெண்கள் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தால், ஆண்கள் அந்தத் தவறைத் திருத்தவேண்டும். ஆண்களை விட இன்னும் திறமையாகச் செயலாற்றுவதற்கான ஊக்கத்தை பெண்களுக்கு அளிக்க வேண்டியது ஆண்களின் கடமை. இரு தரப்பினரும் இம்மாதிரி நடந்து கொண்டால், சூழ்நிலை சீக்கிரத்தில் தூய்மைப்பட்டுவிடும். ஆண்கள் இப்படிச் செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும், பெண்களின் கடமை தெளிவாக இருக்கிறதென்றே நான் நினைக்கிறேன்.

—புது டில்லி - 12—4—1946 —'ஹரிஜன்' - 19—9—1946

17

பெண்களின் வலிமை

கேள்வி : எதிர்க்காமலிருப்பது பலமுள்ளவர்களிடம் பணிந்து போவதாகாதா ?

பதில் : சாத்விக எதிர்ப்பு என்பது பலவீனர்களின் ஆயுதமாகவே கருதப்படுகிறது. ஆனால், எந்த எதிர்ப்புக்காக

முற்றிலும் ஒரு புது வார்த்தையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்ததோ, அது மிகுந்த பலசாலிகளின் ஆயுதமாகும். என்னுடைய அர்த்தத்தை விளங்க வைப்பதற்காக நான் ஒரு புது வார்த்தையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியிருந்தது. ஆனல், மிகுந்த பலசாலிகளின் ஆயுதமாயிருந்த போதிலும், பலவீனர்களும், வயதானவர்களும், மனேதிடம் உள்ள குழந்தைகளும்கூட அதை உபயோகிக்கலாம் என்பதுதான் அதிலுள்ள அழகு. சத்தியாக்கிரகத்தில் எதிர்ப்பு என்பது, கஷ்டங்களைத் தானே அனுபவிப்பதாகும். ஆகையால், இது பெண்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமான ஆயுதமாக இருக்கும். பல சந்தர்ப்பங்களில், கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதில் இந்தியாவிலுள்ள பெண்கள், தம் சகோதரர்களையும் மிஞ்சினர்கள் என்பதைச் சென்ற வருடம் பார்த்தோம். அந்த இயக்கத்தில் இருவரும் உன்னதமாகப் பணியாற்றினர்கள். தாமே கஷ்டங்களை அனுபவிப்பது என்பது, ஒட்டுவாரொட்டியைப் போல் பரவியது. தன்னலமற்ற பல அரிய சாதனைகளை அவர்கள் செய்தார்கள். ஐரோப்பாவிலுள்ள பெண்களுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் மனித வர்க்கத்தினிடம் அன்பு பெருகுவதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்போது அவர்கள் ஆண்களைத் தீவிரமாக எதிர்த்து, ராணுவ மனப்பான்மையை, நம்ப முடியாதபடி அவ்வளவு சீக்கிரத்தில், செயலற்றதாக்கி விடுவார்கள். பெண்கள், குழந்தைகள், மற்றும் யாவருக்குமே ஒரே மாதிரியான உள்ளம்தான் இருக்கிறது; ஒரே மாதிரியான செயல் சக்திதான் இருக்கிறது என்பதே இதிலுள்ள கருத்தாகும். சத்தியத்தின் எல்லையில்லாத சக்தியை எப்படி வெளியே கொண்டு வருவது என்பதுதான் கேள்வி.

—'எங் இந்தியா' - 14—1—1932

18

கற்பைக் காப்பது யார்?

கேள்வி: *பெண்களின் கற்பை எப்படிக் காப்பாற்றுவது?*

பதில்: *நீங்கள் 'ஹரிஜன்' பத்திரிகையை ஒழுங்காக வாசிப்பதில்லை என்றே அஞ்சுகிறேன். இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பல வருடங்களுக்கு முன்பே விவாதித்திருக்கிறேன். அதற்குப் பிறகும் பல தடவைகளில் விவாதித்திருக்கிறேன். இதை இரண்டு தலைப்புகளின் கீழ் விவாதிக்கலாம். (1) ஒரு பெண், தன்னுடைய கற்பைத் தானே எப்படிக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவது? (2) அவளுடைய உறவினர்களாகிய ஆண்கள் அதை எப்படிக் காப்பாற்றுவது?*

முதல் கேள்வி சம்பந்தப்பட்ட வரையில், அகிம்சை சூழ்நிலை இருக்குமிடத்தில், அகிம்சையைப்பற்றி விடாமல் போதிக்கப்பட்டு வருமிடத்தில், பிறரை தான் நம்பியிருப்பவளாகவோ, சக்தியில்லாதவளாகவோ, நிர்க்கதியானவளாகவோ ஒரு பெண் தன்னைப் பற்றி நினைத்துக்கொள்ளமாட்டாள். அவள், உண்மையாகவே தூய்மையுள்ளவளாக இருந்தால், அவள் உண்மையில் கதியற்றவள் அல்ல. அவளுடைய தூய்மை காரணமாகத் தன்னுடைய பலத்தைப்பற்றிய உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ஒரு பெண்ணின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக அவளைப் பலாத்காரம் செய்ய முடியாது என்றே நான் எப்போதும் கருதி வந்திருக்கிறேன். அவள் பயத்திற்கு இடம் கொடுக்கும்போது, அல்லது தன்னுடைய தார்மிக பலத்தை அறியாதபோதுதான் பலாத்காரம் நிகழ்கிறது. தாக்குபவனின் உடல் பலத்தை அவள் சமாளிக்க முடியாவிட்டால், அவன் பலாத்காரம் செய்வதற்கு முன்பு உயிரை விட்டுவிடும் பலத்தை அவளுடைய தார்மிக பலம் அவளுக்கு அளிக்கும். சீதையின் உதாரணத்தைப் பாருங்கள். ராவணனின் வல்லமைக்கு முன்பு அவள் செயலற்ற ஓர் அபலைதான். ஆனால், அவளுடைய தூய்மை அந்த ராட்சத பலத்தையும் மிஞ்சுவதாயிருந்தது. எவ்வளவோ ஆசை காட்டி அவன் அவளை வசீகரிக்க முயற்சித்தான். ஆனால், அவளுடைய சம்மதமின்றி அவளைத் தொடமுடியவில்லை. அதற்கு மாருக, ஒரு பெண் தன்னுடைய உடல் பலத்தையோ, அல்லது தன்னிடமுள்ள வேறு ஒரு ஆயுதத்தையோ நம்பியிருந்தால், அந்த பலம் தளர்ச்சியுறும்போது அவள் நிச்சயமாக அவமானப்பட்டுவிடுவாள்.

இரண்டாவது கேள்விக்குச் சுலபமாக பதில் சொல்லி விடலாம். சகோதரரோ, தகப்பனுரோ, அல்லது நண்பரோ, அவளுக்கும் அவளைத் தாக்க வருபவனுக்குமிடையே நிற்பார். இந்தக் கொடிய எண்ணத்தை விட்டுவிடும்படி அவன் மனத்தைத் திருப்ப முயற்சிப்பார்; அல்லது அவனைத் தடுக்கும் முயற்சியில் தன் உயிரைப் பலிகொடுத்துக் கொள்ளுவார். அப்படி அவர் தன் உயிரைக் கொடுக்கும்போது, தன் கடமையைச் செய்கிருர் என்பதோடு மட்டுமில்லை, அந்தப் பெண்ணுக்கும் ஒரு புது பலத்தை அளித்தவராவார். தன்னுடைய கற்பை எப்படிக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவது என்று அப்போது அவளுக்குத் தெரிந்துவிடும்.

"ஆனல், அதில்தான் சங்கடமிருக்கிறது. ஒரு பெண் எப்படித் தன் உயிரைக் கொடுக்க முடியும்? அவள் அப்படிச் செய்வது சாத்தியமாயிருக்குமா?" என்று புனவிலிருந்து வந்திருந்த சகோதரிகளில் ஒருவர் கேட்டார்.

காந்திஜி பின்வருமாறு பதிலளித்தார்: "ஓ, ஆணைவிடப் பெண்ணுக்கு அது எந்தக் காலத்திலும் சாத்தியமே.

இவ்வளவு உயர்ந்ததாயில்லாத நோக்கங்களுக்காகக்கூடப் பெண்கள் தம் உயிர்களை விடக்கூடியவர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். சில நாட்களுக்கு முன்புகூட, இருபது வயதுள்ள ஒரு இளம் பெண், தனக்குத் தானே தீ வைத்துக் கொண்டு உயிரைவிட்டாள். சாதாரண படிப்புக்குப் போகத் தான் மறுத்ததால் தன்னைத் துன்புறுத்துகிறார்கள் என்று அவள் நினைத்ததே அதற்குக் காரணம். எவ்வளவு உறுதியுடனும், தைரியத்துடனும் அவள் மாய்ந்தாள்! சாதாரண ஒரு எண்ணெய் விளக்கினால் தன் சேலையைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டாள். அவள் கொஞ்சம்கூடக் கூச்சல் போடவில்லை. இதனால், எல்லாம் முடியும் வரையில் நடந்த விஷயம் பக்கத்திலுள்ள அறையில் இருந்தவர்களுக்கும் தெரியவில்லை. அவளுடைய உதாரணத்தைப் பாராட்டுவதற்காக இந்த உதாரணங்களை நான் கொடுக்கவில்லை. பெண்கள் எவ்வளவு சுலபமாகத் தம் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டுவிட முடியும் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே கூறுகிறேன். இந்த தைரியம் எனக்கு வராது. ஆனால், வேண்டியது அகத்தீயே யொழிய, புறத்தீயல்ல என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்."

குழந்தைகளைச் சமாளிக்கும் விஷயத்தில் கோபத்தையும், பலாத்காரத்தையும் எப்படி அடியோடு தவிர்க்கமுடியும் என்று அதே சகோதரி கேட்டார். காந்திஜி வாய்விட்டுச் சிரித்துக் கொண்டே பதிலளித்தார்: "நம்முடைய பழமொழி உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஐந்து வயதாகும் வரையில் அவனுடன் விளையாடுங்கள். அடுத்த பத்து வருடங்கள் வரையில் அடித்துப் பேசுங்கள். அவனுக்கு 16 வயதானவுடன் நண்பனாக பாவியுங்கள். இதற்காகக் கவலைப் படாதீர்கள். சில சமயங்களில் உங்கள் குழந்தையிடம் நீங்கள் கோபப்பட வேண்டியிருந்தால், அதை அகிம்சாபூர்வமான கோபம் என்றே நான் சொல்லுவேன். புத்திசாலித்தனமான தாய்மார்களைப் பற்றியே நான் குறிப்பிடுகிறேன்; தாய்மார்களாக இருக்கத் தகுதியற்ற அசடுகளைப் பற்றியல்ல."

[ஸ்ரீ மகாதேவ தேசாய் எழுதியது.]

—'ஹரிஜன்' - 1—9—1940

19

பலாத்காரத் தாக்குதல்கள்

இன்றுள்ள உலகம் பூராவுமே சோதனையிலிருக்கிறது. யாரும் யுத்தத்திலிருந்து தப்பமுடியாது. ராமாயணமும், மகாபாரதமும் கவிகளுடைய கற்பனைகளின் சிருஷ்டிகளாயிருந்தாலும், அவற்றை இயற்றியவர்கள் வெறும் எதுகை, மோனைகளை மட்டும் பார்க்கும் கவிஞர்களல்ல. அவர்கள் தீர்க்கதரிசிகள். அவர்கள் கூறியது இப்போது நம் கண் முன்பாகவே நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ராவணர்கள், ஒருவரோடொருவர் போராடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஈடிணையற்ற பலத்தை அவர்கள் காட்டுகிறார்கள். வானிலிருந்து தம்முடைய நாசகர ஆயுதங்களை அவர்கள் வீசுகிறார்கள். போர்க்களத்தில் எந்த வீரச் செயலுமே அவர்களுடைய கற்பனையையோ, சக்தியையோ மீறியதாயில்லை.

மனிதனாயிருப்பவன், நிச்சயமாக இப்படிச் சண்டை போடமாட்டான். மிருகங்களே இப்படிச் சண்டை போடமுடியும். உடல் வலிமையின் வெறியினால் சிப்பாய்கள் கடைகளைச் சூறையாடுகிறார்கள். பெண்களிடம் தகாத முறையில் நடந்துகொள்ளுவதுபற்றிக்கூட அவர்கள் வெட்கப்படவில்லை. யுத்த காலத்தில் இம்மாதிரியான சம்பவங்கள் நடப்பதைத் தடுப்பதற்கு நிர்வாகத்தினருக்குச் சக்தியில்லை. ராணுவம் அவர்களுடைய முக்கிய தேவையைப் பூர்த்தி செய்கிறது. ஆகையால், அவர்களுடைய தகாத செயல்களை நிர்வாகத்தினர் பார்க்காததுபோல் இருந்து விடுகிறார்கள். ஒரு தேசம் பூராவுமே ராணுவ மயமாக்கப்படும் போது, ராணுவ வாழ்க்கை முறை தேசத்தின் நாகரிகத்தில் ஒன்றாகி விடுகிறது. ஆகையால், சிப்பாய்கள் இப்படி தகாத முறையில் நடந்துகொள்ளுவது கண்டனத்திற்குரிய ஒரு விஷயமல்ல. ஆனால், இந்தியா அப்படி மாறுவதற்கு எவ்வளவோ தலைமுறைகள் ஆகும்.

ஆகையால், ஒரு சகோதரி எனக்கு அனுப்பியுள்ளவை போன்ற பின்கண்ட கேள்விகள் எழுகின்றன :

(1) ஒரு சிப்பாய் ஒரு பெண்ணைப் பலாத்காரம் செய்தால், அவள் தன் கற்பை இழந்துவிட்டதாகச் சொல்லமுடியுமா ?

(2) அந்தப் பெண்ணை சமூகம் கண்டித்து, ஒதுக்கிவிடவேண்டுமா ?

(3) இந்த நிலைமையில் பெண்களும், பொதுஜனங்களும் என்ன செய்ய வேண்டும் ?

அந்தப் பெண் கற்பை இழந்து விடுகிறாள் என்பது உண்மையே. ஆயினும், அதனால் அவளைக் கண்டிப்பதோ, விலக்கப்

பட்டவளாகக் கருதுவதோ கூடாது. கொடுமை இழைக்கப் பட்ட அவள், நமது அனுதாபத்திற்குரியவள்; காயமடைந்த யாருக்கும் நாம் சிகிச்சையளிப்பது போலவே அவளுடைய புண்ணையும் நாம் ஆற்றவேண்டும்.

தன்னுடைய கற்பு அழிக்கப்படுவதற்கு மனமுவந்து உடந்தையாயிருந்தால்தான் ஒருத்தி கண்டிக்கத்தக்கவளாகிறாள். மணமான பெண்கள் சோரம் போவதும், பலாத்காரமாகக் கற்பழிக்கப்படுவதும் ஒரே தன்மை வாய்ந்தவை அல்ல. இந்த விஷயத்தை இந்தக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்தால், இம்மாதிரி விஷயங்களை இதுவரையில் ஒளித்து வந்திருப்பதைப் போல் ஒளிக்கமாட்டோம். பெண்களிடம் ஆண்கள் இவ்வாறு நடந்துகொள்ளுவதற்கு எதிராகப் பொதுஜன அபிப்பிராயமும் உருவாகிவிடும்; அது செயல்படவும் ஆரம்பிக்கும்.

இந்த விஷயத்தில் பத்திரிகைகள் தொடர்ந்து கிளர்ச்சி செய்தால், வெள்ளைச் சிப்பாய்களாயிருந்தாலும், பழுப்பு சிப்பாய்களாயிருந்தாலும், ஒருக்கால் இம்மாதிரி நடந்துகொள்ளுவதை நிறுத்திவிடுவார்கள். இத்தகைய தகாத நடத்தையைத் தடுக்கும் நிர்ப்பந்தம் அவர்களுடைய மேலதிகாரிகளுக்கும் ஏற்படும்.

நகரங்களிலிருந்து வெளியேறி, எவ்வளவோ வேலைகள் காத்துக்கொண்டிருக்கும் கிராமங்களுக்குப் போய்விடவேண்டுமென்பதே பெண்களுக்கு நான் கூறும் புத்திமதியாகும். கிராமங்களில் அவர்கள் தாக்கப்படுவார்கள் என்ற அபாயம் அவ்வளவாக இராது. ஆயினும், அவர்கள் எளிய முறையில் வாழ்க்கை நடத்தவேண்டும். ஏழைகளுடன் ஏழைகளாக ஒன்றி வாழவேண்டும். பட்டு, ஸாடின் துணிகளையும், நகைகளையும் அணிந்துகொண்டு, தம்முடைய பணப் பெருமையைக் காட்டிக்கொண்டால், ஓர் ஆபத்திலிருந்து தப்பியோடும்போது, இரட்டை அபாயத்திற்குத் தம்மை உட்படுத்திக் கொண்டவர்களாவார்கள். கடமை காரணமாக நகரங்களில் வாழவேண்டியிருப்பவர்களுக்கு இது பொருந்தாது.

எப்படி பயமற்றிருப்பது என்பதைப் பெண்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதுதான் முக்கியம். தன்னுடைய தூய்மையே தன்னுடைய சிறந்த கவசம் என்பதை அறிந்துள்ள பயமற்ற ஒரு பெண்ணின் கற்பை அழிக்கவே முடியாது என்பதே என்னுடைய உறுதியான நம்பிக்கையாகும். மனிதன் எவ்வளவு மிருகமாயிருந்தாலும், அனல் சுட்டெரியும் அவளுடைய கற்புத் தீயின் முன்பு அவன் வெட்கித் தலைகுனிந்துவிடுவான். பெண்கள் இவ்வாறு தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்பதற்கு இந்தக் காலத்தில்கூட உதாரணங்களிருக்கின்றன. இதை நான் எழுதும்பொழுது, இரண்டு சம்பவங்கள் எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றன. ஆகையால், இந்தக் கட்டுரையை வாசிக்கும் பெண்கள், இந்த தைரியத்தை வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டு

மென்று சிபாரிசு செய்கிறேன். பலாத்காரத் தாக்குதல் என்று நினைக்கும்போதே இப்போது அவர்களுக்கு உடல் நடுங்குகிறது. இதை அவர்கள் விட்டொழிக்க முடிந்தால், அவர்கள் முற்றி லும் பயமற்றவர்களாகி விடுவார்கள். ஆயினும், இந்த தைரி யச் சோதனையில் வெற்றி பெறவேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு பெண் பயங்கரமான இந்த அனுபவத்திற்கு உட்படவேண்டு மென்ற அவசியமில்லை. காருண்ய வசமாக இந்த அனுபவங்கள் லட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு, ஆயிரக்கணக்கானவர்களுக்குக் கூட ஏற்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு சிப்பாயுமே ஒரு மிருகமல்ல. ஒரு சிலர்தான் கண்ணிய உணர்ச்சிகளையெல்லாம் இழந்து விடு கிறார்கள். பாம்புகளில் 20 சதவிகிதம்தான் விஷப் பாம்புகள்; இவற்றில்கூடச் சில பாம்புகள்தான் கடிக்கின்றன. மிதித்தா லொழிய அவை நம்மீது பாய்வதில்லை. பாம்பைப் பார்த்தாலே நடுங்குபவர்களுக்கு, இந்த உண்மை தெரிந்திருப்பது உதவி யளிப்பதில்லை. ஆகையால், பெண்கள் பயமற்றிருப்பதற்குப் பெற்றோர்களும், கணவன்மார்களும் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். கடவுளிடம் ஜீவ நம்பிக்கை வைப்பதன் மூலம் இதை நன்ருகக் கற்றுக்கொள்ளலாம். கடவுள் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வராயிருந்தாலும், என்றும் அவர்தான் நம்மைக் கைவிடாத ரட்சகர். இந்த நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். யாருக்கும் பயப்படு வதே இல்லை.

ஆனால், இம்மாதிரி நம்பிக்கையையும், தைரியத்தையும் ஒரு நாளில் பெற்றுவிட முடியாது. இதற்கிடையே மற்ற வழிகளை யும் நாம் ஆராயவேண்டும். ஒரு பெண் தாக்கப்படும்போது, ஹிம்சை, அகிம்சை என்றெல்லாம் அவள் நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. தன்னுடைய கற்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுவதற்கு, அவளுக்குத் தோன்றும் எந்த வழியையும் பின்பற்ற அவளுக்கு உரிமையுண்டு. கடவுள் அவளுக்கு பற்களை யும், நகங்களையும் கொடுத்திருக்கிறார். தன் பலம் கொண்ட மட்டும் அவள் அவற்றை உபயோகிக்கவேண்டும்; அவசியமானல், அந்த முயற்சியில் உயிரையும் விடவேண்டும். சாவைப்பற்றிய பயத்தையெல்லாம் விட்டொழித்து விடும் ஆணோ, பெண்ணோ, தம் உயிரை அர்ப்பணிப்பதன்மூலம் தம்மை மட்டுமின்றி, மற்ற வர்களையும் காப்பாற்றமுடியும். உண்மையில் சாவுக்குத்தான் நாம் அதிகமாக பயப்படுகிறோம். ஆகையால், நம்மிடமிருப்பதை விட அதிகமானதான பலத்தின் முன்பு இறுதியில் நாம் பணிந்து விடுகிறோம். படையெடுத்து வருவோரிடம் சிலர் மண்டியிடு வார்கள், சிலர் லஞ்சம் கொடுப்பார்கள், சிலர் வயிற்றால் ஊர்ந்து செல்லுவார்கள்,அல்லது வேறு மாதிரியான சிறுமைகளுக்கு உட் படுவார்கள்; சில பெண்கள் உயிரை விடுவதைவிடத் தம் உடல் களையேகூடக் கொடுத்துவிடுவார்கள். குறைகூறவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையுடன் இதை நான் எழுதவில்லை. மனித சுபாவம் எப்படி என்பதையே விளக்குகிறேன். நாம் வயிற்றால் ஊர்ந்தாலும், அல்லது ஒரு பெண் ஆணின் வெறிக்கு உட்பட்

டாலும், எதையும் செய்தாவது உயிர் வாழ வேண்டும் என்ற நம்முடைய விருப்பத்திற்கே அது அடையாளமாகும். ஆகையால் தன் உயிரை இழப்பவன்தான் அதைக் காப்பாற்ற முடியும். 'தேன த்யக்தேன புஞ்ஜிதா:' என்ற இந்த இணையற்ற சுலோகத்தை ஒவ்வொரு வாசகரும் மனப்பாடம் செய்ய வேண்டும். ஆனால், வாயளவில் இதைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதால் மட்டும் பிரயோசனமில்லை. நமது உள்ளங்களின் மூலை முடுக்குகளிலும்கூட இது ஆழ்ந்து ஊடுருவிச் செல்ல வேண்டும். வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டுமானால், வாழ்க்கையின் கவர்ச்சியைக் கைவிட வேண்டும். அது நமது இயல்பின் ஒரு பகுதியாக இருக்க வேண்டும்.

பெண்கள் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லிவிட்டேன். ஆனால், இத்தகைய குற்றங்களைப் பார்க்கும் ஆண் என்ன செய்ய வேண்டும்? மேற்சொன்னவைகளிலேயே இதற்கும் பதில் அடங்கி யிருக்கிறது. அதை அவன், பேசாமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அவன், பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டும். போலீஸ் உதவியைத் தேடிக் கொண்டு அவன் ஓடக் கூடாது; ரயில் வண்டிகளில் அபாய அறிவிப்புச் சங்கிலியை இழுப்பதுடன் திருப்தி யடைந்துவிடக் கூடாது. அவன் அகிம்சையைப் பின்பற்ற முடிந்தால், அந்த முயற்சியில் தன் உயிரை விட்டு, அதன் மூலம் ஆபத்திலிருக்கும் அந்தப் பெண்ணைக் காப்பாற்றுவான். அகிம்சையில் அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லையென்றால், அல்லது அதைப் பின்பற்ற முடியவில்லை யென்றால், தன்னிடமுள்ள சக்தி பூராவையும் உபயோகித்து அவளைக் காப்பாற்ற முயற்சிக்க வேண்டும். எப்படிச் செய்தாலும், தன் உயிரை விட அவன் தயாரா யிருக்க வேண்டும்.

வயதான, தளர்ச்சியுற்ற, பல் இல்லாத நான்கூட, அகிம்சையைச் சொல்லிக் கொண்டு, ஒரு சகோதரி தாக்கப்படுவதை நிர்க்கதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், என்னுடைய 'மகாத்மா' பட்டம் கேலிக்கிடமாகி, அவமானப்படுத்தப்பட்டு விடும். அந்தப் பட்டத்தையும் நான் இழந்து விடுவேன். நானோ, என்னைப் போன்ற மற்றவர்களோ குறுக்கிட்டு, அகிம்சை வழியிலோ, பலாத்கார வழியிலோ எங்கள் உயிர்களை விட்டால், நிச்சயமாகப் பெண்ணைக் காப்பாற்றி விடுவோம்; அப்படி இல்லாவிட்டாலும், அவள் கற்பழிக்கப்பட்டதற்கு உயிருள்ள சாட்சிகளாக இருக்க மாட்டோம்.

•

இது சாட்சிகளைப் பற்றியது. ஆனால், நம் தேசம் பூராவிலும் தைரியம் நிறைந்த ஒரு சூழ்நிலை பரவி யிருந்தால், பெண்கள் தாக்கப்படுவதை எந்த இந்தியனும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டான் என்பது தெரிந்தால், அவர்களைத் தொடுவதற்கு எந்த சிப்பாயும் துணியமாட்டான் என்று சொல்லுவேன். அத்தகைய உணர்ச்சி இல்லை என்பது, நாம் வெட்கப்பட வேண்டிய விஷய

மாகும். ஆனால், இந்த இழுக்கை அகற்றுவதற்குத் தயாராயிருப்பவர்கள் முன்வந்தால், அந்த அளவுக்கு நல்லதுதான்.

அரசாங்கத்தினிடம் செல்வாக்கு உள்ளவர்கள், அரசாங்கம் வேண்டிய நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுவதற்கு முயற்சி செய்வார்கள். ஆனால், சுய உதவிதான் சிறந்த உதவியாகும். இப்போதைய நிலைமையில், நம்முடைய பலத்தையும், கடவுளின் உதவியையும்தான் நாம் நம்பியிருக்கலாம்.

[வர்தா போகும்போது ரெயிலில் எழுதியது—19-2-42]

'ஹரிஜன்' - 1—3—1942

20

இனி கிடையாது

கேள்வி : பலாத்காரத் தாக்குதல் அபாயங்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ளுவதற்காக நகரங்களிலுள்ள பெண்கள் கிராமங்களுக்குப் போய்விட வேண்டுமென்று நீங்கள் யோசனை கூறியிருக்கிறீர்கள். ஆயினும், எங்களில் சிலராவது தைரியமாக இந்த அபாயத்தை எதிர்த்து நிற்க வேண்டுமென்று நீங்கள் நினைக்கவில்லையா? பெண்களை எப்போதுமே ஆபத்திற்குட்படுத்தாமல் பத்திரமாகக் காப்பாற்றி வைத்திருந்தால், அவர்களுக்குத் தைரியமும், தன்னம்பிக்கையும் எப்படி வரும்? ஒருத்தி தைரியமாகச் சாவை எதிர்நோக்குவது பெண்களின் இயக்கத்திற்கு உதவியாக இராதா? பெற்றோர்கள் தமது பெண்களை மீண்டும் படுதாவுக்குள் அடைத்து வைத்து விடக் கூடிய அபாயம் இன்று இருக்கிறது.

பதில் : நகரங்களில் இருக்க வேண்டியிருப்பவர்கள் அங்கேயே இருந்து, என்ன நேர்ந்தாலும் சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால், வெறும் வீராப்புக்காக எதையும் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் கிராமங்களுக்குப் போகும் போது படுதா இருக்காது. கடவுளால் கைவிடப்பட்ட இந்தப் பந்து போன்ற உலகத்தை, இரு கோஷ்டிகள் தம் பலம் கொண்ட மட்டும் உதைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அத்தகைய இந்த உலகத்தில் ஆபத்திலிருந்து சுதந்திரம் என்பது எங்குமே கிடையாது. எங்கே போனாலும் வேலைதான். படுதாவில் ஒளியும் நாட்கள் இனி கிடையாது.

சேவா கிராமம் - 2—3—1942 'ஹரிஜன்' - 8—3—1942

21

பயமற்று இருங்கள்

நமது பெண்கள் சுலபமாகப் பயந்துவிடுகிறார்கள். உலகம் பூராவிலுமே கிட்டத்தட்ட இப்படித்தான் இருக்கிறது. நமது பெண்கள் தைரியமாக இருக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று காந்திஜி விரும்பினார். அவமானத்திற்கு உட்படுவதை விடப் பெண்கள் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் என்று அவர் சொன்னதைப் பெரிதும் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டு விட்டார்கள். அவர்கள் விரும்பினால், தம்முடைய தற்காப்புக்காக ஒரு கத்தியை வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், நம்மை மீறிய பலத்திற்கு எதிரே ஒரு கத்தியால் பிரயோசனமில்லை. அவமானத்திற்கு உட்படுவதை விட விஷத்தைச் சாப்பிட்டு உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளலாமென்று அவர் சொன்னார். அவர்கள் எதற்கும் தயாராக இருப்பதே அவர்களைத் தைரியசாலிகளாக்கி விட வேண்டும். சாவுக்கு அஞ்சாத ஒரு பெண்ணை யாரும் கற்பழிக்க முடியாது. அவளுடைய தற்காப்புக்கு இரண்டு வழிகளிருக்கின்றன. ஒன்று கொல்லலாம் அல்லது கொல்லப்படலாம், அல்லது கொல்லாமலே உயிரை விடலாம். இரண்டாவது வழியை அவர் கற்றுக்கொடுக்க முடியும்; முதல் வழியை அல்ல. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவர்கள் பயமற்றவர்களா யிருக்க வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினார். கோழைத்தனத்தைப்போல் பாவம் வேறு எதுவும் இல்லை.

[பியாரிலாலின் 'வாராந்தரக் கடிதங்களி' லிருந்து எடுத்தது.]

—'ஹரிஜன்' - 3—11—1940

22

பெண்களுக்குப் புத்திமதி

சண்டிபுரியில் காந்திஜி தங்கி யிருந்த வீட்டின் முற்றத்தில் கூடியிருந்த பெண்களிடையே அவர் பேசுகையில், பெண்கள் கடவுளையும், தம் சுயபலத்தையும்தான் நம்ப வேண்டுமேயொழிய மற்றவர்களின் பலத்தை நம்பியிருக்கக் கூடாதென்று சொன்னார். தம்முடைய சொந்த பலத்தில் அவர்களுக்கு இன்னும் அதிக நம்பிக்கை இருக்க வேண்டும்; அவர்கள் பயப்பட்டால் போக்கிரிகளின் தாக்குதல்களுக்கு சுலபமாக இரைகளாகிவிடுவார்கள் என்றார்.

" இந்தியப் பெண்கள் அபலைகளல்ல. சென்ற காலத்தில் அவர்கள் வீரச் செயல்கள் புரிந்து புகழ்பெற்றவர்கள். தம்முடைய குணத்தின் மூலம்தான் அவர்கள் அந்தப் புகழைப்

பெற்றூர்கள்; வாளின் உதவியுடன் அல்ல. இன்றுகூட அவர்கள் பல வழிகளில் நாட்டுக்கு உதவி செய்ய முடியும். தமக்கு மட்டுமின்றி, தேசம் பூராவுக்குமே உதவி செய்ய முடியும். தமக்கு மட்டுமின்றி, தேசம் பூராவுக்குமே உதவியாய் இருக்கும் விதத்தில் அவர்கள் உபயோகமான வேலை எதையாவது செய்யலாம். இதனுல் தேசத்தை அதன் லட்சியத்திற்கு இன்னும் சமீபமாகக் கொண்டு செல்லலாம்.''

நோவாகாலியில் நடந்த சம்பவங்களுக்கு நோவாகாலி ஆண்கள் மட்டும் பொறுப்பாளிகளல்ல என்று காந்திஜி அவர்களிடம் சொன்னுர். பெண்களுக்கும் அதில் சம பொறுப்புண்டு. அவர்கள் எல்லோரும் பயமற்றவர்களா யிருக்க வேண்டுமென்றும், பழங் காலத்தில் திரௌபதியும், சீதையும் இருந்ததைப்போல் கடவுளிடம் நம்பிக்கை உள்ளவர்களா யிருக்க வேண்டு மென்றும் கேட்டுக்கொண்டார்.

தீண்டாமையை அகற்றிவிடும்படியும் காந்திஜி அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். அவர்கள் இன்னமும் தீண்டத் தகாதவர்களை விலக்கி வைத்துக் கொண்டே யிருந்தால், இன்னும் கஷ்டங்கள் தான் ஏற்படும். கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு ஹரிஜனைத் தம்முடன் சாப்பிட அழைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார். அப்படிச்செய்ய முடியாவிட்டால், சாப்பிடுவதற்கு முன்பு ஒரு ஹரிஜனை அழைத்து, சமைத்த பதார்த்தங்களை அல்லது குடி ஜலத்தைத் தொட்டுவிட்டுப் போகச் சொல்லலாம். இயற்கைக்கு விரோதமான சாதித் தடைகளால், பல்வேறு மக்களிடையே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள பிளவை நீக்குவதற்கு இது பெரிதும் உதவி செய்யும் என்று காந்திஜி சொன்னுர். தம்முடைய பாவங்களுக்காக இம்மாதிரி பிராயச்சித்தம் செய்தாலொழிய, இன்னும் கடுமையான விபரீதங்கள் எல்லோருக்கும் வந்து சேருமென்றுர்.

—'ஹரிஜன்' - 26—1—1947

23

ஒரு பெண்ணின் தருமசங்கடம்

கேள்வி: போக்கிரிகள் தாக்கும்போது ஒரு பெண் என்ன செய்ய வேண்டும்? ஓடிவிடுவதா அல்லது பலாத்காரமாக எதிர்ப்பதா? ஓட்டமெடுப்பதற்குப் படகுகளைத் தயாராக வைத்திருப்பதா அல்லது ஆயுதங்களுடன் தற்காப்புக்குத் தயார் செய்து கொள்ளுவதா?

பதில்: இந்தக் கேள்விக்கு நான் அளிக்கும் பதில் மிகவும் சாதாரணமானதே. என்னைப் பொறுத்தவரையில், பலாத்காரத்திற்குத் தயார் செய்து கொள்ளுவதென்ற பேச்சே

கிடையாது. மிகவும் உயர்ந்த தன்மை வாய்ந்த தைரியத்தை வளர்க்க வேண்டுமானால், எல்லா ஏற்பாடுகளும் அகிம்சை முறையிலேதான் இருக்க வேண்டும். எப்போதும் பயந் தாங்கொள்ளியாய் இருப்பதைவிட பலாத்காரம் விரும் பத்தக்கது என்ற முறையில்தான் அதை அனுமதிக்கலாம். ஆகையால், அவசரத்தில் ஓட்டமெடுப்பதற்குப் படகு களைத் தயாராய் வைத்திருப்பதை நான் விரும்ப மாட்டேன். அகிம்சையில் நம்பிக்கையுள்ளவர்களுக்கு அவசர நிலைமை என்பதே கிடையாது; அமைதியாகவும், கண்ணியத்துட னும் சாவுக்குத் தயார்செய்து கொள்ளுவதுதான் உண்டு. ஆகையால், ஆணாயிருந்தாலும், பெண்ணாயிருந்தாலும், தாக்கப்படும்போது சாவையும் அலட்சியமாகக் கருதவேண் டும். ஏனெனில், உண்மையான உதவி கடவுளிடமிருந்துதான் கிடைக்கும். இதைத் தவிர வேறு எதையும் நான் போதிக்க முடியாது. நான் போதிப்பதை நடைமுறையில் நானே செய்து காட்டுவதற்குத்தான் நான் இருக்கிறேன். அந்த மாதிரி வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்குமா, அல்லது அளிக்கப் படுமா என்று எனக்குத் தெரியாது. போக்கிரிகளால் தாக்கப்படும்போது, ஆயுதங்களில்லாமல் தம்மைக் காப் பாற்றிக்கொள்ளமுடியாத பெண்களிருந்தால், ஆயுதம் வைத்துக் கொள்ளும்படி அவர்களுக்கு யோசனை சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. தாமாகவே அவர்கள் அப்படிச் செய்வார்கள். ஆயுதங்கள் வைத்துக் கொள்ளலாமா, கூடாதாவென்று அடிக்கடி இப்படிக் கேட்பதில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது. இயற்கையாகவே சுதந்திரமாகச் செயல்படுவதற்கு மக்கள் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பல னளிக்கத்தக்க உண்மையான எதிர்ப்பு அகிம்சையில் தான் இருக்கிறது என்ற முக்கியமான போதனையை அவர் கள் ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தால், அதற்கேற்ற வாறு அவர்கள் தம் நடவடிக்கைகளை அமைத்துக்கொள்ளு வார்கள். சிந்தித்துப் பார்க்காமல் உலகமும் அப்படித்தான் செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறது. அது அகிம்சையி லிருந்து தோன்றிய உயர்தர தைரியம் அல்லாததால், அணு குண்டு முதல் எல்லாவிதமான ஆயுதங்களையும் உலகம் சேகரித்துக் கொள்ளுகிறது. பலாத்காரத்தினால் பிரயோ சனமில்லை என்பதை அறியாதவர்கள், தம்மால் முடிந்த வரையில் ஆயுதங்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளுவது இயற் கையே.

நான் தென்னாப்பிரிக்காவிலிருந்து திரும்பி வந்தபிறகு, இந்தியாவில் மனமறிந்தும், தொடர்ந்தும் அகிம்சையில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அதன் பலனை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

கேள்வி : பணிவதைவிட ஒரு பெண் தற்கொலை செய்து கொள் ளலாமென்று யோசனை கூறலாமா?

பதில் : இந்தக் கேள்விக்குத் திட்டமான பதிலளித்தாக வேண்டும். நோவாகாலிக்குப் புறப்படுவதற்கு முன்பு டில்லியில் இதற்குப் பதிலளித்தேன். பணிவதைவிட ஒரு பெண் நிச்சயமாகத் தன் உயிரையேதான் மாய்த்துக் கொள்ளுவாள். அதாவது, வாழ்க்கையைப் பற்றிய என்னுடைய திட்டத்தில் பணிவதற்கே இடம் கிடையாது. ஆனல், எப்படி உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளுவதென்று என்னிடம் கேட்கப்பட்டது. இதற்கு நான் எப்படி வழி சொல்லிக் கொடுக்கமுடியுமென்று உடனே பதிலளித்தேன். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாம் என்று நான் அங்கீகரித்ததில் ஒரு நம்பிக்கை அடங்கி இருக்கிறது. அதாவது, தற்கொலைக்குக்கூட ஒருவருடைய மனம் தயாராக யிருந்தால், அவருக்குப் போதுமான அளவு அகத்தூய்மையும், எதிர்ப்பு உணர்ச்சியும் இருக்கும். அதிலேயே எதிரி ஓடி விடுவான். இந்த வாதத்தை நான் இன்னும் விரிவானதாக்க முடியாது. ஏனெனில், இதில் அதற்கு இடமில்லை. அதற்கு நிதர்சனமான ருசுவேண்டும்; அத்தகைய ருசு இல்லை யென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்.

கேள்வி : நம்முடைய உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளுவதா அல்லது எதிரியைக் கொல்லுவதா என்ற நிலைமை ஏற்படும்போது, என்ன செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறீர்கள்?

பதில் : தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளுவதா, அல்லது எதிரியைக் கொல்லுவதா என்ற கேள்வி எழும்போது, தன்னைத் தானே மாய்த்துக் கொள்ளுவதுதான் நம்முடைய முடிவாயிருக்க வேண்டுமென்பதில் எனக்குச் சந்தேகமில்லை.

பல்லா 27—1—47 —'ஹரிஜன்' - 9—2—47

24

கடத்தப்பட்ட பெண்கள்

கேள்வி : பலவந்தமாகக் கடத்திச் செல்லப்படும் பெண்கள் தவறிழைத்தவர்களல்லவென்றும், சமூகம் அவர்களைக் கண்டிப்பது தவறாகுமென்றும் நீங்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய கருத்தை மேலும் விளக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். இத்தகைய கொடுமைக்குட்படுத்தப்படும் பெண்கள்மீது, அவர்களுடைய இஷ்டத்திற்கு விரோதமாகத் திருமணம் என்ற ஒரு சடங்கு சுமத்தப்பட்டால், அது அந்தப் பெண்களைக் கட்டுப்படுத்துவதாகக்

கருதப்பட வேண்டுமா? சமூகமும், குடும்பமும், பரந்த மனத்துடன் அவர்களைத் திரும்ப அழைத்துக் கொள்ள வேண்டியது நியாயமில்லையா? மணமாகாத பெண்கள் இப்படிக் கடத்தப்பட்டு, இத்தகைய கேலித் திருமணங்களுக்குப் பலவந்தமாக உட்படுத்தப் பட்டிருந்தால், அவர்களை மீட்பதற்கு சமூகம் விசேஷ முயற்சி செய்யவேண்டாமா? அத்துடன் மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் சகஜமாக மணந்து கொண்டு, அவர்கள் குற்றமற்றவர்கள் என்று ருசுப்பிக்கப்பட்டு, திரும்பவும் சமூகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதற்கும் உதவி செய்ய வேண்டாமா?

பதில் : நீங்கள் சொல்லுவது சரிதான். என்னுடைய கருத்துக்களைப்பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளவைகளிலேயே இவையெல்லாம் இருக்கின்றன. பலவந்தமாகக் கடத்தப்பட்ட பெண்கள், ஒரு குற்றத்தையும் செய்யவில்லையென்பதிலும், அவர்களுக்கு ஒரு மாசும் ஏற்படவில்லை என்பதிலும் எனக்குச் சந்தேகமில்லை. நியாய புத்தியுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனின் இரக்கத்திற்கும், தீவிரமான உதவிக்கும் அவர்கள் உரியவர்கள். அத்தகைய பெண்களைக் குடும்பங்கள் மனப்பூர்வமாகவும், வாஞ்சையுடனும் வரவேற்க வேண்டும். அவர்களுக்குத் தகுதியான கணவர்களைத் தேடிக் கொடுப்பதிலும் எந்தக் கஷ்டமும் இருக்கக் கூடாது.

புதுடில்லி - 24—10—46 —'ஹரிஜன்' - 3—11—1946

தன்னை மிகவும் புண்படுத்திய இக்கடிதங்களைப்பற்றி காந்திஜி குறிப்பிட்டார். பாகிஸ்தானில் பல பெண்கள் கடத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் கொடூரமாகத் துன்புறுத்தப்பட்டு, கற்பழிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். மீட்கப்பட்ட அந்தப் பெண்கள், வெட்கப்பட்டார்கள்; அவர்கள் வளர்க்கப்பட்டு வந்துள்ள விதம் அத்தகையது. சமூகமும் அவர்களை ஏளனம் செய்தது. அப்படிச் செய்வது கொடூரமானது. சீதையினுடைய தூய்மையும், தேஜஸும் உள்ள ஒரு பெண்ணை யாரும் தொட முடியாது என்பது உண்மைதான் என்றாலும், இந்த யுகத்தில் ஒரு சீதையைக் காண்பது கஷ்டம். அது எப்படியிருந்தாலும், எல்லாப் பெண்களுமே அந்த உன்னதநிலையை அடையமுடியாது. பலவந்தமாகக் கற்பழிக்கப்பட்ட பெண், வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் கற்பழிந்தவர்களோ, ஒழுக்கம் தவறியவர்களோ அல்ல. ஒழுக்கம் தவறிய ஆண்களும், பெண்களும் தண்டிக்கப்படாமலே தப்பிவிடுகிறார்கள். சமூகத்தில் அந்தஸ்துள்ள சில ஆண், பெண்களின் தவறுகள் வெளியே வருவதில்லை. ஆனால், மிருகத்தனத்திற்குப் பலியான குற்றமற்ற

பெண்களை ஒதுக்கிவைப்பதற்கு சிலர் ரொம்ப சிரமம் எடுத்துக் கொள்ளுவது விசித்திரமே! இத்தகைய மனப்பான்மை அவருக்கு வேதனையளித்தது. தன்னுடைய மகளோ, மனைவியோ இம்மாதிரி கொடூரத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்டு அவள் தப்பி வந்திருந்தால் அல்லது விடுவிக்கப்பட்டிருந்தால், அவளை அவர் புறக்கணிக்கவே முடியாது. ஹிந்து, முஸ்லிம் ஆகிய இரு மதங்களையும் சேர்ந்த அம்மாதிரி பெண்களை அவர் சந்தித்திருக்கிறார். நீங்கள் வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை யென்று அவர்களிடம் அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

பாகிஸ்தானில் ஏராளமான ஹிந்து, சீக்கியப் பெண்கள் கடத்திச் செல்லப்பட்டிருப்பதாக காந்திஜி கூறினர். அவர்கள் என்ன என்ன அக்கிரமங்களுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்களென்று கடவுளுக்குத்தான் தெரியும். யூனியனிலுள்ள ஹிந்துக்களும், சீக்கியர்களும்கூட ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளவில்லை. கடத்தப்பட்டுள்ள முஸ்லிம் பெண்கள், வெறி பிடித்த அவர்களால், வாயினால் சொல்ல முடியாத விதத்தில் அவ்வளவு கொடூரமாக நடத்தப்பட்டிருக்கிறார்களென்று அவருக்குத் தகவல் கிடைத்திருக்கிறது. ஆபாசமான முறையில் இப்படிச் சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பெண்ணையும் கிழக்கு பஞ்சாப் சர்க்காரும், அதிகாரிகளும் விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று அவர் விரும்பினர். ஒவ்வொரு கடத்தலையும் சட்ட விரோதமானதென்றும், ஆகையால் செல்லுபடியாகாததென்றும் இரு சர்க்கார்களும் கருத வேண்டும். இத்தகைய ஒவ்வொரு பெண்ணும் விடுவிக்கப்பட்டு, அந்தந்த சர்க்கார்களிடம் ஒப்படைக்கப்படும் வரையில் ஓய்வே இல்லாமல் வேலை செய்யவேண்டியது இரு சர்க்கார்களின் கண்டிப்பான கடமையாகும். சம்பந்தப்பட்ட பெண் தானாக மனம் மாறுவது, அல்லது சேர்ந்து வாழுவது என்ற பேச்சே இருக்கமுடியாது.

[காந்திஜியின் பிரார்த்தனை பிரசங்கங்களிலிருந்து]

— 'ஹரிஜன்' - 7—12—1947

சில இடங்களில் கடத்தப்பட்ட பெண்களில் சிலர் திரும்பி வர விரும்பவில்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் தம் மதத்தை மாற்றிக் கொண்டு மணம் புரிந்து கொண்டுவிட்டார்கள். காந்திஜி இதை நம்பவில்லை. இத்தகைய திருமணங்களும், மத மாற்றங்களும் செல்லத்தக்கவைகளல்லவெனக் கருதப்பட வேண்டும். இந்தப் பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் தம் குடும்பத்திற்குத் திரும்பும்படி பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது இரு சர்க்கார்களின் கடமையுமாகும். அந்தக் குடும்பங்களும் அவர்களை மனப்பூர்வமாக வரவேற்க வேண்டும். கொடியவர்களிடம் சிக்கியதற்காக அவர்களை விலக்கி வைப்பது மன்னிக்க முடியாத கொடுமையாகும்.

இவர்களை மீட்பதற்கு ஆதரவாகப் பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை உருவாக்க வேண்டும். இந்தப் பெண்களை மீட்பதற்கு இரு சர்க்கார்களும் முழு மூச்சுடன் முயற்சி செய்யவேண்டும். வேறு தனி நபர்கள், அல்லது ஸ்தாபனங்களின் உதவியை அவர்கள் கோரலாம். ஆனல், இது மிகவும் பெரிய வேலை. சர்க்காரால்தான் இதைச் சமாளிக்கமுடியும்.

—'ஹரிஜன்' —14—12—1947

★ ★ ★ ★

கடத்தப்பட்ட பெண்களை வைத்திருப்பவர்கள், அவர்களை கார்டியன்களிடமோ, உறவினர்களிடமோ திருப்பி அனுப்பி விட வேண்டுமென்று காந்திஜி உருக்கமான ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அத்தகைய பெண்களை மீட்பதற்கு ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கமிட்டியுடன் அவர்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டுமென்று அவர் கேட்டுக் கொண்டார். மனமுவந்துதான் மத மாற்றம் ஏற்பட்டது என்று சொன்னல் கூட, எந்த நிலைமையில் மத மாற்றங்கள் நடந்தன என்பதை முன்னிட்டு நமது சர்க்கார் அத்தகைய மத மாற்றங்களை அங்கீகரிக்கக் கூடாதென்று மீண்டும் வற்புறுத்தினர். இந்த மத மாற்றங்கள் முற்றிலும் பயனற்றவை, மதத்திற்கே முரணனவை என்று அவர் கருதினர்.

—'ஹரிஜன்'— 28—12—1947

★ ★ ★ ★

கடத்தப்பட்ட பெண்களைப்பற்றி காந்திஜி மீண்டும் பேசுகையில், அவர்களில் சிலர் கர்ப்பவதிகளாக இருப்பதாகக் கூறினர். அது அவர்களுடைய குற்றமல்ல. அவர்களுக்குக் குழந்தைகள் பிறந்தால், அக்குழந்தைகளை, மற்றக் குழந்தைகளையும்போல் மரியாதையாக நடத்தவேண்டும். அக்குழந்தைகளின் மதம் என்னவென்பது தாய்மார்களின் பொறுப்பாகும். அவர்கள் பெரியவர்களான பிறகு இஷ்டப்பட்டால், மதத்தை மாற்றிக் கொள்ளலாம். சில ஹிந்துப் பெண்களும், சீக்கியப் பெண்களும் ஒரு முஸ்லிம் பீரிடம் இருப்பதாக அவர் கேள்விப்பட்டார். அவர்கள் எந்த விதத்திலும் துன்புறுத்தப்பட மாட்டார்களென்றும், ஆனல், முஸ்லிம் பெண்களைத் திருப்பி அனுப்பும் வரையில் இவர்களையும் திருப்பி அனுப்ப முடியாதென்றும் அவர் சொல்லுகிருராம். இம்மாதிரி விஷயங்களில் பேரம் பேச முடியுமா? மற்ற தரப்பினர் என்ன சொல்லுகிருர்கள் என்பதை கவனிக்காமல், இரு தரப்பினருமே கடத்தப்பட்ட பெண்களை மீட்டுத் திருப்பியனுப்ப வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் மரியாதையான, மரியாதைக்குரிய பிரஜைகளாக வாழ முடியும். இல்லாவிட்டால் அவர்கள் நாற்பது கோடி குண்டர்கள் கொண்டதொரு நாட்டினராய் விடுவார்கள்.

—' ஹரிஜன் ' - 4—1—1948

25

மக்கள் புரட்சியின் கடமை

கேள்வி : சமூகத்தில் நம்மிடையே உள்ள பல துர்ப்பழக்கங்களைப் பற்றி நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். அவை சமூகத்தில் இருக்கின்றன. ஆனால், தேவையான சமூக மாறுதல்களைச் செய்ய ஆண்கள் விரும்பவில்லையென்றால், பெண்களாகிய நாங்கள் என்ன செய்ய முடியும்?

பதில் : பெண்கள், தாம் ஆண்களுக்கு உட்பட்டவர்களென்றோ, அவர்களைவிட கீழ்த்தரமானவர்களென்றோ தம்மைப்பற்றி நினைத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. பெண், ஆணின் சரிபாதி என்று பல மொழிகளும் கூறுகின்றன. அதே வாதத்தின்படி ஆணும் பெண்ணின் சரிபாதிதான். ஆங்கில மொழி இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்று பெண்ணை ஆணின் சிறப்புப் பாதி என்று கூறியிருக்கிறது. விரும்பத்தகாதவையும், தகுதியற்றவையுமான எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளையும் எதிர்த்துப் பெண்கள் கலகம் செய்ய வேண்டுமென்று பின்னர் அவர் பெண்களுக்கு யோசனை கூறினார். கட்டுப்பாடுகள் பலனளிக்கத்தக்கவைகளாக இருக்க வேண்டுமென்றால், மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுபவைகளாயிருக்க வேண்டும். மக்களின் கலகத்தினால் கேடு நேருவதற்கான சாத்தியக்கூறு இல்லை. தூய்மையும், காரணபூர்வமான எதிர்ப்பும் அதில் அடங்கியிருப்பதாகவே கருத வேண்டும்.

[காந்திஜியின் பாத யாத்திரைக் குறிப்புகளிலிருந்து]

—'ஹரிஜன்'—23—3—47

26

கஸ்தூரிபா டிரஸ்ட்

பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு காந்திஜி செய்த பிரசங்கத்தில், இந்திய கிராமங்களிலுள்ள பெண்கள், குழந்தைகளுக்குச் சேவை புரிவதற்காகவே இந்த டிரஸ்ட் ஏற்படுத்தப்படுகிறதென்று காந்திஜி விளக்கினார். இதற்கான ஊழியர்கள் பெரும்பாலும் நகரங்களிலிருந்து வந்தவர்கள். இதுவரையில் நகரங்கள் கிராமங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன. நகரங்கள் கிராமங்களால் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்பதுதான் நியாயம். ஆனால், முதலாளிகள் இன்று கிராமங்

களிலிருந்து மூலப் பொருள்களை வாங்குகிறார்கள்; பணம் பண்ணுவதற்காக அவற்றை உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த சேவிகைகள் கிராமங்களுக்குத் தொண்டு புரிய விரும்பினால், அவர்கள் தம்மையே கிராமவாசிகளாக நினைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நகர மனப்பான்மை அவர்களிடமிருந்து போய்விட வேண்டும். நகரங்களிலுள்ள நல்லவற்றை கிராமங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லவே வேண்டும். உதாரணமாக, சுத்தம், சுகாதாரம் போன்றவைகளை அங்கே கொண்டு செல்லவேண்டும். ஆனால், இவற்றில்கூட கிராமிய மணம் கமழச் செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் கிராமங்கள் சுரண்டப்படுவதைத் தடுத்து, அங்குள்ள பெண்கள், குழந்தைகளின் நிலையை உயர்த்தமுடியும்.

—'ஹரிஜன்' —21—12—1947